

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

XIII. ÉVFOLYAM, 31. SZÁM
BUDAPEST, 1936. NOV. 1

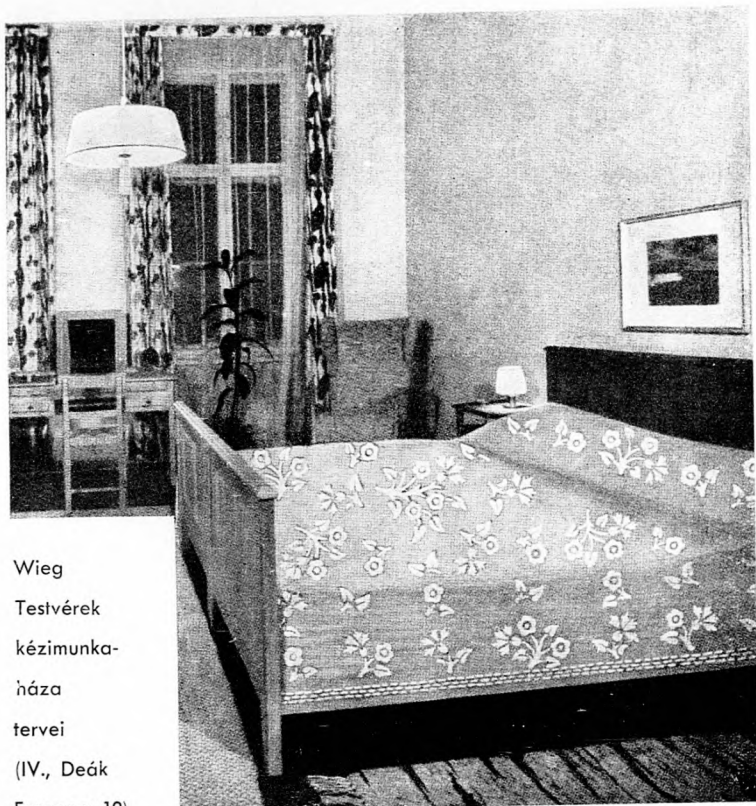
ÁRA: NYOLCVAN FILLÉR

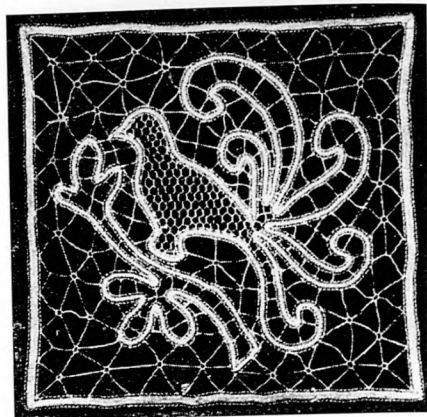
MAJ LÁTH ZENKE
GRÖFNŐ

Fotó: Angelo Bp. IV. Váci u. 24

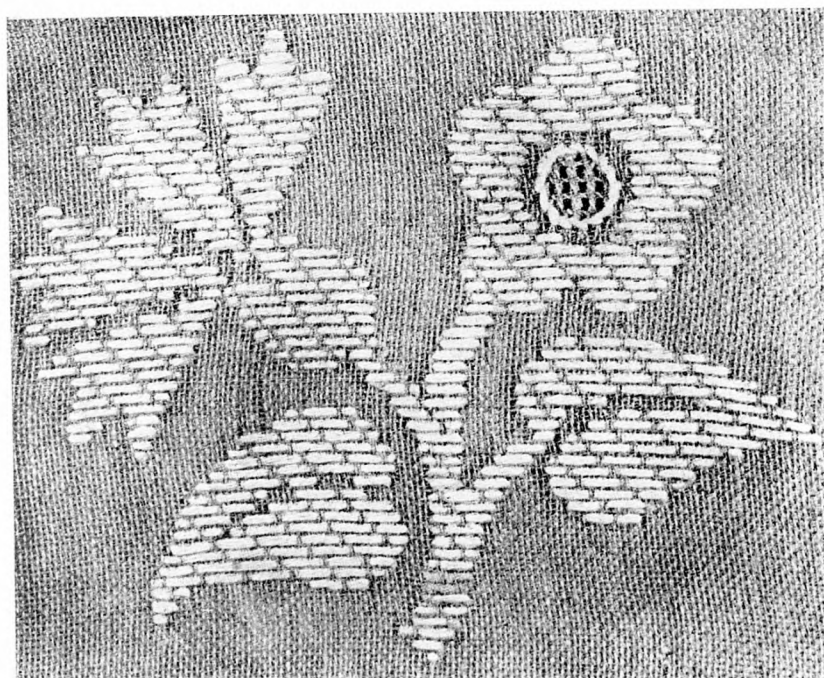

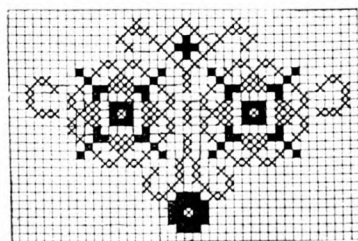
Wieg
Testvérek
kézimunka-
háza
tervei
(IV., Deák
Ferenc-u. 19)

K É Z I M U N K A

Fenti ágyterítő nagytöltött mintája

Keresztöltéses motív

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM, 31. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1936 NOV. 1
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JOKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11-12-98

Megjelenik havonta háromszor: 1 én 10 én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk száma 41.490. Előfizetési ár
Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban,
Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐ SZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániá-
ban: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

HALOTTAK NAPJÁN

Köszöntünk, árnyak, kik testben már nyugovóra tértetek, de lélekben éltek és velünk vagytok e gyásznapon és emléketeknek hódolunk mi, élő testvéreitek. Ime, meggyújtottuk sírotonok a kegyeletünk lángját, kis mécsesek lobognak az ereszkedő éjben s könnyező gyertyácskák hirdetik szeretetünket, mely minket hozzátok fűz, mint valami remegő fénykapocs.

Köszöntünk titeket, édesanyák, kik minket, élőket, a halhatatlan dajkadalra tanítottatok s áldott szívetek vércseppjével neveltetek. A ti szemetek jószágos világa már kihűnyt s gyöngéd, simogató kezetek lent porladozik már a rideg és fájdalmas hant alatt, de bimbóteremtő, tiszta lelketek velünk van és velünk él elmulthatatlanul, mert Isten rendelése szerint az anyaszívnek meghalnia sohasem szabad, ahogy a Boldogságos Szent Anya is él az ő egyszülött Fiának az istenségében

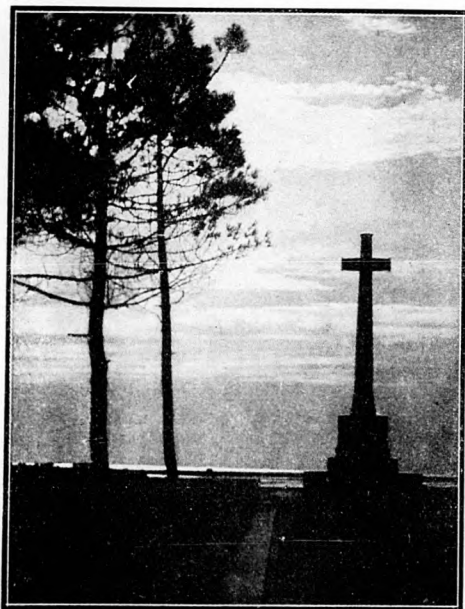
végtelen időköz, örökkön-örökké. Köszöntünk titeket, ti drága jó apák, kik omló verejtékekkel szereztétek meg nekünk, gyermekeiteknek a mindennapi kenyeret és ami tán még ennél is szentebb: a tudományt; akiknek szenvedő, de fénylő élet-sugarai vagyunk az időkben. A ti dolgos kezetek is elpihent már s fáradt szemetekre álom borult, nagy és hosszú álom, melyből nem leszen többé felébredés, de a ti lelketek is tovább él és velünk munkálkodik a nagy világepítésben, mint sugalmazott gondolat. Örök és szent legyen az emléketek! És köszöntünk titeket, elhalt testvéreink, kik egy anyaszív-ből valók vagytok velünk; ti, kedvesek, kik már lehullottatok az élet fájáról, ahogy őszi alkonyatkor a hervadt falevél lekoppán az avarba és meghal csendesen. Ember és falevél sorsa egy. Am csak testben halunk meg. A lélek halhatatlan, ahogy az árva falevél aranyzöld lelke is kiszáll tavasszal a porladó avar alól s mint kikeleti sóhaj, beleolvad a

nagy és örökszent világéletbe. Illesse mély szeretetünk az emléketeket!

És illeszen tiszteltetünk mindnyájatokat, ti kedves árnyak, kik e földön igaz és hű barátaink voltatok, gyermekkori pajtásaink, ifjúkori barátaink s életre-érett életünk és küzdelmeink harcos társai! Nem sugárzik már a ti hűséges szemetek reánk, de érezzük még a kezetek meleg szorítását, lelketek önfeláldozó barátságát, mely a jószág és az áhítatos szeretet fényében fűrösztötte szívünket annakidején. Elomlott a porvár, amelyet együtt építettünk veletek, elmultak a szerelmek, amelyeket együtt kergettünk, mint csalóka — fényes lidérclángot, s férfikorunk küzdőporondját is befújja lassan az őszi szél, de itt még velünk vagytok és velünk lesztek akkor is, amikor elgyötrött életünk áthalad ama fekete kapun, mely a Halál birodalmát nyitja meg előttünk, kik élünk, szeretünk, küzdöttünk és szenvedtünk a nagy színjátékban, a könnyzátatott deszkákon és a jajgató kulisszák között. Ó, minő tragédia az élet!

Vajjon nem boldogabb-e, akinek a szerepe már véget ért?

Emlékezünk pedig mindenképp előtt tisztelettel, dicsőséges hősök és ismeretlen katonák, kik harcban álltak s ágyúrengéses csatatereken haltatok halált a hazáért; kik idegen földben pihentek, jeltelen sírokban, fénytelen rög alatt. Ti vagytok a világ ama savai, akikről Krisztus beszélt, mert a ti hősi véretek szenteli meg a földet, hogy békelessé, jog és igazság teremjen rajta. Illeszen hát titeket a milliók kegyeletéből százszoros hála és tiszteltet! Legyen ma minden temető a ti áldozóhelyetek, minden ház a ti gyászoltárok és minden szív a ti áldozati kelyhetek. Köszöntünk, árnyak, kik testben már nyugovóra tértetek, de lélekben éltek és velünk vagytok ezen a gyásznapon.

Mikora gátak

felszakadnak

írta: Balogh István

Ahogy kisütött a nap a kemény hideg után, olyan likacsos lett a hó, mint a rosta és a laposokon összeszaladt a víz. Bíró Ferenc a tanya elől nézte ezeket az alattomos kis patakokat és a mellén rossz sejtelmes érzései tapickoltak. Mintha egy láthatatlan hatalom fekete marka szorította volna össze a szívét, nehezen és zihálva lélegzett. Még csak karácsony felé járt az idő, de a homárban máris csak néhol hevert egy-egy zsák búza és a lábából a héten sütötte meg a liszt utóját az asszony.

— És most ez a víz...

Eketartó két ökle csontos buzogányát rázta a mosolygós égre, amely ártatlannak látszott. Pedig nagy katasztrófák előjele volt ez a mosolygós téli ég, de nem adta tudtul, nem sejtette, csak nézte és mosolygott az alatta toporzékoló kis ember-férgen. És az ember, a magyar lapályok örök harcosa, némán támolygott, tétozva előre az udvaron. Csalogatták azok az egyre szaporodó, egyre növekvő tőcsák a vetések hátán, amelyek, mint egy közelgő rém: az árvíz szemei, pársan meredtek felé és ingerelték.

A vetés szélén már csiesgott a talaj és amint kitépte csizmáját a föld fekete kovászából, víz szakadt fel a lábanyomán. Bíró Ferencet megvadította a víz csobogó kacagása és habzó száján előcsillant a tajték, térdei belesuklottak a sáros iszapba és ujjai rákapesódtak a víz fodrára, mintha fojtogatni akarná és a száján előhabzott a káromkodás:

— Te bitang... te... te... lelketlen, megfojtalak...

De az ujjai belefáradtak és belefájdultak ebbe a tusakodásba és a víz csikorgva siklott ki az ujjai közül. És ez a természeti erővel harcászott ember érezte, hogy tehetetlen és a két karja ernyeden csobbant bele a vízbe, az álla csüggedten csuklott rá a mellére és a homlokát behullajtotta a víz tükrébe, mint barkáját a szomorú fűz ága.

Az iszapos víz hideg zuhanya józanító szavakat csacsogott a fülébe s a felágaskodott indulatok összehúzódtak benne, mint a higany. Egyszerre észretért és szégyenkezve tápáskodott fel. Imbolygó léptekkel indult a tanya felé s amikor benyitott a szobába, még jobban összeszorult a szíve. Az asszony ott gubbasztott a padkán a kemence mellett. Arcán a megtermékenyült asszonyok aayasága sárgállott és a kopott diványon párnákba ágyazva feküdt a fia. Láz verte ki a testét. Az elmúlt hetek hidegei megmárták a gyenge gyermekhúst s most láthatatlan párbajt vívott a halállal a gyógyulásért. Kis kezeivel belekapott a levegőbe, mintha végzetes döféseket védene és ebben a fárasztó tusában, mintha megnyíltak volna bőrén a láthatatlan likacsgej-

zírok, forráságot és verejtéket lövelt ki magából kis gyermektete. Bíró Ferenc lelkébe mintha belesujtottak volna ezek a vívódó kis kezek. Odatértelt melléjük és szelíden lefogta őket. Felesége csöndesen sírdogált a kemence mellett és a könnyei, mint apró gyémántpermeteg, végigpergett az arca sápadt aranyán. A férfi is úgy szeretett volna felzokogni, de nem merte jobban elrémíteni az asszonyt. Öblös férfihangja mindössze szelíd könyörgésbe csuklott:

— Istenem... Istenem, tehát még mindig az enyémet? Hát nem küldtél rám vizet, döglesztő rossz termést, hát még a gyermekem is akorod?

Hangtalanul rángatódzott teste a fájdalomtól és amint nézte a gyermekét, a ki- nek a lelke már ott fénylett lázasan csillogó szemeiben, a kétségbeeséstől hajlva eszelősen emelte két ökölbeszorult kezét a mennyezet felé... de aztán visszahullott ökle a fejére és csak a haját lépte meg és a fogait csikorgatta. A gyermek

pedig, aki most sokkal nyugodtabb volt, felé fordította sápadt kis arcát, amelyen most gyulladtak ki a lázrózsák és bátor- talanul kérdezte:

— Ügy-e, nem halok meg, apám?

Éjjel gyanus suhogásra ébredt. A borjú böngött a jászlon és a lovak nyérítettek az istállóban. Nyugtalanul fordult a másik oldalára, az asszony felé, aki hal- kan, szinte lopva szívta magába a léleg- zetet és aludt. Erős kezét ráfértette az asszony selymes testére. Boldog pihenője volt ez a munkához szokott kerges kéz- nek. Így aludtak el nyáridőtájt is, mikor a dalos mezők elnémultak és az ember- gépek megpihentek. De a különös suho- gás, amely mindjobban behatolt a szo- bába, most félelemmel töltötte el. Fel- emelkedett az ágyból, de lenyújtott lábát ijedten rántotta vissza. A szoba földje vizes volt és hideg. A lelkén rettenetes sejtés vihara zúgott keresztül és remegő keze kapkodva kereste a gyufát. Egy lob- banás és halálra vált arccal hullott ki a lág a kezéből és nagyot sercentve el- aludt a vízben, összecsapott felette a sötétség. A szíve lázasan kalapált és lelki szemei előtt iszonyú képek körvonalá bontakozott ki.

— Árvíz...! Felszakadtak a zsilípek vagy elsodródott a gát — cikázott ke- resztül az agyán és megsemmisülten ka- paszkodott az ágy végébe. Lármát akart útni, de idejében észbekapott. Halálra rémítendő ezt a szegény asszonyt és a be- teg gyermeket. Óvatosan gyujtotta meg a lámpát. Az ajtó résein ekkor már erő- sen szivárgott befelé a víz. Hirtelen felül- kerekedett benne az életöszön.

— Ki... ki innen, mielőtt összedőlné a ház, legalább az életet mentsük,

Most már az asszony is felébredt, de nem tudott szóhoz jutni a rémületből. A férfi a menekülés ösztönös mozdulatával elrántotta az ablakról a függőnyt és kitért a kis ablaktáblákat. A nyitott ablakon át a halál szárnyának suhogása tört be a szobába és szemek előtt egy pusztuló világ forgataga örvénylett. Amerre néztek, összefolyt a mocsos víz és a hajnal szürkülete és egy végtelen óceán volt a pusztuló világ. Nem tudhatták pontosan, mi történt, de érezték a halál közelségét, látták tovahömpölyögni a mérhetetlen vízmennyiséget.

A férfi gyors elhatározással leemelte az ajtót a sarokvasról. Zúgó zuhatag csapódott be a szobába és vízbe borította az ágyat, asztalt és a rozoga kerevetét. A hónaljig érő vízben kibirkózta magát a konyhába, a két kínosan egymás mellé illesztett ajtóból rozoga tutajt állított elő egy pányvakötél segítségével. Ezt a rozoga lélekvesztőt kikényszerítették az ajtónyíláson s Biró rásegítette az asszonyt és maga is rá akart telepedni. De a megbillent alkotmányt magával ragadta az ár. Biró Ferenc ott rekedt az ajtóban, karján a már alig pihegő gyerekkel és nézte, hogy visz magával mindent az ár, vagyont, életet, kedvest. Mikor az ajtóból már nem láthatta, engedte a jószágokat az istállóban és a padláslyukon kimászott a tetőre.

A keleti égbolton, amerre a gétek felszakadtak, most ütötte ki a fejét a vége-láthatatlan tengerből a nap és megfeszítette a zavaros habokat. Vörös zagyalék volt tőle az egész határ: a romboló víz és a csendes ég. Távoli emberszigetek, falvak irányából félrevert harangok zúgását hozták a szelek és idecsillantak, mint világitótornyok, a távolba vesző templomok kupolái. Biró Ferenc agyát a halálfélelem préselte, szorította össze és a szeme a messzire sodort kis tutaj hátán ismét az asszonyt kereste. De az alakja már beleolvadt a vízbe, a sorsa beletévedt a menekvésbe, vagy a pusztulásba. Biró Ferenc úgy magába roskadt a háztetőn, mint egy rom. Rettenetes tudat volt számára, itt pusztulni el az áradat jeges ágyában. Elveszni a gyermekével, akiért rongyoskodott, koplalt, túrta a földet, mint egy igavonó barom. De a szívében nyoma sem volt már a lázongásnak. Csak lemondás és kétségbeesés székelt benne. És amint a reggeli nap fénye és aranya ott ragyogott a gyermek néma arcán, könyörgések hajtottak ki a szívéből:

— Istenem, hát mit vétett ez neked? Hát minek adtad, minek adtad, ha most itt pusztítod el karjaimban?

Az alakja szinte égett, szinte lobogott a háztetőn, a nap vörös tűzében és a hangja rekedten és örülten zengett:

— Úristen, miért ezt?! Engem, engem végy el. Én vétettem, én bűnös vagyok, hiszen még tegnap is fenyegtetlek, szidtalak, káromoltalak, de ez a gyermek igaz!.. A tanya falai már megsüppedtek s csak percek kérdése volt, hogy összeomlik. Körülötte már megrikkultak a tanyák és megszaporodtak az úszó háztetők. Most megindultak ennek a tanyának a falai is és a lécekre feszített gaztató beleloccsant a vízbe.

Biró Ferenc a víz alá merült. De még most sem vesztette el a bátorságát, pedig a lába már nem érte a víz fenekét. Gyermekét szorosan fogta magához egyik ke-

zével, a másikkal pedig felverte magát a víz tetejére. Nehezen akarta odaadni azt a két életet, akiknek a sorsa ebben a pillanatban az ő karjai erején és a szíve bátorságán fordulhatott jobbra. És amikor úszás közben már-már eleségedve ütötte ki fejét a vízből, hogy valami reménység, valami menekülés után nézzen, ott állt nem messze tőle, félig kiemelkedve a vízből... a lehajtott fejű útszéli Krisztus-kereszt. A nap fényesen ragyogott az égen és az árva Krisztus-kereszt olyan szomorúnak látszott, mintha látta volna az áramló vizet, a lerombolt életet és a pusztulást. Az árral küzdő fáradt karjait megacélozta a lelkebe ömlött reménység, amelyet ez a mentőgőre küldött Krisztus-kereszt keltett benne és húzta, húzta a vizet maga alá.

— Ha elélném, ha megkapaszkodhatnék benne...

Meg volna mentve, villant keresztül rajta a gondolat, de a karját már nem érezte és mindig mélyebbre süllyedt a vízben. Pedig nem volt már messze tőle, de mintha mázsás kövek nyomták volna a mellét és mintha egy óriási marok szoritotta volna össze az oldalát, úgy húzta le valami a mélybe és erős kábulás környekerte. Már többször is alámerült. Szerette volna könyörögve felényujtani a kezét és felkiáltani: Isten... Isten fia, segíts... hát nem látod, hogy itt veszek el a lábaid előtt... nyujtsd ide a kezéd... hajlj le értem...

De mindannyiszor telelőnlött a szája víz-

zel és összecsaptak a habok fölötte. És most, amikor már megmarkolta szívét a halál hideg keze, most, amikor már nagy szüksége volt a segítségre, mintha fel-emelkedtek volna a bádög Krisztus szemhéja, mintha a két kiszegezett tenyér megmozdult volna, egy nagyot örvénylett a víz és odacsapta a keresztet a fuldoklót. Az elhalt karok ráfonódtak a keresztre és ök ketten: az Isten-ember, aki vértanuhalt halt és megtépett szolgálója: az árvek vértanuja, mintha megölelték volna egymást itt, a halál csarnokában.

— Uram... hatalmas uram... az életemet adtad vissza.

És ebben a pillanatban, mintha megmozdult volna Krisztus két megkínzott karja és mintha magához ölelte volna ezt a két megmentett emberágot. Kelet felől galambok szálltak és odarepültek megpihenni a keresztre és a néma embercsoportra. Fáradt szárnyaikon a szabadulást hozták... és a közelben feltűnedeztek a megmentésükre indult tutajok, amelyeket egy asszony vezetett, a Biró Ferenc asszonya. Akik a tutajon voltak, levett kalappal csodálták ezt a képet. És a Krisztus-kereszt két fáradt, megbékélt vándorával és a röpökös, turbékoló galambokkal elkezdett előttük nőni, nőni és rávetette mérföldes árnyékát a vizekre, túlnőtte a csodálatosan szép téli szivárványt és égis magasodva, belefeszült a kékkel, szíles horizontba és megtöltötte hittel, reménységgel a megtüport emberi lelkeket.

A nagymama

Írta: Vándor Kálmán

Az ujságíró szeme egyszerre lecsukódott. Körülötte zajlott a szerkesztőségi élet, könyvatos lapok röpködtek, telefonok csilingeltek. Most egyszerre mindez eltávolodott s ő behunyt szemmel az íróasztalnál úgy érezte, hogy a multban jár, egy dunántúli városkába hazaszállott. Végigbolyongott elmúlt évein, gyermek-ségén, örömtelen árvaságán és egyszerre egy jóságos szem, ezüsthaj koszorúta arc merült fel a szeme előtt, egy drága öregasszonyt látott, aki könnyes szemmel megsímítja szöke kis fejét. A nagymama. Érezte, hogy a szemébe könny szivárog. Istenem... De szép volt! Az ezüsthajú asszony kényelmes karosszékben ült, lábai kis szőmolyon pihentek s a délutáni nap, ahogyan beszökött az ablakon és táncolt az arcán, mintha glóriába fonná. Ő akkor még rövidnadrágos kisfiú volt. Fejét az ölébe hajtotta s az ezüsthajú asszony lecsüggő finomvonalú kezét csókolgatta. Hallgattak. Ő, akkor nyár volt, illatos, vidéki akácillattal terhes és álmatag ünnepdelután. A karosszék az ablak mellett állott, előtte kis asztal, rajta szemüveg és végnélküli megható regények.

— Nagymama, édes nagymama! Mesélj valamit — súgta ilyenkor s az ezüsthajú asszony csak símogatta tovább a haját, sápadt arcát és álmodó szemét. Mesélt helyette más. Mesék illata szállott fel a szoba sarkából, a bútorokból. Ebben a szobában minden élt és mesélt. Az ágyak, a szekrények, a piros plüss szalon-garnitúra egy asszonyról, pompájában lehullott virágról mesélt, a nagy karosszék régmúlt esztendőkről, fiatalágról. Az öreg kalapácsos óra, a bőrbekötött rézcsattos arckép-album a szalonsztahl közepén, melynek oldalain kriminos hölgyek és szakállas polgárok pihentek az emlékezés békességében, mind meséltek.

De néhanapján kérni sem kellett az ezüsthajú asszonyt. Mesélt. De ez rendszeren télen történt, amikor már levették a zsalukat az ablakokról s a kályha, a nagy mesemondó, megindította az elmúlt álmok mesevilágát. Ilyenkor megelevenedtek a régi esztendők, régi emberek, akiknek sírját halottak napján megkoszorúta s vékony gyertyákkal, mécskekkel kivilágította az ezüsthajú asszony. És eszébe jutott egy ódon, barna bolt, amelynek homályos zugában üldögélt máskor és olvasgatta a könyveket, melyek a bolt négy falát rejtő hatalmas könyvvállványokon sorakoztak rendbe a megbarnult pultok mögül, melyekben percegett a szű, nézték az életet, mely az üveges boltajtón kívül tolongott.

Istenem, de jó volt! Azóta évek multak el, neki is asszonya van s még pár héttel ezelőtt, amikor még élt az ezüsthajú asszony, kicsi gyerek volt, kis unoka, akinek a háta mögött, mint az őrző angyal állt a nagymama.

A szerkesztőségben viharzott a láрма. A szomszéd szobában valaki telefonba ordított, mellette öszülő hajú fiatalember a sportot csinálta, röpködtek a cigarettavégek. Ő csendesen, behunyt szemmel ült, nem hallotta. Míg egy hang nem ért a füléhez s egy meghívó nem esett az asztalára.

— Kérem ide el kell menni. — A szerkesztője hangját hallotta. — Nagy hangverseny, rendes tudósítást kérek.

Megnézte az óráját. Van még idő. A szem újra lecsukódott. Két héttel a temetés után, nem tudott másra gondolni, csak az ezüsthajú asszonyra, aki elment. Újra régi, elmúlt esztendők jutottak az eszébe, amikor kisfiú volt szép rövid, fekete bársonynadrágban, csipkés kabátban és a nagymama kézen fogva vitte sétálni. Egy-

szer kiszakította a kezét és hancurozva az utca közepére szaladt. Kocsik jöttek, lovak prűszkölését hallotta, rémülten sikoltzott. A másik pillanatban egy rántást érzett, a kocsi félrezököknt s a lovak toporzékolva megálltak.

A kocsiírudat reszkető kezével tartotta a — nagymama.

És az ő gyenge, kicsi, összetiprástól megmentett testecskeje görcsösen simult a fekete szoknyához, az örökké feketéhez, amely nem került le róla, mióta meghalt egyetlen leánya, akit ő úgy szólított valamikor, hogy: édesanyám.

És aztán jöttek újra hosszú évek, újabb pajkos csínytevések, újabb kocsik és újra lovak, amelyek elgázolással fenyegették. De sohasem esett baja, a lovak eltaposni sohasem tudták, mert mindig ott volt, mert mindig vigyázott, mert a kocsiírudat mindig megragadta, a habzó méneket mindig megfékezte a — nagymama.

És most elment.

Két hete, hogy elment szép, babos fekete selyemruhában, melyet életében sohasem viselt s őt a kocsik, lovak, sőt most már az autók között is magára hagyta. Kimondhatatlanul egyedül érezte magát. Egyedül, árván és védtelenül.

— Elkérik kérem, — szólott újra a szerkesztő, de még mindig volt ideje.

A temetés után, amikor az üres szobákba visszatértek és az értékeket elosztották, vászonzacskóból kis amulett került elő. A nagymama nevét és születése évét vésték bele hetvenhét esztendő előtt. Magához vette, beletette a kését, pár szál fehér haját, melyet a ravatalon vágott le fűrtjeiből. Mindig magánál hordta.

Most elővette, kinyitotta és a szomorú arcot, mely a képről feléje nézett, megcsókolta.

— Kérem, menjen már! Elkérik arról a hangversenyről, — sürgetett a szerkesztői hang és ő elment.

A lueskos utcán nyakát a kabátjába húzta. Már ott volt a házban. Kabátját onnantan adta át a ruhafárnak és egyszerre valami szorongatást érzett. Mint hogyha valami hiányozna.

Az órájához kapott.

Megvan.

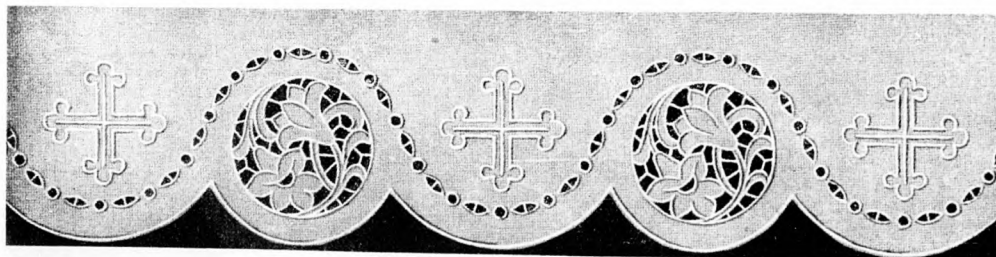
Megnézte a pénztárcáját.

Nem hiányzik.

No de akkor mi lehet?

Mintha egy belső hang folyton ösztökölte volna:

— Keress, keress, valami hiányzik!

Riseliő
hímzés
oltárterítő
díszítésére
Wieg
Testvérek
terve

És egyszerre ijedten látta: az amulettje elmaradt. A szerkesztőségben, az asztalán felejtette. Gondolkozott. Mit csináljon? Menjen vissza érte? Hiszen biztosan megmarad, nem viszik el. De egy belső hang halk szemrehányással hajtogatta: — Ne hagyd ott, elvész, eredj vissza érte!

Ellenállott. Nem lehet. Elkérik. De valami folyton hajtogatta: — Ne hagyd el, eredj vissza érte!

És visszament. Ott feküdt az asztalon, nyitva. És szomorú szemével ránézett a nagymama. De most mintha a szeme — csillogott volna. Vagy csak káprázat? A villany tette? Gyorsan, féltő gonddal ellette az amulettet és már rohant is vissza. Lent a sarkon autóra vágtatott, csak gyorsan, gyorsan, el ne késsünk. Az autó robogott, vadul túlkölt, egyre sürgette, csak sürgette, csak gyorsan, gyorsan, két percünk van a hangverseny kezdetéig. Aztán egyszerre az autó megtorpant. Húsz lépéssel a cél előtt megtorpant az autó, nem volt már út sem előre, sem hátra, irtóztos zsvajgást hallott, tömeg, hőmpölygő áradat, izgatottan kiugrott a kocsiból. Halálsápadt arcokat látott, artikulálatlan kiáltásokat hallott, utat, utat, a mentők, a rendőrök.

A tömegben rendőrök fúrták át

magukat, valami füstszagot érzett, tűzoltó kocsik szirénázását hallotta, három mentőkocsit látott robogni, mi történt, mi történt itt?

Egyszerre lángok csaptak ki valahonnan. Vad, füstgomolyból kibontakozó lángok sísteregtek fel, a gomolygó emberáradatból hangok jutottak el hozzá, egyszerre rémes detonáció, hallotta, jajgatás, borzalmas ordítások. Mi történt?

— Mi történt?
Egyszerre hárman beszéltek, magukon kívül, sápadtan, remegő szájszélel:
— A kazán! A hangversenyterem alatt a kazán felrobbant. A pódiumon az előadó, éppen a Tosca imája, egyszerre detonáció, a nézőtér egy része a levegőbe emelkedett, ordítás, lángok, az emberek egymás hegyén hátán, egymást letiporva! Menekülés, rohanás! A lángok egyre vadabbnak!

— Miesoda, hol?
— Pont az első sorok alatt! Lángban az egész hangversenyterem.

És ő csak állt ott sápadtan és hallgatta. Egyszerre éles hangok: — Utat, utat, a mentők!
A sápadt tömeg kettévált, a hangok, mintha elváltak volna, megrendült némaság.

És jöttek a mentők, hordágyat hoztak, rajta egy férfi. Már halott. Egy kabátot borítottak a megszenesedett holttestre, a kabát leeszúzott az arcáról. Éppen ott álltak meg egy pillanatra az újságírók mellett.

És az hirtelen szédülést érzett. Hiszen ez, ez az ember, ez a halott itt, ez a halott tíz perccel ezelőtt még élt, ott ült éppen az ő helye mellett!

Hangokat hallott.
— Éppen ennek a szerencsétlenségnek a széke alatt történt a robbanás!

A falnak kellett támaszkodnia. Sápadtan állt ott, a keze reszketett, a lába reszketett. A gondolata sebesen járt. Már ott volt... Már ült a helyén, emellett a szerencsétlen halott mellett. Ha vissza nem megy az amulettért... ha ott marad... a robbanás, detonáció, a kocsik... Istenem! A kocsik... a lovak!

A szeméből hirtelen kibuggyant a könny.
A túlvilágról kinyújtotta reszkető karját és a kocsirudat megint megragadta — nagy-

Álmok kertjében...

Fáradt pillámra álomtündér szállott,
S elhozta a legszebb földi boldogságot.
Álmoknak Kertjében te vártál engem
S szabad volt énnékem tégedet szeretnem...

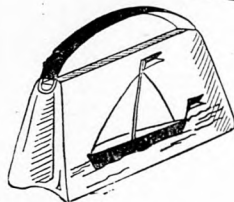
Szabad volt rózsát és vadvirágot tépnem,
Égszín szemeidbe titkon belenéznem.
Szabad volt bús szívem titkait megcsügni,
S csodás boldogságban tehozzád simulni...

Álmodozva jártuk az Álmoknak Kertjét,
Szótlanul hallgattunk... búgtak a kis gerlék...
Csodás szép volt az ég... Milyen boldog voltam!
A nagy boldogságtól sírtam-zokogtam...

Majd elmesélted, hogy mennyit szenvedtél,
Míg rámtaláltál, amíg rámléltél.
Hogy mennyi kín és gyötrelem-jaját
Sírtad álmatlan éjszakákon át.

Azután csend lett... Susogtak a fák...
S hangtalanul némán csókot kért a szád.
S mikor ajkadra a csókot leheltem,
Csodás álomból óh, jaj, felébredtem...

J. Havas Ilonka

A FELESÉG A FÉRJMUNKÁJÁBAN

Ha a jó és rossz házasságokról pontos statisztikai kimutatást vezetnének és följegyeznék, hogy a házafeltek lelki harmóniáját mely körülmények bontották meg, viszont hol emelkedik szinte az ideális életközösség színvonalára a házastársi viszony, bizonyára kiderülne, hogy ott, ahol a feleség tevékeny és lelkes részt vesz a férj munkájában, boldog a házasság, ott pedig, ahol a feleség közömbösen vagy ridegen megy el a férj mindennap megújuló létharca mellett, boldogtalan a házasság. Nagyon praktikusan akarjuk kezelni ezt a — csak látszólag könnyű-problémát s ezért elméleti fejtegetések helyett élethivatás és foglalkozás szerint, szóval kézzelfogható módon taglaljuk ezt a mindig aktuális kérdést. Talán nem veszik rossz néven olvasóink, ha a tisztán testi munkából élő férfiak csoportját elmellőzzük, hiszen az a társadalmi réteg, amelyhez szólni kívánunk, majdnem száz százalékban a szellemi munkások gardájából való. Egy féldbirtok okszerű kezelése, egy vállalat gondos vezetése épp úgy szellemi munkát igényel, mint akár a közhivatalnok, akár a kereskedelmi, ipari vagy tisztán lateinerpályán működők hivatása. De szót fogunk ejteni a termelő szellemi munkásokról, az írókról és művészekről is, akik a szellemi munkáscsapat elővédjét alkotják minden polgárosult társadalomban. Hogyan alakul ki az asszony szerepe, milyen követeléseket támaszt a férfi élethivatása és munkája az asszonnyal szemben? Ezt a tételt kell vizsgálnunk, mert ezt a tételt akarva, nem akarva ránk kényszeríti az élet.

A birtokos, a gyáros, az iparos, a kereskedő, a vállalkozó kivétel nélkül kockázattal dolgozik. Aki rizikót visel, annak a felelősségérzete rendszerint nagyobb, mint azoké, akik a mások szolgálatában állnak, hiszen egy elhamarkodott intézkedés, egy meg nem fontolt lépés válságba sodorhatja, koldusbotra juttathatja. Ennek az úgynevezett vagyonos osztálynak tagjai látszólag jobban élnek ugyan, mint a közepes jövedelmű tisztviselők vagy a gyöngén kereső ügyvédek, orvosok, mérnökök, viszont nem lehet vitatni, hogy a nagyobb vagyon nagyobb kötelezettséggel jár és hogy a nagyobb vagyont nagyobb gondok terhelik. Különösen ennek az osztálynak asszonyait figyelik a fix jövedelemből élők vagy csak tengődők, nem csupán a jobb életmódot, hanem azért is, mert a férfiek mentesítik őket a férj hivatásával járó gondoktól. Egy birtokos vagy vállalkozó nem avatja be unos-untalan a feleségét az ő gazdasági vagy üzemi dolgaiba, egy kereskedő vagy gyáros nem mondja el odahaza az üzletmenet minden aprólékos részletét. Innét van azután, hogy ha az ilyen ember bajba jut, a feleség döbbenetben áll a nagy ismeretlen előtt, hiszen ő semmiről nem volt tájékozódva, hiszen neki megvolt mindene és a válság vagy az anyagi összeomlás a maga váratlanságával egy súlyos lelki csapás bunkójával üti fejbe a boldogtalan álmozdózt. Ha az ilyen feleséget beavatta volna a férj a maga munkájába, ha látta volna az asszony a felhők lassú tornyosulását és a láthatár fokozatos elborulását, talán százszor meggondolta volna a házastárs és a társaságbeli élet régi nivón való folytatását és józan takarékossgal elejét vehette volna a bekövetkezett katasztrófának.

Vannak azonban a vagyonos osztályban is kereskedők, iparo-

sok, gazdálkodók, akik valósággal munkatársukká teszik a feleségüket. Látunk üzleteket, ahol a férfi reggeltől kora délutánig, az asszony délutántól estig dolgozik. Ismerünk százalv kiskereskedőket és kisiparosokat, akiknek feleségei egész nap együtt dolgoznak a férfikkal s amellet vállalják a háztartás és a gyermeknevelés gondjait. Érhető, hogy a kedvezőbb anyagi viszonyok közt élő férj nem kívánja meg feleségétől, hogy napi munkájának majdnem robotos osztályosa legyen. Nem is szabad az asszonyt állandóan elvonnai az ő családi hivatásától és lelki életének attól az intim légkörétől, amelyben az asszonyiség legszebb virágai nyílnak. A gondtalanul élő vagy legalább is gondtalanok látszó férj ott követi el a nem korrigálható hibát, hogy a felesége számára valóságos elefántcsont-tornyot épít, ahová az ő munkájának szürke zakatolása nem hallatszik, a napi megélhetésért küzdő férj viszont könnyen abba a hibába esik, hogy túlterheli az asszonyt, aki időnap előtt megrokkann, már nem tudja élvezni az élet szépségeit.

A hivatalnok, az alkalmazott problémája már kevésbé komplikált. Az ő pályájuk nem kínálja azt a nagy, sokszor izgatató változatosságot, mint a szabad pályák s így az asszony sincs kitéve annyi csalódásnak, — az igaz, hogy öröme és meglepetése is jóval gyérebb. Az okos hivatalnokfeleség úgy kér részt a férje munkájából, hogy érdeklődik iránta, hogy nem inti le fölényesen vagy bosszusan, hogy «Ugyan kérlek, hagyd abba, már megint ezekkel untatsz» — hanem jól meggondolja, hogy a hivatalnok egész életét az ő elfoglaltsága, főnökével és társaival való viszonya, munkájának természete teszi és az a feleség, aki még csak figyelmével sem ajándékozza meg urát, bünt követ el önmagával szemben is, mert a meg nem hallgatott férfit szinte belekényszeríti, hogy másutt «beszélje ki magát». Ebbe a csoportba tartozik a lateiner-feleség is, aki talán csak annyival van jobb helyzetben, hogy a férje élethivatása körében fölmerülő esetek jobban lekötik egy intelligens asszony figyelmét, mint a meglehetősen egyforma hivatalnoki munka részletei.

A termelő szellemi munkások, az írók és művészek feleségeinek sorsát nem irigyelné meg egyetlen polgárasszony sem, ha csak egyszer is bekukkantana egy-egy műterem, szerkesztőség, vagy színpad kulisszái közé. A művészfeleség, akarva, nem akarva, végigujjongja vagy végigszenvedi férjével együtt a sikerek és kudarcok kiszámíthatatlan sokáját, idegei összefonódnak a férje pattanásig feszült idegszálaival s ez a teljes felolvadás az alkotóművész lelkében olyan élet- és sorsközösséget teremt, amilyenre a polgári munka hadseregében egyáltalában nem, vagy csak alig van példa.

Most pedig sommázzhatunk: az igazi feleség igenis benne él a férj hivatása és munkája körében, reményét és vágyait bekapcsolja a férj érzelemvilágába, együtt küzd és örvend vele, mert csak így tudja megérteni a jó férj heroikus küzdelmét és csak így tudja megbecsülni azt a jótéteményt, amit a közösen végzett munka nyújt a léleknek.

Azt a végtelenül jól eső derűt, nyugalmat és egyensúlyt, amely a tiszta családiasság tündöklő csillagképe.

HALK DRÁMA

Írta: Maria Kleit Fordította: K. Lányi Piroska

Ahová léptem, mindenütt Peter Uhleról és Martensnéról beszéltek.

— Hallottad? Láttad? Csak rájuk kell nézni! A vak is látja, hogy szerelmesek egymásba! Nézd a férfit! Most Leonival táncol, de közben a szeme folyton Évát keresi. És nézd Évát, hogy csillog a szeme és nézd a mozdulatait! Ahogy szórazokozott az asztalterítőt simogatja, ahogy végigfut a keze a ruhája selymén, hát nem olyan, mintha cirógatna valakit? — duruzsolta egy hang a fülembé. Felháborodva utasítottam vissza ezeket a csúnya rágalmakat, de egyszerre azon kaptam rajta magamat, hogy én is folyton Évát és Peter Uhlet figyelem. Hát igen, azt nem lehet letagadni, hogy folyvást egymást keresi a szemük. Nem lehet letagadni, hogy az asszony fehér arca lángbabarul, ha a férfi a közelébe sodródik. Mert készakarva nem közelednek egymáshoz. A férfi egész este mással táncol és az asszony az úrával és idegenekkel beszélget a sarokban.

— És mondd, az nem gyanus neked, hogy sohasem táncolnak egymással, így csak azok tesznek, akiknek titkolnivalójuk van! — szólalt meg újból az iménti gonosz hang és én szerettem volna a hang tulajdonosát arcúlni. Alig ismertem Pétert és sohasem voltam baráti viszonyban Évával, magam sem tudom miért, mégis az ő pártjukra álltam. Szerettem volna odamenni hozzájuk, szerettem volna figyelmeztetni őket:

— Éva... Péter, térjetek észre, mindenki látja, hogy szerelmesek vagytok egymásba... nem, nem mindenki, az urad nem látja... az urad nem látja, mert ő is szerelmes beléd, de a gonosz szájak közül mindig akadhat egy, amelyik hangsúlyban szólal meg és az ő fülebe is elhaliatszik. Már alkonyati autódzásokról is beszélnek, már valaki egy eldugott kis villára is tett célzást... Vigyázz Éva, belegázolnak az életedbe. Szép, hamvaszöke Éva, nem is sejtéd, hogy mennyire bepíszkoltak ezek a mosolygó jóbarátok. Pedig lehet, hogy ezek itt valamennyien hazudnak. Lehet, hogy hű és tisztá és ártatlan vagy Éva, de rólad már soha senki le nem mossa a szegyént...

Ilyen párbeszédet folytattam gondolatban Évával, aki mit sem sejtve ült a szoba másik oldalán és mélyeket szívott egy vastag egyiptomi cigarettából. Talán, ha tényleg odamentem volna hozzá és elmondok neki mindazt, amit gondoltam, gúnyosan kinevetett volna. Talán nem hitte volna el, hogy én, a hervadt vénleány, meg tudom érteni őt, a virágzó asszonyt. Nem tudta volna megérteni, hogy akinek sohasem volt élménye, sohasem volt regénye, át tudja élni a más regényét... Talán nem is másért, csak ezért jártam társaságba. Meghallgattam a pletykákat, meghallgattam a panaszokat. Mindenki kiöntötte a szívét előttem, mert érezték, hogy sehová sem tartozom. Magamba szedtem mindent és a lelkemben befejeződött és kialakult minden. Sok-sok kis regénytörédket, emléket, vallomást szedtem magamba és egy napon annyira tele volt a lelkem, hogy kénytelen voltam könnyebíteni rajta. Teleírtam sok iv papírost és utána könnyű lett a lelkem. A sok apró titokból, pletykából, amit itt-ott összeszedtem, regény, novella, vers lett... énbőltem pedig író.

Nem mondhatnám, hogy jól éreztem magamat az estélyen, mégis ottmaradtam hajnalig. Egyszerre indultam el Martensékkal és Péter Uhleval. A házaspár előre ment, Péter pedig mellém szegődött. Jött melletttem, de egy szót sem szólt hozzám, éreztem, hogy hálás nekem, amiért nem terhelem beszélgetéssel. Alig értünk az első utcasarokra, amikor hirtelen esni kezdett az eső. Nehéz ólmos cseppekben kezdett rá és olyan erővel vágott az arcunkba, mintha nem is novemberi eső, hanem rakoncátlan nyári zápor lenne.

— Na, ez kellemetlen, selyemcipőben vagyok... és erre nem is igen van taxiállomás! — mondtam.

— Jaj... vége van a ruhámnak! — siránkozott Éva és már be is állt egy kapumélyedésbe.

tényleg az lesz a legokosabb! — mondta Thomas Martens és már meg is indult a ház eresze alatt a következő ház felé. Becsöngettünk. Felmentünk. Nagyon elegáns kétszobás lakása volt Péter Uhlenak. A kis lakás valamennyi bútordarabja finom, drága és választékosan izléses volt. Ennek a kis otthonnak minden zuga arról tanuskodott, hogy egy kényes ízlésű és harmónikus lelkű ember lakja.

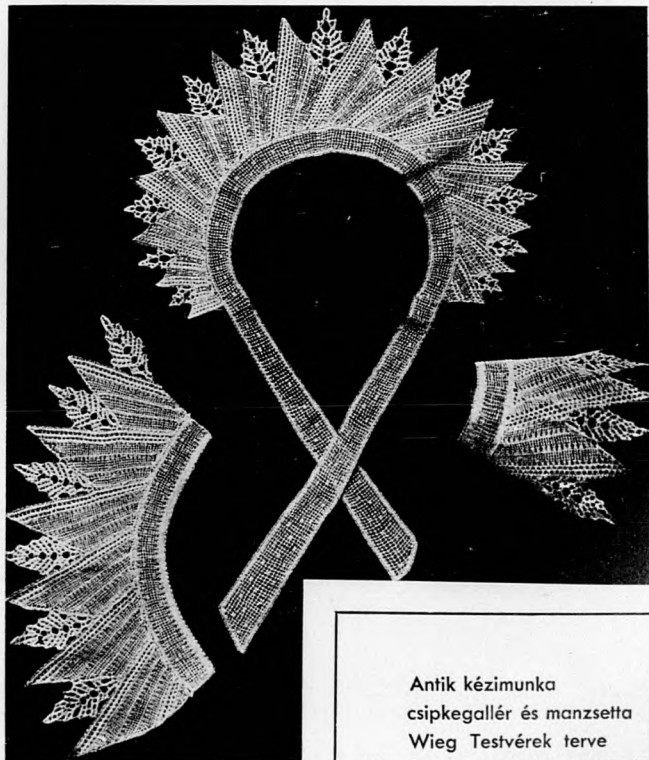
— Nem tucatebent Péter Uhle! — állapítottam meg magamban, amikor megkönnyebbüléssel láttam, hogy ebből a garzonlakásból hiányoznak a szokásos női fotográfiák. A falakat neves festők táj- és zsánerképei fedték. Az íróasztalon egy vágató bronzszarvas... csak a sarokban fehérlett egy kecses fehér akt. Végtelenül finom és nemes volt ez a szobor és volt valami benne, ami Évára emlékeztetett, de lehet, hogy csak beképzelttem ezt.

Levetettük a kabátunkat és belesüppedtünk a kényelmes karosszékekbe. A férj szokása szerint hallgatott, Éva szórazokozottan nézegetett valami képeslapot, csak Péter és én próbálkoztunk valami kényszeredett társalgással.

Máskor mindig sikerült valami megfelelő témát találnom, most azonban volt valami a levegőben, ami nyomasztólag hatott rám. Sokszor úgy tűnt, mintha láthatatlan kezek torkomra forrasztották volna a szót. Ostobának és hiábavalónak tűnt minden mondanivalóm. Évára néztem. Feltűnően sápadt volt, az ura pedig elgondolkozva cigarettázott.

— Nem volna kedvű néhány lemezt meghallgatni? — kérdezte Péter és hangja elárulta, hogy mennyire örül ennek az ötletnek.

— Nem bánom... szívesen! — szólalt meg Éva és úgy éreztem, hogy ő is valami menedéket keres a zenében. Előbb tangókat hallgattunk a hangulatlámpa rózsás félfomá-

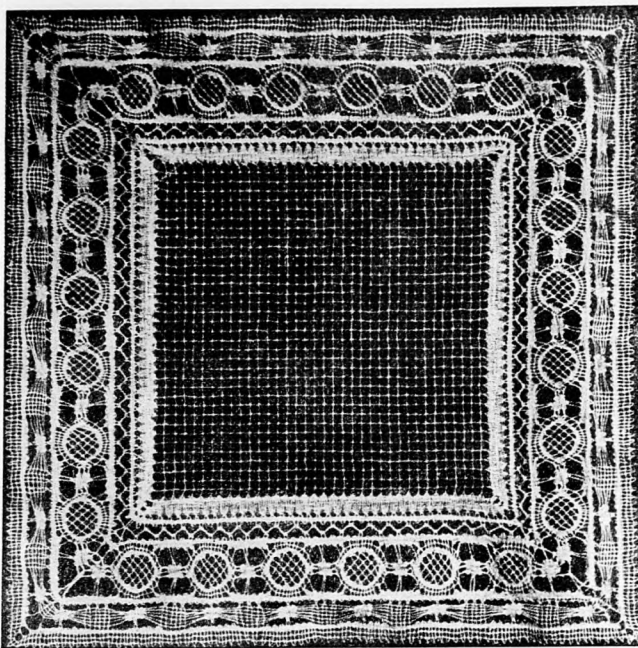
Antik kézimunka
csipkegallér és manzetta
Wieg Testvérek terve

lyában, majd klasszikus lemezt teit föl Péter. Egy modern orosz zeneszerző művét játszotta egy világhírű hegedűművész. Különös mű volt ez a szonáta. Először egyhangúnak tűnt, majd hirtelen megfogta a hallgatót. Olyan volt, mintha megpendült volna bennünk egy húr és rezonálni kezdett volna a muzsikával. Egyre fokozódott a tempó, a hangok valósággal harcoltak egymással... olyan volt ez a különös hangegyveleg, mintha emberi indulatok, érzelmek jártak volna vad táncot egymással... majd lassan lehiggadt az akkordok és trillák tombolása és a melódia valami sírászzerű, fájdalmas, a lélek legmélyebb húrjait érintő harmóniában olvadt fel... Nem néztem oda, de tudtam, hogy Péter és Éva szeme egybe-kapcsolódik... A zene is úgy hatott rám, mintha nem a hanglemezről, hanem ebből a két gyönyörű, szerelmes emberből áradt volna és az a boldog gondolatom támadt, hogy odalépek a férjhez és halkán a fülébe súgom:

— Jöjjen, menjünk... mi itt teljesen feleslegesek vagyunk! Rémülten néztem körül, amikor ez a gondolat megszületett agyamban. Attól féltem, hogy hangosan gondolkoztam... A zene most már pianóba ment át... A férj a zongorához támaszkodva, maga elé bámult. Uhle a gramofon mellett állt, szemben a hatalmas üvegsekretnyel... Éva a homályos sarkban ült és nagy, világos szeme Péterre tapadt. Amikor megláttam ezt a két, mindent eláruló szemet, valami megmagyarázhatatlan rémület fogott el. Onkéntelenül a férjre néztem... de nem, ő nem látott semmit... ő biztosan most is valami perre gondolt, hiszen Martens kitűnő ügyvéd volt. Most már a leghalkabb pianissimo-ban játszott a láthatatlan hegedűs... végül is a muzsika beleszett a csöndbe.

— Vége! — csudott föl Uhle és ment, hogy új lemezt keressen.

— Igen... vége! — szólalt meg a férj és a zsebébe nyúlt. Láttam, hogy kihúz valamit, láttam, hogy felemeli a kezét...

K l ö p l i m i l i ő

Péter Uhle szólalt meg. Úgy beszélt, hogy szemben, a könyvszekrény ajtajában látta a revolver csövét, amely a fejének irányul.

— Érdekes álmom volt az éjjel... el fogom mondani! Azt álmodtam, hogy hátulról le akartak löni... igen, úgy, mint egy kutyát.

— Jaj! — fakadt föl Éva torkából a rémület, pedig ő nem látta, nem láthatta a félhomályban, hogy az álom megelevenedik a valóságban is.

— Igen... orvul... gyáván akartak megölni, de én hátrafordultam és megfogtam a gyáva kezét... Feszülten figyeltem... láttam, hogy Martens keze megrepeg és a következő pillanatban a revolver éles koppanással a földre esett.

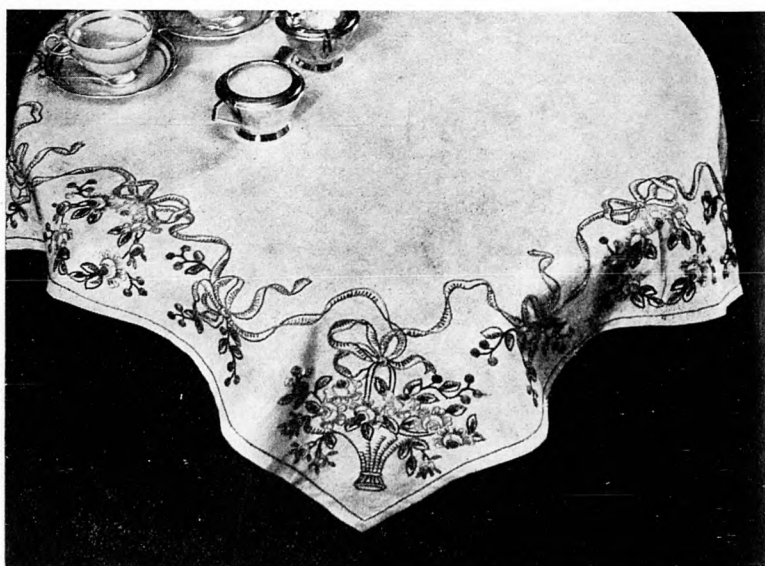
— Jaj, mi volt az? — sikoltott fel Éva.

— Semmi... csak leesett valami! — mondta Uhle még mindig fagyos nyugalommal. Megfordult. Lehajolt. Főlemelte a revolvért és Thomas Martens felé nyújtotta.

— Tessék, barátom. Ugye furcsa álom volt? — mondotta minden gúny, minden él nélkül és a férj keze gépiesen kinyúlt. Gépiesen zsebbedugta a pisztolyt. És a hirtelen támadt nagy csendben két férfiszem kapcsolódott egybe. — Thomas... én... én nem bírom tovább... megmondom, meg kell mondanom... Péter és én szeretjük egymást... — Igen, Éva... tudom... tudok mindent... és nem tehetek semmit ellene... ellenetek... a fegyverem... a fegyverem csütörtököt mondott... — mondta halkán, letörten és megindult felém... Azok ketten ott álltak egymás mellett a homályban is sugárzóan és némán is ujjongva, diadalmaskodón...

— Ugy-e, maga megért engem, Klotild? — kérdezte később tőlem a világosodó, csatagos utcán Thomas Martens.

— Igen... én... én megértem magát! — mondtam és éreztem, hogy ez a pár semmitmondó, banális szó ajándék tőlem ennek a szomorú embernek, akinek a lelkében néhány perccel ezelőtt összeomlott és megsemmisült egy egész világ.

P a r a n c s o l j a n a k ! . . .

T e r i t v e v a n u z s o n n á h o z . . .

Északi fény

— Kérlek, nagyon vigyázz magadra, Sonja. Csak ül szépen oda a padra és várj engem. A méceszt lehetőleg ne gyujtsd meg. Nagyon fogytán az olajunk és a hajók csak két hét múlva jönnek. Szegénykém, itt kell maradnod egyedül. Legjobbban szeretnék én is veled maradni! Nem tudom, valahogyan rossz sejtelveim vannak. Kezdek képzelődni lenni. Ez a szörnyű szürkület az oka. Ráfekszik a lelkemre. Sokszor, sokszor... eh, de hagyjuk! Miért keserítetek? Csak annyit mondok, Sonja, ha te nem lennél itt, nem bírnám ki. Inkább visszamennék abba a vörös pokolba, a bitangok karmaiba... inkább öljenek meg... de ez a vakító, fehér hó, ez a sűrű szürkesség...

— Már nem tart sokáig, szívem, egyszer csak felébredünk s látjuk, hogy világosodik az ég. Látni fogjuk az északi fényt. Te... Te Fedor, olvastam, hogy annál szebb látvány nincs! Milyen élmény lesz a számodra! Meg fogod festeni, ha egyszer visszatérünk... világhírű leszel, kis uram, büszke leszek rád... no, menj és ne félt engem, hiszen még egészen jól vagyok... ha közeledne, akkor már éreznék valamit... Menj, hiszen már alig van a sós halból és tudod... ha... ha egyszer itt lesz... akkor ügyis ritkábban szabadulsz mellőlem. No, menj, drágám és mosolyogj! Miért szomorkodnánk, hiszen nagyon szeretjük egymást...

— Milyen erősek, bátrak vagytok ti, aszszonyok... Milyen csodálatos lény vagy te, Sonja... Te... te mintha magaddal hoztál volna egy darab kék eget... Vette a hálót, a horgászó-szerszámot. Előkereste a jégtörő csákányt. Puskát tett a vállára. Megölte az asszonyt és kilépett a kunyhóból.

Megindult a jégen. Nehezen jutott előre. Minél közelebb került a tengerhez, a jégtáblák annál szeszélyesebben tornyosultak egymásra. Már a tenger jegén haladt. Megesúzott. Kiskiltól alóla a lába. Elővette irányítóját. Megindult pontosan északnyugat felé. Ott, a folyó torkolatánál megjelölt egy helyet, ott a jégtáblák között rés is van. Arrafelé ment. Távólról tompa moraj hallatszott. Jegesmedvék bömböltek valahol. Látott is egyet fehérlenő pár méternyire. Óvatosan kikerült. A jég fodrozásából, a jégtáblák alakjából megsejtette, hogy a folyó már nem lehet messze.

Újra hallotta a morajt. Megállt. Hallgatózott.

Testét szörnyű félelem remegtette meg... Szentséges Isten... a bömbölés... a kunyhó felől jön. Nem... nincs mit félni. Hiszen a kunyhó jól el van torlaszolva s Sonja egyedül úgysem mer kijönni. De megijedhet... s az ijedség... még gondolni is rossz rá... könnyen végzetes lehet.

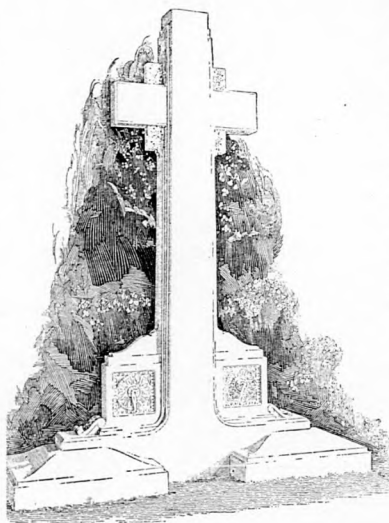
Megindult visszafelé. Jó darabot ment. A

bömbölés megszűnt. Mélységes csend, csak néha-néha reccsentek egyet a rianó jégtáblák.

Megállt, töprengett. Minek menne vissza? Nincs veszély. Talán nem is onnan hallatszott a moraj... nincsen semmi értelme, hogy üres kézzel térjen vissza. Még kinevetné Sonja...

Megfordult, újra ment a torkolat felé. Léptei lassúak voltak. Rettenetesen fáradt volt. Alig tudta vonszolni a testét. A szívét ismeretlen, szorongó fájdalom szorította össze.

Elért a megjelölt helyhez. Tegnap is itt halászott. Megkereste a léket. Vékony rétegben jég fedte. Elővette a csákányt. Rávágott néhányszor. Pattogott, szikrázott a jég. A szilánkok arcába pattantak.

Az apró, éles kis szúrások elviselhetetlenül fájtak. Végre készen volt a munkával. A hálót kitergette. Megerősítette egy jégtáblán, óvatosan belemérítette a vízbe. A horgot is bedobta. Mások valóságos szenvedéllyel várta a zsákmányt, most idegesítette a várás. Folyton Sonjára gondolt. Türelmetlen volt. Úgy érezte, hogy egyetlen hal sem akad a horgokra. Érezte, hogy vadászni sem fog tudni soha többé. Hiszen reszket a keze. Itt fognak pusztulni. Éhen fognak halni, mind a ketten... nem, hárman. És eszébe jutott, hogy még ágyuk sincsen. Az asszony kényelmetlen szalmazsákon fog feküdni s medvebőrbe burkolják majd a gyereket. Szeme belemért a szürkességbe, mely úgy vette körül, mint egy áthatolhatatlan, szétléphetetlen háló. És ő benne a fogoly... Sokáig állt ott egy helyben. A horg egy-

szer se rándult meg a kezében. Egészen elzsibbadt a lába. Alig tudott állni.

— Miért ne ülne le? Nem sokáig, csak egy pillanatig. Nem kell sok idő, egy perc alatt új erőre kap... akkor majd megnézi a hálót, hátha van benne valami... Csak egy percre...

Lassan elzsibbadt a teste. Jöleső kábulat fogta el. Leecsukódott ólmos szemhéja. Mosolyra húzódtott a szája...

Kék volt az ég. Sütött a nap. Az ablak alatt virágok nyíltak. Rózsaszínű volt a fal, függöny, terítő, minden, minden rózsaszín... a szőnyegen táncol a napugrás. Valaki halkán dúdol. Ő is odahajol. Pici gyermek van benne. Egészen olyan, mint Sonja, de Sonja váltig erősit, hogy olyan, mint Fedor... S az asszony olyan gyönyörű, hála Istennek, — most nem vette fel azokat a csúnya állati bőroket. Mennivel jobban áll neki ez a vékony, simuló selyem. És milyen rózsás az arca, most nem olyan sárgás-sápadt... Jön valaki. Ezüstös haja van.

— Nini, hisz ez a mama... milyen jó színben van... és még merik mondani, hogy meghalt... Milyen ostobák az emberek.

Odajön hozzá és megsímogatja. Sonja is simogatja. Milyen puha a kezük, milyen jólesik a cirógatásuk. Énekelnek a madarak... Sonja is énekel... milyen csengő a hangja...

A horg rándul egyet. Hal — nagy, nehéz hal — akadt rá. Tépte, rángatta halálúszájában a fonalat.

A férfi merev keze észrevétlenül megmozdult. A már-már alvó halálagémbereedett testen remegés futott végig. A furcsa, viszkétos remegés aluról jött a lábából s ezerfelé futott szét a testben. A férfi úgy érezte, mintha millió hangya futkározna rajta.

Göröcsös jobbkezeben még egyre rángott a horg.

A pusztulásra ítélt hal hívta vissza pusztítóját, megölojtje az életbe...

A zsiibbadás lassan málni kezdett. Már magánál volt. Felébredt. Balkezevel kis havat kapart össze. Megdörzsölte homlokát.

Föl is tápázkodott. Odátantorgott a lékhez. Nagy erőfeszítéssel kihúzta a hálót. Tele volt hallal. Vállára emelte a zsákmányt. Megindult hazafelé... Dermedt lábait ismeretlen erő vitte.

Gyorsan ment, mégis sokáig ért haza. Benyitott.

Sonja nyögése megtöltötte a kunyhót... mert közeledett az új élet.

A szürkesség engedni kezdett.

Az északi fény előzőnlötte a sarki eget.

A gyermek olvasmányai

A gyermek jóval előbb éli át a szép meséket, mintsem olvasni tudna. Az első csodák akkor tárulnak fel szeméi előtt, mikor az édesanyja beszél neki, nem látott emberekről és dolgokról. Mikor aztán a betűvetés titkait kezdi megismerni, annak a mély benyomásnak hatása alatt áll, amelyet az anyai mesemondás ébresztett föl a lelkében. Folyton fülébe cseng az az édes hang s újra meg újra átéli az első nagy élményeket. S ha a szülő gondos figyelmébe tovább

is ott virraszt mellette, ha nemcsak a könyvet vásárolják meg neki, de együtt is olvasnak vele, akkor az édesanyja lelke és a szép könyvek lelke valósággal összeforr a gyermeki képzeletben. Hogy milyen olvasmány való a gyermeknek, ez a kérdés mindig gondot adott a szülőknek. Az iskola ismereteket tanít s ezért az iskolán kívüli olvasmányoknak szoros összhangban kell lenniük az oktatás módjával, fokával és irányával. Ami elsősorban azt jelenti, hogy hat-nyolc éves gyermekek kezébe ne adjunk olyan könyveket, amelyek tíz-tizenévesek számára íródtak, mert csak ártalmas fogalomzavart idézünk elő s valósággal megfosztjuk őket az első gyönyörű gyermekkor örömeitől. Ha a szülő nem tudja eldönteni a kérdést, forduljon tanácsért a pedagógiához, amely az ifjúsági irodalmat nemcsak a saját kritikai szempontjain keresztül, de egész generációkra gyakorolt hatásából is alaposan ismeri. A serdülő kis emberke szellemi képességeit, hajlamait és lelki berendezését külön is figyelembe kell venni az olvasmányok megválasztásánál. A tapasztalat mutatja, hogy az a könyv, amely például a villanó eszű, hevesebb vérmérsékletű gyermekek igaz gyönyörűségét szerzi, a másikat, a nehezebb felfogású, a csendesebb gyermekeket egyáltalán nem érdekli. Amikor még nem lát és nem

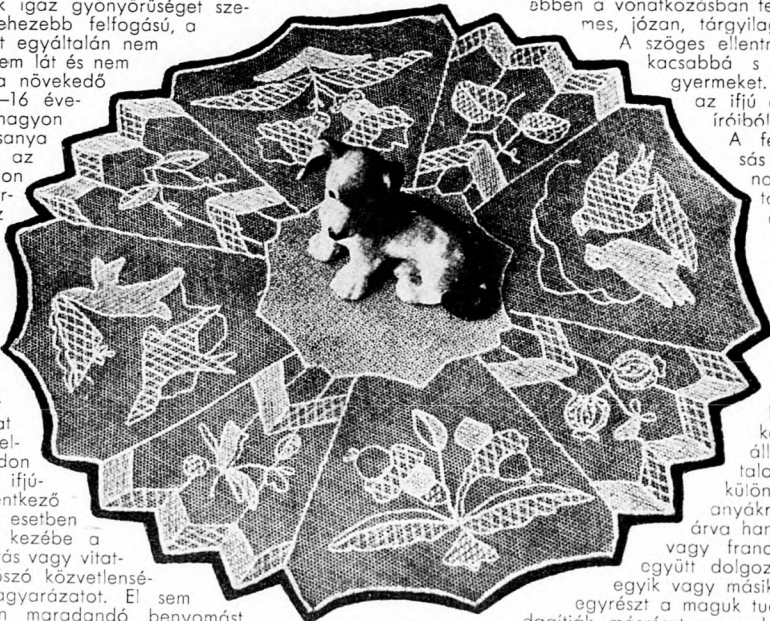
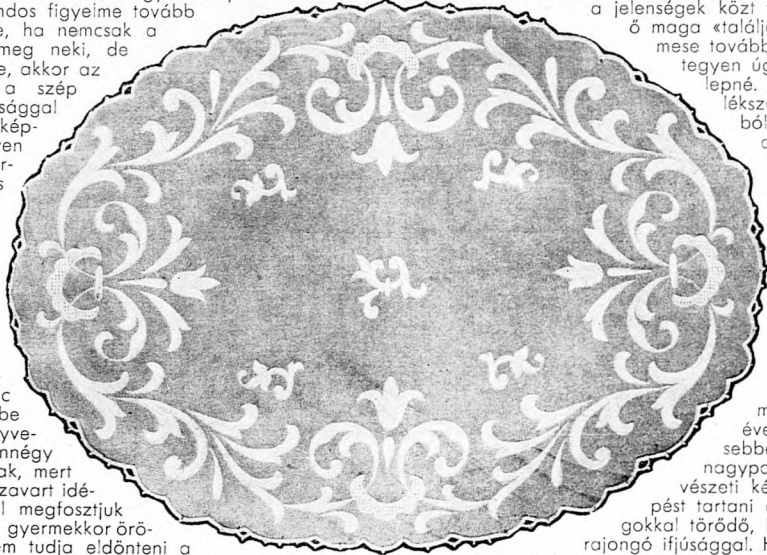
tréé egészen tisztán a növekedő gyermek (s itt a 12—16 évesekre gondolunk), nagyon ajánlatos, ha az édesanyja arra szoktatja, hogy az olvasmányairól számoljon be neki. Kettős értelmű van ennek. Az első az, hogy a gyermek hozzászokik a folyamatos, logikus beszédmóddhoz, mintegy ambicionálja azt, hogy maga töltsön be az író, a mesemondó költő szerepét. A másik célja az, hogy bizonyos félreértéseket és félremagyarázásokat a szülői felvilágosítás eloszlasson. Csak így módon lehet kiküszöbölni az ifjúkorban oly sűrűn jelentkező kétértelműségeket. Sok esetben maga az anya veszi kezébe a könyvet, elolvassa a vitás vagy vitatható sorokat és az élőszó közvetlenségével ad kielégítő magyarázatot. El sem lehet gondolni, milyen maradandó benyomást tesznek ezek a szavak a fejlődő leány és fiú lelkében. Alig van elevebb, erősebb, tartósabb és hozzátehető: drágább kapocs, mint az, amely szülői és gyermeki a közös olvasmány szálaival fűz össze. Bizvást lehet ezért tanácsolni minden anyának: övd ezt a drága köteléket és erősítsd azt! Ha már megtanítottad gyermekeidet, hogy kicsi korukban hallgassanak

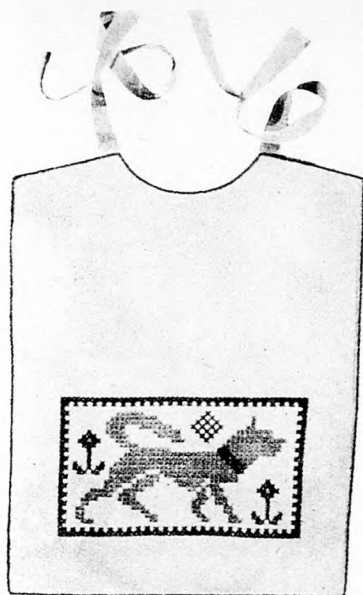
reád, tanítsd meg úgy olvasni is őket, mintha folyton odafigyelnél. Bizonyára nem könnyű feladat, hogy felnőtt gyermekednek is bizalmas, meghitt barátja légy, de másként nem sikerül és nem tudod őket ellenőrizni, támogatni, szükség esetén megvédeni. Ne akarjon az anya a "mindentudó" színében feltűnni a gyermeke előtt. Engedje át neki azt a nagy-nagy örömet, hogy ő maga "fedezze fel" a dolgokat, a jelenségek közt való összefüggést, hogy ő maga "találja ki", mi fog történni a mese további során, az anya pedig

tegyen úgy, mintha ez őt is meglepné. Hiszen mindnyájan emlékszünk rá gyermekkorunkból: mily boldogság, ha a szüleink előtt "okosaknak" látszunk. Igen gyakran bizony nincs is oka rá a szülőknek, hogy az ilyen meglepetést színlelje. A technika terén például annyi új csoda történik, hogy a szülők olykor nagyobb ámulattal állnak meg előtte, mint a fiatal nemzedék. (Gondoljunk csak a rádióra, a motorra, amelyet 8—10 éves fiaink sokkal ügyesebben kezelnek, mint a nagypapák.) Irodalmi és művészeti kérdésekben sem tud lépést tartani az elfoglalt, reális dologgal törődő, létharcot vívó felnőtt a rajongó ifjúsággal. Hadd beszéljen a gyermek modern, érdekes írókról s ne kapjon egyremásra rendretesítést azért, mert nemcsak a mult század költői érdeklik. A gyermek jobban él a mában, mint a felnőtt. A gyermek intenzívebben éli át azt a kort, amely aztán majd az ő számára jelent mulat. A tegnapi értékek tiszteltbentartására elsősorban az iskola neveli a fiataiságot. Ne akarják a szülők a jelen szellemi áramlatai ellen hangolni, — a legfőbb, amit abban a vonatkozásban tehetnek, az, hogy türelmes, józan, tárgyilagos kritikát mondanak.

A szöges ellentmondás csak még macskább s elfoqlatább teszi a gyermeket. És hagyini kell, hogy az ifjú az ő kedvelt költőiből, íróiból hannaosan is olvasson.

A fennhangon való olvasás mindenképpen hasznos. Erős fevellemző hatása van olyan korban, amely kapkodásra, kilengésekre, szertelenségekre nagyon hajlamos. Hány édesanya van, aki a gyermekével nemcsak együtt olvas, hanem együtt tanul is! És hány édesanya van, aki az iskolai feladatokból kihallgatja gyermekét! Tanítók és tanárok állítják, hogy ezek a fiatalok rendszerint a legkübönbek. Hallottunk olyan anyákról, akik — noha egy árá hangot sem tudnak latinul vagy franciául — gyermekükkel együtt dolgozva tanulják meg az egyik vagy másik idegen nyelvet s míg egyrészt a maguk tudásának tárházát gazdagítják, másrészt gyermekük alaposabb kiképzését mozdítják elő. Az ilyen nevelés többet ér a fogadott házi-tanítók jóra való erőfeszítésénél. Az a gyermek, akit az édesanyja végigkísér a tanulmányain, akinek az édesanyja kezébe vette a tankönyveit és a szórakoztatásra szánt könyveit, mindenfelől még a tanítómesterrel is becsüli benne. Olyan jutalom ez, amelyre minden anya nagyon büszke lehet.

ISTENI TERMÉSZET

Isteni természet!

Az ember benned csak egy porszem. S ezek a porszemek kavarnognak, fölszállnak, aláhullanak. Egységek kíválnak, ragyogva tündökölnek, mint a légűr napjai. De azok is visszaesnek s az emberpor rétegekben hull egymás fölé. Századok, évezredek temetik így el egymást, lassan, észrevétlenül.

És csodálatos, mindig új és újabb porszemek születnek, kavarnognak, újak szállnak fel s újak hullanak alá.

Az a nagy göröngy pedig, amelyet mi *Föld*-nek nevezünk, a többi millió és millió csillaggöröngy között rohan a maga pályáján a végtelen ismeretlenség felé.

Szédületes a világ nagysága a tudós szemüvegén át tekintve, — és búbájosan szép a mi földi göröngyünk élete, művészszemmel nézve. Szép addig, amíg csak a természetet kutatjuk, de nem a rajta élősködő férgek nyüzsgő harcát.

Szép elmerengve lesni a hajnal hasadását. Amint pitymallik. Az ég bolt nyugati alján még álmos köd úszik és ezüst sugaraikat szövik belé a csillagok; — keleten már pirkad. Sejtelmes világosság dereng az acélos szürkeségben s a nap előre küldi bíboros palástját, melybe arany felhőket hímezett. S azután egyszerre megjelenik: Ó, a nagy cézár, a földi világ mérhetet-

len hatalmú kényura. Az élet és halál tüzes korongja, melybe «szemünk bele nem tekinthet.» Vagy ha bele is tekint, szédülő fejével, káprázva sütjük le, vissza a porba, hogy parányi létünket annál inkább szégyeljük. *Nap!* Ó, te égi csoda, te királyok királya! Gögös földi uralkodók, egyiptomiak, asszirokok, római és bizánci császárok őse, akik azt hitték: a hatalmad örököse!

Te kimeríthetetlen forrás, te tüzek tüze, fények fénye, erők ereje!

S a nagy *Mindenségben* te kis parázs, te parányi bolygó tűz, mely elvész a többi millió parázs között.

...Este van. A hold sarlója már ott úszik az égen. Harmat permetezte be a tarka virágokat, a lila petuniát, a büszke szarkalábak kobaltkék üstökét, a fehér liliumok szűzies aranykelyhét, a bíbor rózsák illatontó szirmait. A dalos madarak már behűzódtak a bokrok közé, csak a fülemile száll ki a gallyra, hogy altatódalához kezdjen. Az esti szellőben fel-felsőhajtoznak a fenyőfák, sutogva bólogat a nyárfák lombja. S fönn egymásután gyulladnak ki az égi mécsesek, mint a távirójelek, melyek fájó lelkünket az elmúlásra figyelmeztetik.

A hajnal és az est! Ezek a természet legszebb hangulatai. A legsejtelmesebb, legfinomabb megnyilatkozások. Búbájós költemények, mint amilyen főnségesen drámai a vihar s tragikusan komor a pusztító orkán. A borús, felleges délután is mennyivel elegánsabb, mint a prózai, napsütéses dél.

A *Természet* a költők költője, a művészek művésze.

Hozzá zarándokoljunk, mi aprók, egészen kicsinyek, akik azt hisszük, hogy írással és egyéb művészetekkel halhatatlanokká leszünk.

Van-e halhatatlanság?

Van, de csak az anyagban, mely formákat változtat és meg nem semmisül.

Van a lélekben, mely a világenergiából ered, a napkórhókból száll le s oda száll vissza.

De nincs az emberi alkotásokban. Még a művészi alkotásokban sem, pedig ezek a legfőkétebbek, hiszen azért művészek.

A művészetünkkel szolgálunk embertársainknak, alkossunk az ő gyönyörűségükre, de ne hívalkodjunk azzal, hogy örökbecsű műveket teremtettünk.

Forduljunk csak mindig a természethez. Földünk létezését legalább is ötszázmillió évre becsülhetjük és alig ötezeréves emberi kultúrára tekinthetünk vissza.

Hová lettek e letűnt idők nagyjai? A sivatagok homokja alól kaparunk ki egyet-mást, mely hírt ad róluk.

Hová lesznek tavasszal a rügyek, melyek úgy pompáznak a fákon, mint a legszebb menyasszonyi csokrok, háová lesznek a buja zöld lombok, az élet adó zamatos gyümölcsök, a tarlott bokrok közt tova-pergő őszi levelek, a mezők hervadt virágai, a téli napok ragyogó zúzmarái? Hová tűnnek az égűr báránny-felhői, a lassan úszó fellegránccok, a nyári harmatfátyolok s a nehézkesen úszó bús őszi ködök?

Hová lesznek az édes gyermekcacagások, amint tarka pillangókat üznek, háová lesznek a szerelmes ifjak epedő sóhajai, a leányok emésztő tekintetei, a legények izzó vágyai, boldog házastársak édes ölelései, öregek és aggok csendes órái?

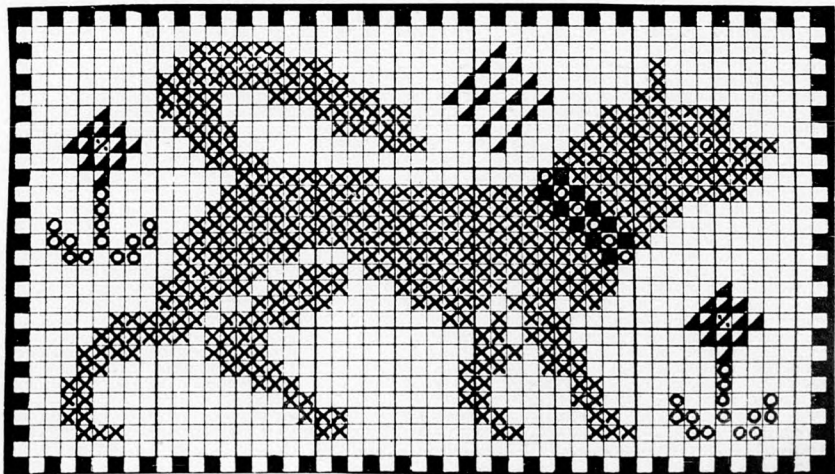
Hová lesznek a vadonok vérszopó bestiái, a vadállatok ott künn az őserdőben és az emberiség hiénái a kultúra berkeiben? Hová tűnnek a ligetek dalos vándorai, a rétek és csalitok zümmögő rovarvilága, a nagy vizék néma hullói, — és az embervásárok élősdiei, pillangói, csúszó-mászói?

Hová tűnik a nagyszerű és értékes, az erős és bátor, háová a hitvány salak és gyáva szemét?

Az élet nagy forgásában minden rohan a *feledésbe*. A jelen letapossa a múltat és amikor esténként a nap lehunytja szemét, milliónyi új halottá borul az éjszaka gyász-takarója.

Kézdi-Kovács László

A fenti gyerekkötény zsebének keresztöltéses nagyított rajza

Magyaros stílusú kézimunkák

Wieg Testvérek terve i

Orosz történelem

Írta: Bácskai Magda

Mint egy rég-elzúgott vihar, olyan távoli ma már az orosz forradalomnak az a korszaka, amely trónjától megfosztotta, száműzte és kivégezte a cárt. Mind kevesebb memoár jelenik meg erről az időről. Amit ma írnak Oroszországról, az új világról, a Szovjetről szól, vagy arról a keserves küzdelemről, melyet a Párizsba, Londonba szakadt emigránsok folytatnak. Mária nagyhercegnőnek, a cár unokahúgának például jóval nagyobb sikere volt azzal a könyvével, melyben az emigrációban nyitott párizsi hímezdejéről írt, mint azzal, melyben a cár udvarát ismertette, s míg valaha csakúgy kapkodták a volt udvari szakácsok, fodrászok könyveit, ma a kutya se veszi őket.

Lehet, hogy azért nem érdeklik a világot, mert rosszak, de lehet az is, hogy az 1918 óta felhőtt új generáció fátyolt akar borítani a multra s a szerencsétlenekről, akiket a forradalom eltemetett, azokra akar tekinteni, akik a forradalom elején még nem is éltek s ma új világot építenek a sírokon.

A világgözöny csak egyetlen könyvvel tett kivételt. Ez a könyv Merinsky hercegnő könyve.

Cimlapján nem áll a hercegnő történelmi csengésű neve. Csak ez: írta Nadejda. De a siker akkora volt, — különösen Amerikában, — hogy hamarosan kiderült, ki a szerző.

Nadejda hercegnő tizennyolc éves, mikor a cári udvarhoz került. Példátlan megtiszteltetés, döntő esemény volt ez a békebeli Oroszországban, még az olyan elkényeztetett hercegisasszony életében is, amilyen a fiatal Nadejda.

Ő és tíz másik főúri hölgy, remegve és elálló szívveréssel várnak a palota egyik szalónjában arra a percre, mikor a cárné színe elé kerülnek. Végre eljön a nagy perc, majd a mégnagyobb, mikor a cárné csókra nyújtja kezét Nadejdanak.

«Az izgalom, a nagy élmény annyira felizgatott» írja Nadejda, «hogy mikor kiértünk a teremből, mikor becsukódott mögöttünk az ajtó, ájultan estem össze. De ezen nem csodálkozott senki. A cárnővel először szembekerülni a legnagyobb esemény volt minden udvarhölgy életében».

Ezután Nadejda hercegnő ritkán találkozik úrnőjével. A cárnő ezekben — a forradalmat megelőző — években már majdnem teljes visszavonultságban élt. «Szomorú volt mindig» írja a hercegnő, «Szomorú és beteg. Valami különös ideges baj kínozza. Arcán időnként vörös foltok képződtek, melyek percek alatt lángoló kiütéseké váltak s teljesen elcsúfították. A legkiválóbb specialisták se tudtak rajta segíteni. A baj — mondták — idegességtől ered s a cárnő neuraszténiája gyógyíthatatlan volt».

Egyetlen telet — első és utolsó békebeli telet — az udvarnál éli meg a hercegnő. Egymást követik a bálók, a hangversenyek, a szán-kirándulások... Akár a Tolsztoj-regényekben.

A nyár elején a vidám társaság egy része Krimbe megy üdülni. A téli multságokat felváltják a nyáriak: éjszakai yacht-kirándulások, virágcsaták, táncok a villák kivilágított teraszain.

A hercegnő, aki rendkívül tehetséges író, különösen egy grófné estélyét írja le elbájolóan. «A vacsorát óriási teremben szervírozták» írja. «Sohase láttam még ilyen termet, ilyen márványkandallót, ilyen kristálycsillárokat. A falakon Rubens-képek lógtak és van Dyckek s a konzolokon a legszebb renaissance-bronzok álltak... Ha valaki ezen az estén azt mondta volna nekem, hogy alig egy hónap múlva, koldusszegény menekültként alszom majd ebben a teremben egy vaságyon, elhiitem volna? Elhiitem volna, hogy a képek rongyokban lógnak majd le a falakról, a bronzok eltűnnek, a csillárok összetörve lógnak le a mennyezetről s romokban hever valamennyiünk élete, akik vidáman vacsorázunk itten arany tányérokból, orchideával díszített asztalok mellett...»

A hercegnő szomszédja egy fiatal gárdakapitány. Ügylátszik ő és Nadejda első látásra egymásba szerettek. «Meddig ér a hajja, ha kibontja?» kérdezte a kapitány a vacsoránál... s a mi százmunkra, akik ezt ma olvassuk, valami rettenetesen távolinak hat ezáltal az egy mondat által az estély, amelyről a hercegnő beszélt.

Másnap reggel érkeznek Yaltába az első forradalmi hírek. De senki se veszi őket komolyan. A nyaralók tovább mulatnak. Mily tájékozatlanok lehetnek szegények, hogy halvány sejtelmük sem volt arról, mi következik! Csak egy-valaki érezte, mi van a levegőben: a hercegnő anyja. Egyik éjjel hirtelen felriadt álmából, «Nadejda» kiáltott lányára. «Oltózz azonnal. Rohanjunk innen. Borzalmas érzésem van». A fiatal hercegnő és a komorna hiába csíftották az öreg hölgyet, követele, hogy meneküljenek. S alig hagyták el a szállodát, alig értek barátaik szomszédos villájába, ágyudörgések remegték meg a levegőt. A yaltai kikötőbe megérkezett az első bolsevik hajó, hogy elfoglalja a várost.

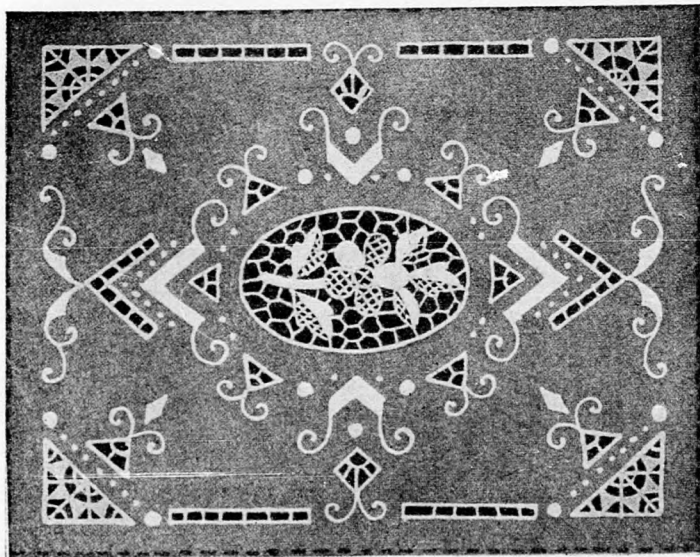
Másnap a szálloda, ahonnan a hercegnő s édesanyja elmenekültek, romokban hevert. De ugyanekkor Pétervárról is értesítést kaptak, hogy palotájukat megrohanta és kirabolta a csőcselék. Mi tévők legyenek, hová menjenek? Hazra Pétervárra. De a hercegnő édesanyja megbetegszik. A grófné, akinél nemrég estélyen voltak, befogadja őket. Palotájának azonban szintén csak romjai maradtak meg. Kirabolták, kifosztották, feldúlták. A fiatal hercegnőnek a nagy teremben állítanak fel rozoga vaságyat. De nem marad sokáig egyetlen lakója se a teremnek. A yaltai elegáns szállodából, melynek egy részét tönkretette a bombázás, egymásután menekülnek a tegnap még vidám nyaralók. A grófné befogadja őket. De elfogják a vörösök. Ruhája alatt nyakán viselte gyöngyosorát, melyet be kellett volna szolgáltatnia. Néhány nap múlva kétségbeesetten hallják a palota lakói, hogy a grófnét agyonlőtték. Ugyanerre a sorsra jut Nadejda hercegnő barátnője is, aki hajkoronájában rejtette gyémántos udvari jelvényét. A palotából, vagyis a palota romjaiból mindennap elcipelnek valakit. Nadejda most már csak azért marad, hogy ne szakadjon el végleg a gárdakapitánytól, aki eljegyezte s aki még Yaltában bujkál. De a helyzet oly tarthatatlan, hogy ő és anyja elhatározzák: visszatérnek Pétervárra. Elkéstek. A kikötőben rettenetes harc dúl. Német hajók érkeztek. Kiűzik a vörösöket. De a győzelem csak néhány-napos. A vörösök — erősítő csapatokkal már jönnek is vissza, rémséges vérengzéssel fenyegetözve. Aki csak teheti, felkőnyörgi magát a távozó német hajókra. A rettenetes tolongásban tengerbevész az utolsó kis poggyász, sülők elszakadnak a gyerekeiktől, betegek a családjuktól. Kétségbeesetten, kiolduszegényen indulnak az idegenbe Nadejda hercegnő és édesanyja is.

*

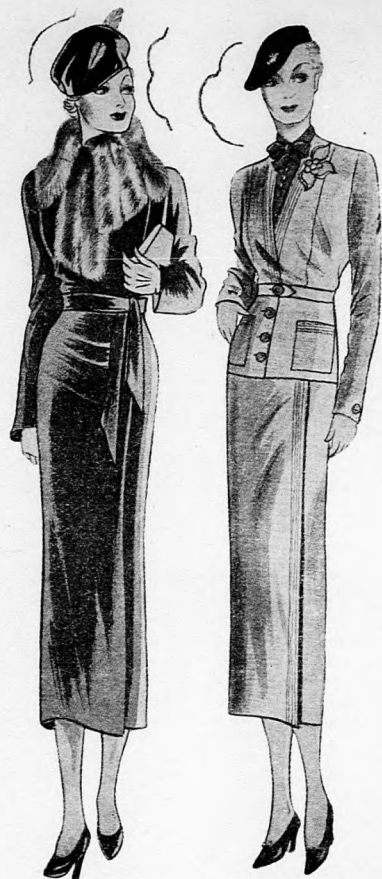
A gárdakapitánynak sikerült a fehérekhez menekülnie. Vele menekültek társai, a remek táncosok, a vidám fiatal tisztok is, akikről a hercegnő oly sokat ír. De csapatukat a vörösök elfogják s a foglyokat Yaltába szállítják. Sorba állítják őket a kikötőben (mily sokszor indultak onnan nemrég tengeri kirándulásra), nehéz vassúlyokat kötnek a lábukra s egymásután lökik be őket a tengerbe.

A vassúlyok odalent megakadnak a fővényben s a cári gárda holtan is állva maradt. Sok-sok hónap múltán így találták meg őket a német bűvárok, akiket a Yaltát ismét megszálló németek küldtek a tenger fenekére.

Mintegy haptávkban állva sorakoztak egymás mellé a cári gárda tagjai. Uniformukat változatlanul megőrizte a tenger sós vize.

Himzett terítő Wieg Testvérek IV., Deák Ferenc utca 19

Amikor a fokozás kevesebb

Szép asszony: — aki akkor is megérdemli ezt a jelzőt, ha egyedül van, de akkor is, ha ezer asszonytársnője között tündöklök. Szébb asszony: — aki mindenestre rendelkezik valamelyes szépséggel, mert máskülönben az összehasonlítás az ő kárára ütne ki.

Legszebb asszony: — aki még nagyon csúnya is lehet, csak éppen az szükséges, hogy a többiek még nála is csúnyábbak legyenek.

*

Bölcs ember: — akinek cselekedetei összhangban állanak okos gondolataival és aki igazán megérdemli ezt a kivételes jelzőt, amivel csak nagyon kevés embertársunkat ajándékozhatjuk meg.

Bölcsőbb: — az, aki relative okosabb a másiknál, de az a másik még nagyon ostoba is lehet.

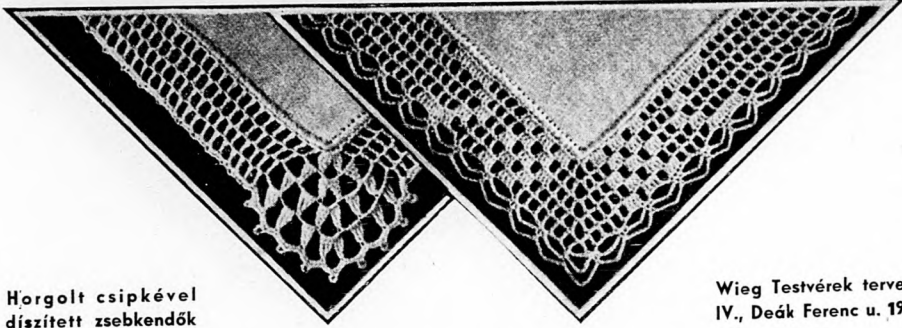
Legbölcsebb: — ezt a jelzőt csak Burridán számára nem érdemli meg, de már jogot formálhat hozzá akármelyik számára, ha a két szénacsomó között nem hal éhen.

*

Jó ember: — csak egyetlen egy élt a világon, az is az Isten fia volt.

Jobb ember: — aki nem gyilkolja le orozva azt a felebarátját, aki viszont hajlandó volna őt orozva meggyilkolni.

Legjobb ember: — még a gonoszteendő is lehet annak a valakinek a szemében, aki szerelmi vakságában nem akarja észrevenni bűnös és vétkes tulajdonságait.

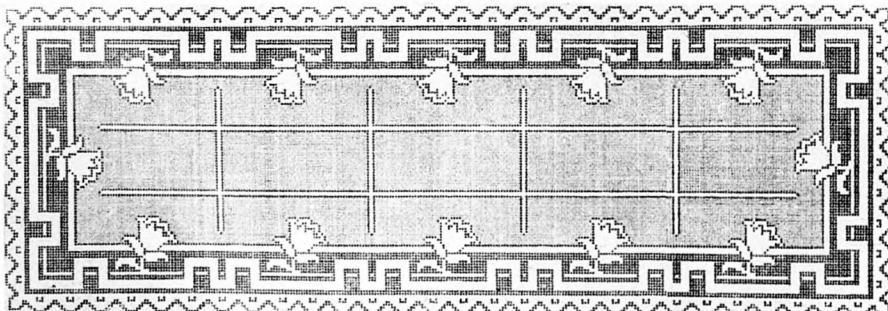
Horgolt csipkével
díszített zsebkendőWieg Testvérek terve
IV., Deák Ferenc u. 19

Borbély, jogász és orvos találták fel a világ legfontosabb gépeit

Nem mindig szerencsétlen szám a 13-as. Richard Arkwright angol borbélymester például tizenharmadik gyermeke volt édesapjának, egy derék takácsmesternek. Hát ami azt illeti, a startja nem is volt éppen rózsás. Mint kis gyermeket bedugták borbélytanoncnak egy nedves pinceodúba a kis Preston városban, melynek lakói főleg takácsok voltak. Nyomor és nélkülözés volt szegény Arkwright része, aki végre 22 éves korában önálló fodrásztermet nyitott. Első kis pénzét egy hajfestő szer kotyvasztásával kereste, azután nagyon művészi parókákat gyártott. De közben fél szemmel mindig a takácsok felé sandított és azon törte a fejét, hogyan lehetne egy szövőgépet szerkeszteni? Veszedelmes dolog volt akkoriban ilyesmire gondolni, mert a takácsok minden ilyen kísérletezésben a kenyerük elleni merényletet látták. Hiszen ha megszületik a szövőgép, akkor ezredrész annyi takácsra sincsen szükség. Már pedig Angliában akkoriban százezrek éltek takácskodásból. Amikor Arkwrightnek már elegendő pénze volt, egy koecsi-szint bérlet és mert halvány sejtelve sem volt a mechanika legelembb kérdéseiről sem, egy órásmestert fogadott maga mellé, hogy majd az illesse össze a kerekeket, rugókat az ő elgondolása szerint. Közben pedig a ravasz borbély elhíresztelte a városkában, hogy hozzáfogott a perpetuum mobilének, vagyis az önmagától örökké mozgó gépnek a megépítéséhez. A városbeliek mosolyogtak a szegény bolondon és nem zavarták munkájában. És két évvel később, 1769-ben a részekre szedett modellel Londonba megy és ott szabadalmat kér és kap a világ legelső orsós-fonó gépére, mely Anglia világbirodalmi nagyságának egyik oszlopa és a modern textilipar megindítója lett. A gép világforradalmat idézett elő a gazdasági életben. Anglia olyan olesón, gyorsan és tökéletesen tudta most már előállítani a különböző szövött árúkat, hogy

azzal a földkerekség egyetlen textilpiaca sem tudott versenyezni és Angliába dőltek a milliók. Képzeltető, hogy ahány állam volt, az mind szerette volna elveszni a gépek titkát. De az angol gyárakban éber detektívek őriztek minden gépet, hiszen tudták, hogy a birodalom aránykésztetének növekedése függ a gyártási titok megőrzésétől... Egy Trench nevű amerikai textiles óriási költséggel ipari kémeket küldött Angliába, hogy lopják el az Arkwright-féle gépek terveit. Az egyiknek sikerült is bronzból 1/50-ed nagyságban megcsinálni a gép modelljét és az értékes modellt börtöndjébe rejtve el is jutott Southampton angol kikötőig, ahol azonban éppen a hajóra szállás pillanatában elfogták és a két esztendei fáradsággal készült modellt elkobozva, a kőmet börtönbe vetették. Trench azonban nem adta fel a küzdelmet. Egészen nyíltan, százezer dollár jutalmat tűzött ki az angol kötőgépek titkáért. Es ekkor akadt egy lángeszű gyárimunkás, egy bizonyos Samuel Slater nevű egyén, aki olvasta ezt a felhívást az egyik kezébe került amerikai újságban. Slater elhatározta, hogy megszerzi ezt a százezer dollárt. Óriási körültekintéssel és óvatossággal fogott a világtörténet legnagyobb ipari kémkedésének és szabadalmi lopásának végrehajtásához. Előre kitervezett ravaszgálgal hibákat követelt el munka közben. Egyre hanyagabban dolgozott és hülyének tette magát, míg végül is kidobták állásából. Az akkori angol törvények szerint olyan egyénnek, aki a textil szakmában dolgozott, nem adtak kivándorlási engedélyt, nehogy szaktudását Amerika javára kamatoztassa. A „hülye”, teljesen használhatatlan és iszákos egyénnek nyilvánított Slaterrel szemben azonban kivételt tettek. Őt, mint tehetetlen és veszélytelen egyént fel engedték szállni az egyik Amerikába vitorlázó hajóra. Slater éppen 21-ik születésnapján érkezett New-Yorkba, 1789 szept-

emberében. Nem volt egy centje sem és nem ismert senkit. Találomra beállított egy Brown nevű nagy textileshez és elmondta, hogy a Trench-féle százezer dollár elnyerése végett utazott Amerikába. Ő el tudja készíteni az angol szövőgépet. Brown a legnagyobb érdeklődéssel hallgatta a fiatalember előadását és kijelentette, hogy hajlandó rendelkezésére bocsátani a gép elkészítéséhez szükséges anyagiakat. És ez a 21 esztendő gyári munkás kizárólag emlékezőtehetségére támaszkodva valóban elkészítette és működésbe hozta az Arkwright-féle szövőgépet. Slater sokszoros milliómos lett és ... megtörte Anglia világgiaici hatalmát. Ez az érdekes történet nem volna teljes, ha nem említenők meg, hogy a világ textilgyártását ugyancsak forradalmasító kötőgépet egy Edmund Cartwright nevű angol orvos találta fel. A kitűnő orvosnak a becsavagát egy magyar találmány: Kémpelen Farkas világhírű sakkautomatája vésztette fel, melyet Bécsben látott. Ez az automata, amely lábzan tartotta a XVIII-ik századot, tudvalevőleg mindenkit megvert sakkjáiban. Egy turbános török ült egy asztalka mellett és ördögien mozgatta a sakkfigurákat. Az angol orvos, aki nem tudta, hogy a gépben szemfényvesztő ügyességgel egy amputált lábú lengyel sakkbajnok ül, úgy okoskodott, hogy ha van olyan gép, amely sakkozni tud, úgy még könnyebb lehet egy olyat szerkeszteni, amely kötni tudjon. És néhány esztendei kísérletezés után megszerkesztte a róla elnevezett kötőgépet, amely nemcsak neki, hanem hazájának is mérhetetlen vagyon és dicsőséget szerzett. Milyen különös és szinte megfoghatatlan szeszélye a sorsnak, hogy ezeket a bonolyott gépeket nem technikusok, gépészek vagy mérnökök fedezték fel, hanem laikusok! Milyen nagyszerű bizonyítéka annak, hogy a józan ész és zsenialitás szaktudás nélkül, pusztán ösztönre hallgatva is tud nagyot alkotni. És még mindig nem fejeztük be a textileszenik névsorát. Mert akadt egy jogász is, aki szintén világrengető találmánnyal lendítette előre a textilpiacot. Whitney amerikai jogász kitalálta, hogyan lehet a gyapotterjék természetét az addigi kézi munka helyett géppel tisztítani. Százmilliókat takarítottak meg ezzel az eljárással a gyapottermelők, akik azonban elfelejtették a kiváló feltalálónak ezért fizetni. Végül is az államhatalmak szavaztak meg 50.000 és 20 ezer dollárt Whitneynek.

Recefutó (Nagyított rajzát közölni fogjuk)

A szélrózsa minden irányából

Panama

Az órák felhúzója. — Határozottan ötletes ember az a Mr. William R. Hesse nevű angol férfi, aki a Panama-államban lévő Colonba vándorolt ki. Ez a kitűnő koponya ugyanis a bennszülöttek nagyrésztől mindennap egy-egy kókuszdióban részesül, amit azzal «szolgál meg», hogy zsebóráikat naponta felhúzza. Amikor ugyanis Mr. Hesse Colonba utazott, nagyobb mennyiségű zsebórát vásárolt össze, amit magával vitt. A régimódi zsebórák felhúzókulcsát azonban bölcsen magánál tartotta. Az órákat eladta a bennszülötteknek, de az újdonsült óratulajdonosok mindennap kénytelenek megjelenni nála és leszurkolni egy-egy kókuszdiót, zsebóráik felhúzásának tiszteletdíja fejében.

Brest

Óriások Szakegyesülete. — Bretagneban él egy halász, Emile Catan a neve, tagja az Akrobaták Testületének, ráadásul pedig valóban tekintélyes méretekkel rendelkezik, amennyiben 2 méter és 15 centiméter magasságú. Ebben ugyan még nincs semmi különös, mert efféle óriások nemcsak Bretagneban, hanem a világ más tájain is találhatóak, természetesen, nem vándor-artisták valamennyien. Emile Catan azonban a 2 méternél magasabb emberekhez felhívást intézett, amelyben tömörülésre szólította fel őket. Nem csupán azzal a céllal, hogy megalakítsák az Óriások Szakegyesületét, hanem egy egészen érthető indoklással, amit a kisebb termetű emberek is kénytelenek aláírni. Catan ugyanis, mint vándor-akrobata, megállapította, hogy sem a kis, sem a nagy városokban nem található olyan szálloda, amelynek tulajdonosa számolt volna azzal a körülménnyel, hogy 2 méternél magasabb termetű emberek is le kell feküdnie az ágyba. Mert bizony, az óriások is szeretnek nyugodtan és kinyújtózkodva aludni. Emile Catan a tömörülésből azt reméli, hogy legalább a nagyobb városokban lesz egy-egy olyan szálloda, amelyben 2 méternél magasabb emberek számára is alkalmas, kényelmes ágy található. Ha azonban a mai szállótulajdonosok az ilyen, valóságos Prokrustes-ágyba akarják a jövőben is belepérsélni a 2 méternél magasabb embereket, nem marad más hátra, minthogy az óriások megrohamozzák a szállodákat és a tulajdonosokat erőszakkal fogják kényszeríteni jobb belátásra.

Kelancan

Majmok, mint kisgítő-munkások. — Az itteni hatalmas kókuszültetvényeken most kísérleteznek azzal, hogy bedresszírozott majmokat használjanak fel a kókuszdió szedésére. Odaláncolják a majmokat a kókuszpálmához, hosszú láncsal természetesen, hogy a mozgásban ne legyenek korlátozva, de meg ne szökhessenek és «munkához» látnak az állatok. Valóban majom-ügyességgel és majom-gyorsasággal egy-egy állat naponta több, mint ezer kókuszdiót képes leszedni. Ez jelentékenyen nagyobb teljesítmény annál, mint amennyit akár a legügyesebb bennszülött is képes produkálni. A maláji munkások természetesen nem találják olyan gyönyörűnek és kívánatosnak azt, hogy most már nem csupán a gépek, hanem a majmok is konkurrenciát csinálnak nekik, ami súlyos nyomorba döntheti őket.

Mexico-City

Minden «foglalkozást» meg kell becsülni. — A modern technika hallatlan fejlődése mellett is egyre nehezebb, sőt talán ki sem fizetődő foglalkozás: a pénzszekrények felfeszítése. Mindenesetre egyértelműen ebben Mexico városának kasszaferói, vagy legalábbis egy részük, hogy tanácsos lesz, ha abbahagyják eddigi illegális, sőt törvénybe ütköző foglalkozásukat. Ötven ilyen «éjszakai munkás» felkereste a rendőrfőnökséget és bejelentette, hogy most már rendes életet szeretnének kezdeni, rendes foglalkozást akarnak űzni. Eddig rendben is volna a dolog, de miből fognak megélni, ha nem feszítik fel a pénzszekrényeket? Egyidejűleg azonban azt a szigorú kikötést tették, hogy feltétlenül ragaszkodnak olyan állásnak, amely megfelel «speciális képességeiknek és szakismereteiknek». A rendőrfőnökség egyelőre néhány napi gondolkodási időt kér, mert valóban súlyos «gazdasági» probléma megoldásáról van szó.

Csak egy percre, Nagyságos Asszonyom!

Talán beszélgessünk most a mirtuszról!

A mirtusz nevét — egy görög monda szerint — egy nagy bölcsességgel megáldott athéni lánytól: Myrsine-től kapta, aki Minerva istenasszony különös kegyeiben állott. Történt azonban, hogy Myrsine szerelme a tudományoktól egy athéni ifjú fel fordult. Minerva istenasszony ezért büntetésül mirtusz-bokorrá változtatta a fiatal leányt. Vénusz istenasszony könyörületre gyulladt a szerencsétlen teremtéssel szemben és ha már emberformáját vissza nem is adhatta, legalább tulajdon szép fejét ékesítette mirtusz-ágacs-kával. Az ókor kedves dísznövénye volt a mirtusz és a szerelem és halhatatlanság szimbóluma. Mirtuszkoszorúk voltak az istenek előtt való meghódolás jelképei. Menyasszony és vőlegény mirtusszal kedveskedtek egymásnak. Győzelmes hadvezérek mirtuszkoszorúval ékesítették magukat, de ugyanígy cselekedtek minden idők ivói. A mirtusz legideálisabb jelentősége, mint menyasszonyi koszorú, Németországból származik, 1583-ból. Ebből az évből származó Augsburgi Krónika szerint egy Fugger nevezetű, gazdag kereskedő leánya mirtuszkoszorúval a fején lépett az oltár elé. Ő volt tehát az első német menyasszony, aki mirtuszkoszorút viselt. Korábban a hajadon menyasszony kibontott hajjal lépett oltár elé. Itália örökzöld mirtusz-lugasai világhírűek. Semilyen más virág, még a gránátfák piros színe sem vetekedhetik a mirtusz ünnepélyes, élénk, diadalmas zöld pompájával Calabriában a mirtusz a szerelmes szép lány jós-virága. Néhány sötétzöld mirtuszlevelet ejt az égő szénre. Ha sísteregni kezd a levél, mint «egy szerelmi sóhaj», ha összezugorodik, de aztán újra kismul: a szerelmes leány azt olvassa ki belőle, hogy választottja is szereti őt. Hiú római szépasszonyok mirtuszbagyókat tesznek a fürdővizükbe, hogy szépségüket vele konzerválják. Lombos, vagy fás televényföld, napfény és elegendő nedvesség a mirtusz főfeltétele. Poros, száraz és füstös levegőjű szobában elpusztul. Minden öt évben virágozik. Mint szobanövény, legfeljebb félméter magasságú lesz, de a Földközi-tenger partjain vadon termő mirtuszbokrok néha a két és félméter magasságot is elérik.

Ruhák szellőztetése

Minden asszony legfőbb kötelessége, hogy vonzó és kellemes külsejű legyen. Az ápoltság és gondozás mértéke, amely minden cselekedetében megnyilvánul, jellemzi a tökéletes asszonyt. Elsősorban meglátászik ez a ruhák gondos szellőztetésén. Semmiféle ruhát nem szabad használat után rögtön a szekrénybe akasztani. Valamelyik szobában, vagy előszobában, mindenesetre messze a konyhatól: néhány órára kifüggesztjük a ruhát. Csak úgy kiszellőztetve kerül vissza rendes helyére. Ugyanilyen gondozást igényelnek a köpenyek, kabátok és bundák is. A test szaga, a melegség — a bőr leggondosabb ápolása és a legnagyobb tisztaság esetében is — átjárja a ruhát. Aztán a cigaretta- és szivarfüst! Még a parfümöt is ki kell szellőztetni. A ruhák ilyenmódon való kiszellőztetése következtében a szekrény szagatlan és tiszta marad. Nem lehet nagyobb öröme egy asszonynak, mintha minden ruhája ápolat és gondozott, amit csak így érhet el.

Hogy születik a démon?

Irta: Maróthy Jenő

Annus a szomszéd lakó mindenese. Egészséges és becsületes külvárosi leányzó, kellő formájú tenyerekkel és kellő nagyságú talpakkal. Apja-anyja földhözragadt szegény emberek, a nagybátyja azonban vice s azt valamennyien úgy emlegetik, mint a jámbor kispolgárok a családjukból származó minisztert. — Hej, az a Máté! Annak csak minden sikerül a világon! Meglátjátok, itt se fog megállni! Nem adunk neki öt esztendőti s házmaster lesz!

Annus is megesküszik mindennap Máté bácsi karrierjére (akit csak így emleget: „nagybátyám a vici”) s elhanyagolja miatta a magáét. Csendes, dolgos, szerény és mindenefelelt tisztességes hajadon ő, ezt már az is bizonyítja, hogy még mindig hosszú haját visel (ami nem jelenti azt, hogy a rövidhajúk nem tisztességesek, de még azt se, hogy a hosszúhajúk mind tisztességesek). Nincs az a hatalom a világon, mely őt ennek az ódivatú hajkoronának a levágására tudná kényszeríteni. Hiábavaló itt a házban lakó eselédányok minden csábítása és mesterkedése. Anna hőiesen kitart a haja mellett, mint egy fordított Mucius Scaevola, a hosszú haj pedig Annus mellett, mert ösztönszerűen sejtí, hogy soha többé nem találhat ilyen biztos talajt a világon, különben a női lélek birodalmában. S lám az elvűség néha még ott is meghozza a jutalmát, ahol egy divatból kiment kontyhoz fűződik.

Valami frizuraverseny volt a városban. A résztvevő fodrászok összeszedték tizenöt kerületből a legalkalmasabb fejeket és hajukat, csak egyetlen fej hiányzott még, amelyik hosszú haját viselt. Felúrták érte az egész várost, de hiába! Pesten nem akadt többé hosszúhajú nő — a fiatalabb korosztályból — ami igen megnyugtató lett volna azokra a fodrászműhelyekre nézve, melyek a rövid haj ápolásából, festéséből és hullamosításából élnek, de renkívül bosszantó arra az előkelő fodrászműhelyre nézve, mely éppen egy tornyos Mária Antoinette-frizúrával akarta a verseny első díját megnyerni.

A főnök már szinte belekopaszodott a

hosszú haj keresésében, de a hosszú haj csak nem akart előkerülni. Pedig az emberei napról-napra nagyobb engedményeket tettek. Eleinte még olyan kontyhoz kötötték magukat, amely mellett a fej, a kéz, a láb és a termet is maradhatós, később azonban már szívesen lemondtak volna a kézről, a lábról, a termetről, sőt utóljára még a fejről is, csak hosszú haját kaptak volna. Hosszú haj azonban még így se akadt. A szalon a legnagyobb zavarban volt. Mit csinálnak? Hosszú haj nélkül nincs tornyos frizúra (mert parókat csak nem rakhattak valami, kopasz szépség fejére) tornyos frizúra nélkül pedig lőttek az első díjnak is. Akkor talált rá az egyik fodrászsegéd Kubis Annára.

Hát az olyan esemény volt, mint a legszebb szindarabokban a sorsfordulat.

Diadalmatban vitték őt a piacról (ahová éppen paradicsomot ment vásárolni) egy nagy kosár paradicsom társaságában a belvárosi fodrász-szalónba. Három napig úgy dédelgették, mint valami mosogató-dézsában talált királykisasszonyt. Fürdették, mosdatták, illatosították (mert mi tagadás, hozott magával a konyháról egy kis hagymaszagot). Ötféle krémmel kenték fehérre a kezét, meg a lábát, tizféle irrál és festékkel pácolták rózsaszínűre az arcát meg az orrlyukait. A körmeiből pedig valóságos drágaköveket csiszoltak (hálisútnak, akkora volt mindegyik, mint a Kohinoor-gyémánt). Fénylett, ragyogott, illatozott minden oldalról, mint a virágzó körisfa, mikor tele van körisbogyóval. S akkor kezdték csak feltornyolni a fejére Mária Antoinette hajkoronáját (melyet előbb tizenkétféle fűzetben, szeszen és párlatban olyan színűre preparáltak, amilyen sohasem volt!)

Az építkezés egy teljes délelőttöt vett igénybe, de meg is volt a foganatja: délutánra egy valóságos kínai pagoda emelkedett Kubis Anna fején sáfrányszínű hajból, melyet gazdagon megraktak hamisgyöngyökkel, színjátzó kaagylóhéjakkal, ragyogó flitterekkel és valódi kakadutollakkal. Azután felöltöztették udvarhölgynek. Gyönyörű volt! XVI. Lajos leszádult volna a lováról, ha meglátta volna. Ő azonban valósággal megrökönyödött, mikor beállították a földig érő hármastükörbe s elől és hátul egyszerre nézhetett végig magán: — Jaj! Ki ez?

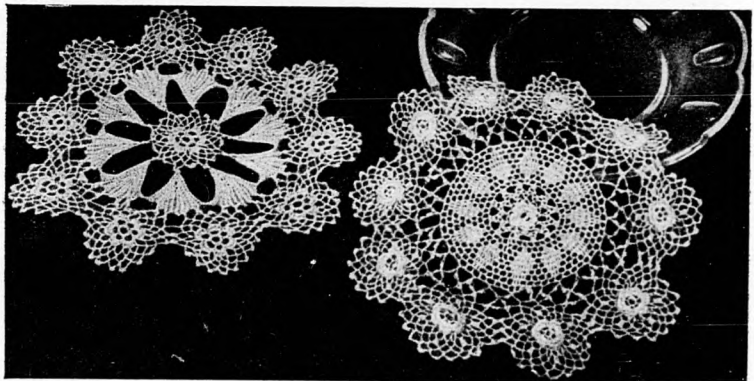
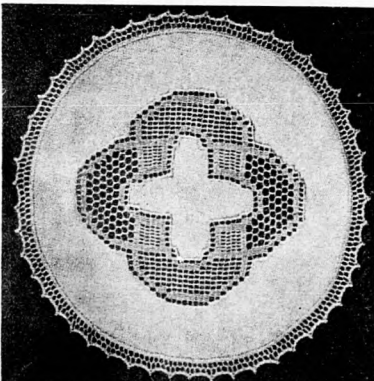
Pedig még csak most következett a mesejáték java. A frizuraverseny csakugyan ő nyerte el az első díjat. A szakértőkből öszszállított zsüri tombolt a tetszéstől, mikor Anna (vagy a feje) kiállott a pódiumra. Rögön el is határozták, hogy a női hajviselet idei divatját Kubis Anna fejének kell irányítania.

A jó Anna zúgó dobhártyákkal hallgatta a viharos óvációt. Valami homályos ösztönnel megérezte, hogy ő most egyszerre „nagy nő” lett. Az az egy kérdés ugyan még tisztázatlan volt előtte, hogy ezt a hirtelen emelkedést magának, szépségének, haja hosszúságának (vagy esze rövidségének) köszönheti-e, azt azonban világosan látta, hogy az érdem oroszlánrésze az övé (s világgáért se a fodrász!) Ehhez a meggyőződéshez szabta tehát további magatartását is. Úgy ment haza a tornyos frizúrában, mint aki világbajnokságot nyert az olimpiáson. Szülei lázas kérdéseire előkelően válaszolgotott s a házmaster-gyerekeknek egy dizőz elnéző mosolyával adta az autogramot.

Csak este, lefekvéskor okozott neki egy kis fejtörést, hogy most már mi legyen a diadalmas hajkoronával? — Lebontsa-e, vagy benne aludjék? Rövid habozás után úgy döntött, hogy nem bontja le. Ez az óvatosság helyes ösztönrre mutatott. Istene, hátha nem tudja újra felépíteni s az emberek (amilyen különösek) reggelre elfelejtik az egész hajbajnokságot.

A tornyos frizúrában persze meglehetősen nehéz volt aludni. Mindegy, inkább törlette a fejét és a nyakát reggelig, csakhogy másnap újra folytathatni lehessen a földi királyságot. Oh, ez mindennél nagyobb gyönyörűség volt a világon! Járni az ismerősöket reggeltől-estig feltornyozott hajjal, mint valami udvari bátról érkező királynő — s este újra nekitámasztani a nyakszirtjét a kaloda élesvégű ágydeszkának (majd a feje szakadt le tőle hajnalgil), hogy az ésbontó frizúra épségben maradjon.

Ezt az életmódot a mi derék Annánk immáron a tizedik napja folytatja. Azóta nem evett (hogy le ne jöjjön az ajkáról a rúzs), nem aludt (hogy össze ne kócolódjék a pagoda), nem fésülködött (hogy el ne rongta a fodrászok remekművét) és nem mosakodott (hogy valahogy le ne mossa magáról a hajnalpirt és a körömlakkot). A gazdájának természetesen felmondott. Mert csak nem végezhet a konyhán mindenesi szolgáltatásokat, aki minden percben várja, hogy Hollywoodba vigyék.

Vitrinterítőcskék Wieg Te'stvérek kézimunkaháza tervei IV. ker. Deák Ferenc utca 19

J.87035

J.87038

J.87037

J.87036

J. 87035. Sikkes, fiatalos délutáni ruha, borvörös klokeanyagból. Bájos a fehér kreppszorított fodor, mely a nyakkivágást és az ujjakat díszíti. Anyagszükséglet: 3.75 m 95 cm széles anyagból.

J. 87036. Fénytelen, orgonafila krepp délutáni ruha, melynek ujjai a vállban dívtosan szélesednek. A nyakkivágást rózsaszínű, fodros taftgallér

övezi. Anyagszükséglet: 3.85 m 95 cm széles anyagból.

J. 87037. Elökéző délutáni ruha, fekete marokénból. Az elől kissé legömbölyített derékrész sorhúzással rövidül. Az ovális kivágást garnitúra díszíti, melyet plüssfodor szegélyez. Anyagszükséglet: 4.10 m 95 cm széles anyagból.

J. 87038. Elegáns kazakruha. A kazak ezüsttel átszőtt kék selyemből készül, hosszú derékrésszel és háromnegyedes bő, húzott ujjakkal. Az alj egyszínű kék selyemből készül. Anyagszükséglet: 3.95 m ezüsttel átszőtt és 2.10 m egyszínű kék, mindkettő 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 87039. Püspökília flamizol délutáni ruha, melynek frakkszerű szabása és duplasoros gombelása kosztümszerűen hat. A hosszú ujjak is harmonizálnak a tazonnal. A nyakkivágást fehér selyempikéből készült csokor díszíti. Anyagszükséglet: 5,10 m 95 cm széles anyagból.

J. 87040. Csikozott, mogyoróbarna selyemmarokén délutáni ruha, hosszú, tunikaszerű dupla

aljjal. A ruhát csipkéből készült csokor és gombok díszítik. Érdekes szabású a lefelé szűkülő, buggyos húzott ujjak.

J. 87041. Délutáni ruha, vöröslila matt kreppanyagból, melynek különleges szabásvonalait a sűrűn alkalmazott sugárszerű varrások emelik ki. A kivágás mellett és az ujjakon tekereselt her-

melindisz húzódik. Anyagszükséglet: 4 m 95 cm széles anyagból.

J. 87042. Délutáni ruha, fekete plüssirozott aljából és élénk, mintás, feketelapú selyemkazakból, melyet dupla soros gombok díszítenek. Félhosszú, puffos ujjak. Anyagszükséglet: 4,65 m fekete, 3 m mintázott, mindkettő 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 87079/80. Előkelő, egybeszabott estélyi ruha aranylaméből és fekete matt kreppből. A kabát (J. 87080) fekete matt kreppből készül. I-felé szűkülő ujjakkal. A kabát szélesen kihajló gallérját fehér hermelinprémmel díszítjük. Anyagszükséglet: 1 m. aranylamé 90 cm széles anyagból, 2.50 m matt krepp 95 cm széles anyagból, a ka-

báthoz: 2.80 m homályos krepp 95 cm széles anyagból.

J. 87081. Elegáns hétnyolcados estélyi vagy színházi kabát, borvörös bársonyból. A raglánszabású ujjakat keresztben huzódó, tekercselt hermelinprém díszíti. Anyagszükséglet: 5.10 m bársony, 90 cm széles anyagból.

J. 87082. Méregzöld kreppszatínból készült frakk-

szabású estélyi kabát, hosszú, lekerekített divatos derekszabással. Anyagszükséglet: 3.20 m 95 cm széles anyagból.

J. 87083. Világos sárga selyemcipkéből készült estélyi kazak, melyet elől a nyakkivágásnál és a csímon sorhuzások díszítenek. A sima ujjak lefelé elszűkülnek. Anyagszükséglet: 3.25 m 90 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kosztüm szabásmintája P 4.80

J. 87084. Előkelő délutáni ruha fekete selyemből. A modern kazak modell derékban fűzőszerű szabású, lila virágdíszítéssel. Vállban bő, lentebb hosszú újjak. Anyagszükséglet: 4,90 m 95 cm széles anyagból.

J. 87085/86. Elegáns, lila bársony délutáni kosztüm. Különösen teakra vagy délutáni látogatásokra alkalmas. A (J. 87086) blúz világos, orgonailia kreppszaténból készül, kis fehér gallérkával. A kosztümkabát gallérja sötéte rókaprém. Anyagszükséglet: a kosztümből: 4,10 m 90 cm széles anyagból, a blúzhoz: 2,10 m 95 cm széles anyagból.

J. 87087. Karakterisztikus, ebben a szezonban nagyon kedvelt, sűrű szegőzéssel díszített délutáni ruha középkék selyemmarokémből. A bolero a szegődíszítés ujjatlan derék részhez gombolható. Anyagszükséglet: 4,35 m 95 cm széles anyagból.

A szabásminták a megrendeléstől számított 8 nap múlva szállíthatók. Megrendelés vissza nem vonható.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható P 2.40 előzetes beküldése ellenében. Kostüm szabásmintája P 4.80

HÓRY LÁSZLÓ

LEVELE

Ez a levél a boldogság jegyében íródott. Minden hír, amely benne van, örömet jelent a hősének. Elsősorban természetesen a házassági és eljegyzési hírek.

Mire ezek a sorok napvilágot látnak, valószínűleg le is zajlott szépen csendben Márffy Károly és Aknay Vilma esküvője. Ez az esküvő pontot fog tenni Aknay Vilma kalandos két évére, amelybe úgy került belé, mint Pilátus a Crédóba. Harminc évnek kellett eltelnie, amíg Márffy Károly és Aknay Vilma regényes szerelme házasság hepiendét kapott.

A vőlegény előkelő állásban van az Ibuszán és van fél milliónyi magánvagyon is. Kétszer nősült. De mindig Aknay Vilma volt szerelme. Amikor másodszer házasodott, feleségének is bemutatta a Burg-színház gyönyörű, szőke, magyar sztárját.

Nemrégiben felhívta telefonon Aknay Vilmat és bármennyire hihetetlenül hangzik, de egyszerűen, hangzatos bevezetés nélkül a következő kérdést intézte Aknayhoz: — Mondja, Vilma, lenne-e a feleségem?

A válasz ugyancsak egyszerű volt: — Igen...

Remélhetőleg ugyanilyen egyszerűen találják meg a boldogságukat is.

* Percel Lilit eljegyezte Tömörny Miklós. A közeljövőben megtartják az esküvőt. Ez az esküvő külön is érdekes esemény lesz, mert elváltatja egymástól a bájos Percel testvérpárt, akik a múltban egymás nélkül egy lépést sem tettek. Bálban, táncestélyen, színházban mindig együtt jelentek meg.

* És még egy eljegyzés. Záborszky Ellyt, a Mac egyik legfelkapottabb szépségét, eljegyezte Krayer Miklós. Még a télen meglesz az esküvő.

* Bécsben él egy szeretetreméltó magyar operanékesnő, aki már filmen is szerepelt. Úgy hívják mindenütt, hogy „a szőke tündérkirálynő”. Meg is érdemli, olyan szép. Osztatlan örömmel hallottuk Pesten a tavasszal, hogy Ausztria egyik leggazdagabb nagyiparosa jegyezte el. A vőlegény, hogy komoly szándékát kézzelfoghatóan bizonyítsa, a „tündérkirálynőt” elhalmoztta ajándékokkal, amelyeket rosszakarttal sem lehet krajcárosoknak nevezni. Földbirtokot vásárolt Magyarországon. A művésznőnek már eddig is volt az Alföldön kisebb birtoka és szőlője, amelyen szülei gazdálkodtak. Ugyanis mindenét szegény, egyszerű szüleinek adná szívesen, mert nem tudja elfelejteni, hogy milyen nehezen, a falatot a szájuktól megvonva, neveltették.

Vőlegénye nem mindennapi autóval is kedveskedett, mert nem egyezett bele, hogy szerelmese rozoga taxin utazzék, amikor neki számlálatlanul hevernek a milliói. Természetesen a művésznő lakása is átment a megfelelő fiatalítási és kozmetikai műtétnek. Végül, hogy a legirigyebbek szíve is fájjon, alkudott a vőlegény egy szép négyemeletes házra. Pesten hetek óta nem aludtak a jó barátok. Míg egyszer csak befutott az örömhír, hogy vége a pünkösdi királyságnak és a „szőke tündérkirálynő”

bukott uralkodóhoz illően, hónapos szobában lakik és luxusautó helyett villamoson jár.

Úgy történt a dolog, hogy egy pesti férfi ismerőse meglátogatta Bécsben a művésznőt, elegáns lakásán. Legnagyobb meglepetésére a házfelügyelő azt mondta, hogy a művésznő elköltözött. Megkereste az új címén. Ott egy szerény hónapos szobában találta az énekesnőt, aki jóhiszeműen elmesélte a fiatallemberek, hogy összevesztett a vőlegényével és levonta a konzekvenciáit az esetnek. Nosza a fiatallemberek rohant haza az első vonattal és mint egy vén kotló, telekukorékolta Pestet az énekesnő tragédiájával. Nem takarékoskodott a színekkel.

Közben Bécsben a fiatalok feje fölött elmult ez a kis nyári vihar és vígan készülődnek az esküvőre.

A napokban feltűnt Pesten is ragyogó autóján a szőke operanékesnő. És ez sokaknak nagyon, de nagyon fájt. Uglátszik, mégse a jó barátok döntik el senkinek a sorsát sohasem.

* Simor Erzsébet néven, egy a társaságban finom szépségéről ismert úriasszony lép a közeljövőben a színpadra. Göth Sándor készíti elő és mestere nagyon sokat vár a tehetséges fiatal asszonytól. Ő pedig csak ért hozzá!

* Gróf Alversleben-Schönborn Joachimné, az egyszerűség kedvéért Kászonyi Gizit, Lengyelország legnagyobb földbirtokos-venyisztálló tulajdonosának felesége, az idén is hazajött édesanyja látogatására. Sajnos, ez volt az utolsó látogatás, mert az idős úriasszony meghalt. Három lánya gyászolja szomorú szívvel.

* Sok szó esett és esik Percel Zita villavásárlásáról. A jól értesültek „szigorúan bizalmas” meghagyással adták szájról-szájra, hogy Percel ezredes Zita lánya remek üzleti érzékkel közreműködött a Vig-színház eladásánál és tekintélyes összeget keresett vele. Az igazság kedvéért meg kell jegyezni, hogy a Vig-színház eladásánál csak Kallós János működött közre, amit a Vig-színház fiatal művésznője őszintén sajnál. Szerepelt a pletykák között egy, amely szerint Percel Zita férjhez megy egy külföldi vasgyároshoz, aki eljegyzési ajándékként adta a villát. De felbukkantak ennél merészebb és vadabb hírek is.

Beszéltünk Percel Zitával. Ennek alapján elmondjuk a soha meg nem írt, mindenkit érdeklő, komoly valóság.

60.000 pengőbe került a villa. Ebből 3x6.000 pengőt készpénzben kell fizetni az eladó Tarján Vilmos kezéhez. Az első részlet a szerződés aláírásakor, a másodikikat a beköltözéskor november 1-én, a harmadikat később. Van a villán egy 3000 dolláros kölcsön első helyen. Amikor ezt felvették, a 3000 dollár 24.000 pengőt ért. Percel Zita napi árfolyamon törleszti. Tehát, ha ma tudna fizetni, 12.000 pengővel szabadulhatna a 24.000 pengős kölcsöntől. De nincs pénze. Ezenkívül van 17.000 pengő második helyre betáblázott kölcsön a villán, de ezert nem zaklatja a bank.

Az első 6.000 pengőt egy filmje honoráriumából és a vig-színházi fizetéséből adta. A másodikra fizetés előleget vezet fel a színházal. És szülei is vele fognak lakni. Ma fizetnek több mint 3.000 pengő évi lakbért. Ezután ezt a lányuknak fogják fizetni. Ez a villavásárlás szennézője.

Percel Zita nagyon frappánsan jegyezte meg:

— Tudod, ma Pesten könnyebb 60.000 pengő adósságot csinálni, mint 100 pengő készpénzt szerezni.

Van is benne valami.

Igaz, hogy Percel Zita nem 60.000, hanem 70.000 pengő adósságot csinált, mert vett egy gyönyörű nerz-bundát is.

* Egy közismert és túlonult sokat szereplő fekete szépség érdekes módon adta demokratikus érzelmeinek a bizonyosságát. Elegáns autójával megállt egy kevésbé elegáns fűszerüzlet előtt. Bement vásárolni. Úgy találta, hogy a segéd, aki kiszolgált, nem való ebbe az egyszerű környezetbe. Igazi meccánashoz illően kivette az üzletből, a legjobb szabónál felruházta és fülzetésszel nevel belőle. Hogy kéznél legyen, a saját nagy lakásából átadott egy szobát a szép fűszeres segédnek. Hasonlót, de más tálalásban már láttunk, ott akkor dunai evezős túra is szerepelt a műsoron. De hogyan hálálja ezt meg a kis fűszeres?

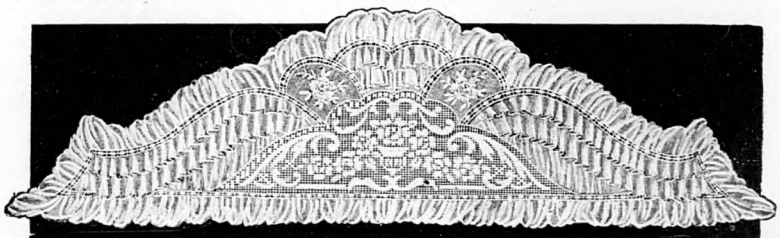
* Van Pesten egy hódítására büszke, előkelő aranyifjú. Az a mottója, hogy nem az a legjobb érzés, ha egy nőt meghódít, hanem, ha azt elmesélheti. Mindenki ismeri ezt a rossz tulajdonosát.

Ha feltűnik Pesten egy öreg, de ismert hölgy, másnap már barátunkkal látni a szórakozóhelyeken. Legutóbb egy szellemes grófnő dilemma elé állította.

— Nézzé barátom, választania kell. Vagy a barátomje leszek teljesen titokban, vagy járklálunk együtt a nagy nyilvánosság előtt anélkül, hogy bármiféle kapcsolat is állna fent közöttünk.

Nem kell hozzá lelemény, hogy kitalálják mit választott. Az utóbbi lehetőség mellett döntött hoboás nélkül.

A férjek álma egy ilyen veszélytelen nő-hódító...

D í s z á g y p á r n a

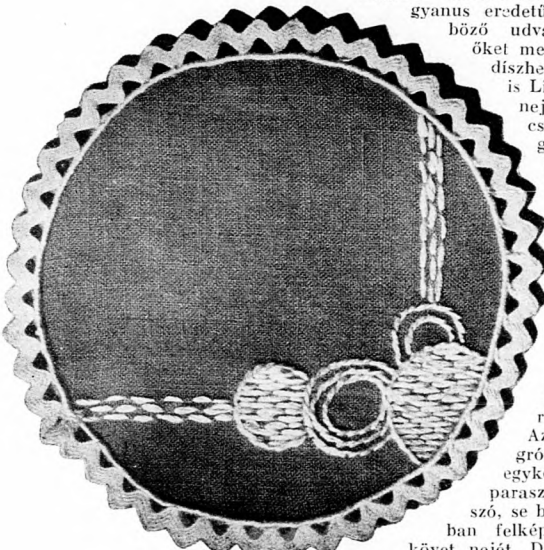
W i e g T e s t v é r e k t e r v e

Kacagató és megdöbbentő bolondságok a történelem lapjain

A legkülönösebb adót kétségtelenül I. Frigyes porosz király uralkodása alatt találták ki. Az esztelenül költelező uralkodó pénzügyminisztere javaslatára a parókákat adóztatta meg. Magasrangú méltóságok és tisztek 2–3 tallért fizettek egy-egy paróka után, egyszerű polgárok csupán 16 garast. Az adó lerovását a paróka bélésébe nyomott pecséttel igazolták és akárhányszor megtörtént, hogy nyílt utcán levették a gyanu vett egyén fejéről a parókát a fináncok, hogy meggyőződjenek az adó lerovásáról. ★ De még ennél is eredetibb ötlet volt a hajadoni adó behozatala, amely ugyancsak I. Frigyes ötlete volt. Törvény mondotta ki, hogy aki huszéves korában még pártában maradt, adót tartozik fizetni mindaddig, ameddig férjhez nem megy. Ez az adó tehát éppen fordítottja volt az agglegény-adónak. Az egykorú feljegyzések szerint óriási elkeseredést váltott ki és a király végül is kénytelen volt visszavonni a furcsa adót, mert a leányok komoly lázadással fenyegették az országot. ★ Ennek a különös adókat kitaláló I. Frigyesnek Wartenberg grófnő volt a kegyencnöje. A grófnő bizony egyszerű cselédi sorból került ki, nem csoda tehát, ha a születelt arisztokratáknál is kényesebben ügyelt arra, hogy tekintélyét mindenfelé filogtassa. Ez óriási elkeseredéssel töltötte el a főnemesség hölgyeit, akiknek érzékenységét a legnagyobb mértékben sértette, hogy a gyanus eredetű grófnő a különböző udvari ünnepeknél őket megelőző rangsort és díshelyet kapott. Végül is Lintlo holland követ neje elhatározta, hogy csak azért sem engedje magát Wartenberg grófnő által hátlérbe szoríttatni. És így történt, hogy egy keresztelési ünnepélyen, amelyen a király és Wartenberg grófnő is részt vett, Lintloné egy merész mozdulattal a grófnő elé ugrott, hogy sorrendben megelőzze. Azonban Wartenberg grófnőben felébredt az egykori mindeneslány paraszti durvasága és se szó, se beszéd, azon nyomban felképezte a hollandus követ nejét. De ez még semmi!

Akkora politikai bonyodalom lett ebből, hogy majdnem háborúra került a sor. I. Frigyes ugyanis kijelentette, hogy amennyiben a holland követ nem kér személyesen hocsánatot a merényletért, melyet felesége Wartenberg grófnő ellen elkövetett, úgy haladéktalanul a holland hátra küldi csapatait. Mít volt mít tenni? A szegény követ kénytelen volt teljes díszben megjelenni a királyi udvarnál és hocsánatot kérni a grófnőtől. Az is igaz, hogy utána nyomban lázasan pakkolt és örökre elhagyta Poroszországot. ★ A világ legrágább ruháját kétségtelenül Stefánia, a belga király leánya, néhai Rudolf trónörökös felesége kapta. Ez a legművészebb brüsszeli csipkékből készített menyasszonyi ruha, melyet a belga nép országos gyűjtés alapján készíttettek, kerekén egymillió frankba került! Évekkel utóbb a királyi hercegnőnek eszébe jutott, hogy a fantasztikus értékű ruhát átalakíttatja. És ekkor kitűnt, hogy a milliós ruha szórén-szálan eltűnt! Sohasem lehetett megtudni, hogy melyik hűtlen komorna kezén veszett el és mi lett belőle! ★ Egész Angolországot lázba hozta 1700-ban egy Psalmanazar nevű különös férfi, akit az akkori kor egyik tudós kiválósága, W. Innes mutalott be az akadémiaának. Psalmanazar azt állította, hogy Kelet-Ázsia legegzoztikusabb világában, Formosa szigetén született, ahol

110 évig élnek az emberek, viperavért isznak és évente nyolcezer fiúgyermeket áldoznak vérszomjas isteneknek kétezer turnusokban. Az áldozatoknak eleven testéből metszik ki a szívet. A benszülöttek fantasztikusban gazdagok, házaikat arany tetővel fedik. Egy Candidius nevű tudós, aki alig néhány esztendeje került Formosa szigetről Londonba, kétségbeesetten igyekezett Psalmanazar előadásait megcáfolni, de senki sem hallgatott rá és bolondként kezelték. Huszonöt évvel később Psalmanazar, aki közben alaposan megszedte magát, könyvet írt önmaga ellen, melyben leleplezte, hogy ő bizony soha életében színt sem látta Formosának, mindazt, amit könyvben és előadásokban előadott, csak a kisujjából szopta. Eme önleleplezése után el is tűnt Londonból, falusi magányba menekült, ahol mint jámbor és becsületes könyvmoly fejezte be életét. ★ Stendhal, a nagy francia író beleszeretett egy Melanie Guilbert nevű ifjú hölgybe, akiről azt hitte, hogy minden idők legnagyobb színésznői tehetsége. Nem is nyugodott addig, amíg szerződést nem szerzett neki. Sajnos, nem Párizsban, csak Marseille-ben tudta elhelyezni, ami nagy baj volt, mert Stendhall minden kereseti lehetőségét Párizshoz kötötte. A szerelmes író azonban nem jött zavarba. Elkísérte Guilbert kisasszonyt Marseille-be, mert személyes tanuja akart lenni annak, hogyan lendül fel ideáljai karrierje. Mint-hogy azonban a marseillei tartózkodás pénzbe került, annak előteremthetése végett Stendhall segédnek állt be egy ottani fűszerkereskedésbe. Az egykori déleg katonatiszt és a már jó hírnevű örvendő író olyan példáját adta ezzel az ön-feláldozó szerelmeknek, melynek bizonyára kevés hasonmását találjuk. A szomorú csak az volt, hogy az áldozat egészen meddőnek bizonyult. Guilbert kisasszonyról hamarosan kiderült, hogy egyáltalában nem való színpadra, mire az okos nő hátat is fordított Thália istennőjének és... hamarosan férjhez ment egy gazdag úrhoz, nem törődve ön-feláldozó szerelmese könnyeivel. No, de azért Stendhal szíve sem szakadt meg. Csak a hámasosan bedugta a párizsi hadügyminisztériumba, ahol azután ideje volt felejtetni! ★ A szerelmes levelek világekordját kétségtelenül Brinckmann svéd követéségi titkár tartja. Ez a jeles gentleman nem kevesebb, mint ezer szerelmes levelet írt Stella nevű ideáljának, közöttük négyszáz volt nyolc oldalnál hosszabb. A legmulatságosabb azonban, hogy végül is kiderült, miszerint ez a Stella nevű hölgy soha nem is volt a világon és a titkár úr csak képzeletében élte át az ezer levélben lefektetett nagy szerelmet!

Emlék

Egyszer a szívem
Valami nagy szép lépcsőn
A mennyekbe hágott.
Egyszer hajnalban
Lecsókoltam szemédről
az álmat.
Egyszer elmentél
Továtűntek veled álmodk,
Mennyország! Vad vágyak.
Egyszer hajnalban
Végigcsókoltam, sírva
az ágyat.

Lóránth László

Régi írásokból

- „Sarkat veress egy rőf magast, cipődre,
Mindig csak az lesz, aki vagy.” Goethe
- ★
- „A napok s évek sietve tűnnek
s jön fejedelmi gúszára királyi ünnep.”
Kozma Andor.
- ★
- „A jó gazda nem hardhat be annyit a nagy kapun,
hogy a rossz asszony ki ne hordozgassa a kis kapun.”
Benedek Elek.
- ★
- „A hiúságukat sértő túszerásokat komoly tudósok is évtizedeken át képesek eszükben megtartani.”
Ranschburg
- ★
- „Nincs szebb fölfedező út a világon, mint egy szerelmes pár nászutatása.”
Fouchardière.
- ★
- „Az gondolom, az igazi tanítónak nincs volt tanítványa.”
Sebestyén Károly.

Józan ámor

Újabbán divat az állami házasságközvetítés. Olaszországban szervezték meg az első tömeg-esküvőt, de aztán a japán kormány sietett őket túlszárnyalni: egyszerre hater ezer hivatalos mátkapárral ajándékozta meg a világot, illetve Mandzsúriát, melyet nemrég foglalt el s most friss japán emberpalántákkal akar benépesíteni. Az új területet azért annekálták, mert a japán nép állítólag nem fér el a saját földjén. Hogy mért olyan sürgős a hódított területen is mielőbb elérni az otthoni népfőlösléget, az a japán kormány bölcseségének a dolga, de tény és való, hogy a friss házaspároknak kötelezettséget kellett vállalniok arra, hogy három éven át egy-egy ferdeszemű aprósággal viszonzozzák nemzetük gavallériáját. Mandzsúriában ugyanis ezeket a leteleplő házasségeket — azaz a férjet — mind jó megélhetést nyújtó állás várta. Bizonyítva, hogy a japán kormány nemcsak elvben kívánja az új honpolgárokat, hanem módot is nyújt nekik arra, hogy felnőhessenek. Eddig a japán kormány szerepe. Aztán a felek következtek. Rossz nyelvek azt állítják, hogy a férfiak nem akarnak nőszülni, a lányok viszont férjhez akarnak menni. Itt kiderült, hogy nines egészen úgy. Hater ezer japán férfi állt már frigyre készen és négyezer japán lányka; viszont két ezer — mondj: kettőezer — nem olyannak álmolta szíve párját, mint amintőt kiutaltak neki s inkább hajlandó volt a tengerbe ugrani, mintsem hogy hozzámenjen. S nines makacsabb teremtmény a földön, mint egy lány, ha férjhez akar menni — vagy pláne, ha nem akar. Tőlük ugyan kormányválság törhetett volna ki odabaza — ök nem akartak. A nagy zavarban végre egy jó ötlettel félnap halasztást engedélyeztek a pár nélkül maradt férfiakkal és a duzzogó nőknek s elküldték őket egy lampionos ligetbe sétálni. Természetesen mindegyik megtalálta a maga ideálját. Amelyik esűf volt reggel Cseresznyevirágnak, estére kedves lett Barackvirágnak. S megfordítva. És ez az, amin el kell gondolkozni. Mi is az a tetszés és mi főként a szerelemben? Eltalálhatod esetleg valakinek az ízlését, amikor megajándékozod egy virágvázával, de hús eset közül legfeljebb egy-kettőben. De a más szerelmébe avatkozni bele, az aztán a leg-hálátlanabb dolog. S épp ezért, ha bölcs újítás is az, hogy az állam kezd gondoskodni a házasságokról, hagyja csak, hogy a szerelemlől az illetők gondoskodjanak maguk. Ne is tessék ezeket az okkázio-házasságokat időszakonként rendezni s egy tömegben. Ezer és ezer nő és férfi van állandóan, aki már rég kiválasztotta egymást, rég szereti egymást s nem tud — legtöbbször anyagiak hiányában —

othont és családot alapítani. Mert talán mégsem igazságos s főként nem emberi, csak papíron, csak nyers számításal intézni el lelkes lényeket — statisztikai és tenyészalapon —, az ember amúgy is legtöbbször csak szám és rubrika az állam fontos gépezetében, legalább a legbensőbb, érzelmi életében segítsék, de ne kívánják, hogy ugyanakkor csak szám legyen, — amit hárommal megszoroznak. Állás és szükös, de biztos megélhetést, ami nem borulhat fel máról holnapra, egészséges embereket és — szerelmet! Az egyke-kérdést mindig csak erkölcsi és anyagi alapon tárgyalják, nem lenne kár egyszer az érzelmi alapját is kikutatni.

A nyomoruságos viszonyok között természetesen több az érdekházasság s azok, akiket nem igaz vonzalom köt össze, magától értetődően nem is olyan őszintén kívánják az utódokban való közös folytatódást. Boldog emberek boldog utódai talán boldogabb államokat teremthetnének, mint aminő a legtöbb mai. Szeretnénk elképzelni egy állami hivatalt, ahová beállíthat minden egymást szerető, egymást akaró, jószándékú ember s hivatalos segítséget kaphat ahhoz, hogy elérhesse egymást, hogy megalapíthassa azt a bizonyos családot, amit az államok annyira szeretnek emlegetni, de amelyről megkívánják, hogy polgáraik pusztán a saját küzködésük árán, tálcán hozzák nekik. (Nem egy állami alkalmazottnál korhatárhoz, illetve fizetési osztályhoz van kötve a házasság lehetőségé.) Szeretnénk már egyszer egy bevallási ívet látni, amin nem azt kérdezik, hogy: hány ajtód van a házban s az ajtón hány kilincs, hanem azt, hogy boldog vagy-e, s ha igen, miért, s ha nem, mi okból?... Amelyen nem arra szólítanak fel, hogy mennyi adót fizess, hanem arra, hogy mit tehetnének az érdekedben? S aztán összeülénének kicsit, vágyaidat és sóhajaidat tanulmányozni. Szeretnénk már látni egy felhívást: «Szerelmesek, jelentkezzenek! Kiházásítás, szülői beleegyezés megszerzése. Házasságkötés után ötvenszázalékos fizetésemelés. Keresztelőknél ugyanennyi.» Mennyivel több rózsásarcú kicsi játszadozna akkor a városi sétateremben és a falusi porban. De a józan Ámortól félnek a babák. Az sem fogja kedvesebbé tenni előttiük, ha állami. Mert az élet nagyon sok megnyilatkozásában fontosak és döntőek az úgynevezett «reáliák», de a házasságban, amelynek mégis csak lényeges alkotóeleme a szerelem — vagy legalább is kellene legyen —, nem szabad kizárólag a józanságnak, az értelemnek, szóval a gazdasági problémáknak dominálni, hanem helyet kell adni az igazi érzésnek is, szóval a siritartó szerelemnek.

Gellért Mária

Egy apró szívesesség...

Vidám amerikai regény * Iria: Réthy Sándor

VII.

A Park Lane-n, a Pepper-villa előtt óriási túrakoeci állott meg. De percekig nem szállott ki belőle senki. A koci nyugalmasan várakozott. Rövid idő múlva végre lelépett a volán mellől egy szürkeköpenyes fiatalember és kinyitotta a hatalmas kovácsolt vaskaput. Ha valami járóelő észre is vette volna, biztosan természetesen találja a dolgot. Mert hiszen saját kulcsával pattantotta fel a zárat, majd biztos léptekkel sietett végig a park kavicsos útján.

A villa halljában már óvatosabban mozgott. Lábujihegyen ment fel az emeletre vezető falépcsőn, végigsietett az egyik folyosón, egy pillanatra megállt és feszülten hallgatódzott Bill Pepper ajtaja előtt. Aztán besurrant a szobába. Óvatosan körülnézett. Csak úgy szemmel gyorsan végigkutatatta a szobát, mintha keresett volna valamit. Aztán visszafordult és az ajtó zárjában kétszer fordította meg a kulcsot.

Senor Fuerita volt, a fiatal braziliai milliomos.

Az íróasztalhoz sietett. Egymásután nyitotta ki álkulcsal a zárat és biztos, gyors kézzel motozott a fiókokban. A fogát csikorgatta: semmit sem talált. Az ablakhoz lépett és kiintett a kertbe. Hosszan elnyújtott fütty volt a válasz és az ablakpárkányon csakhamar egy kéz jelent meg. Ez a kéz görbe ujjakkal kapaszzkodott a párkányba, olyan biztosan, mintha macskakarmok lettek volna, aztán felhúzódkodott a gazdája is. Egy fiatal néger fiú volt, vigyorgó arccal.

— Itt vannak a többiek is, — sügta, — óvatosan dolgoztunk.

Fuerita rá sem hederített. Röviden mondta:

— Kutassátok át a többi szobát is.

A szomszédos ablakban is feltűnt egy rosszarcú fickó. Majd még egy, olajos montőr-ruhában. Az utca felől a nagy szürke autó dudája figyelmeztetően megszólalt kétszer egymásután. A koci elindult, hogy egy szomszédos mellékutcában álljon meg. Most Betty ült a volánnál.

Fuerita mosolygott, de ez a mosoly hirtelen elhalványodott, mert a folyosó felől mintha lépéseket hallott volna. Figyelmeztette embereit és „teljes készenlétben” várták az érkezőt.

A hallból vezető kacskaringós falépcsőn nehéz, dübörgő léptekkel indult felfelé Tom, hogy rendet csináljon a szobákban. Kétségbeesett volna, ha ebben a pillanathban Bill lakosztályát látja. A safe nyitva állott, az asztal fiókjait durván feltörték, a fotójökben piszkos, olajfoltos overallban banditák ültek. Az egyik gengszter óvatosan meghúzódva az ajtó előtt állt, kezében vaskos homokzsákokat tartva.

Tom az első betörés óta óvatos lett... Mintha a szobából valami neszt hallott volna... Bill sohasem szokta bezárni az ajtót. És most, hogy lenyomta a kilincset, a zár nem engedett...

Egyik jólmegtermett bandita halkán megkérdezte Fueritától:

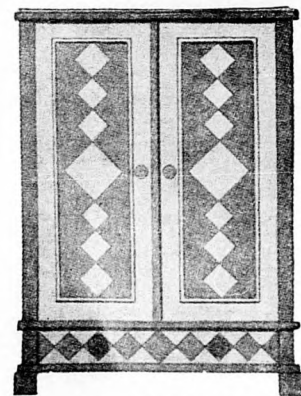
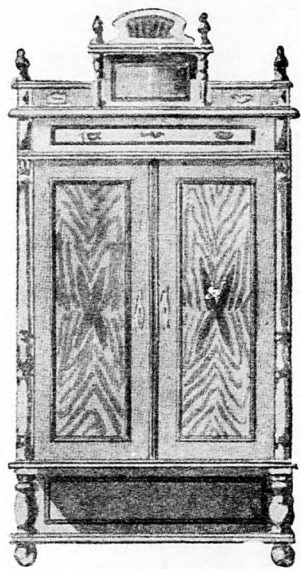
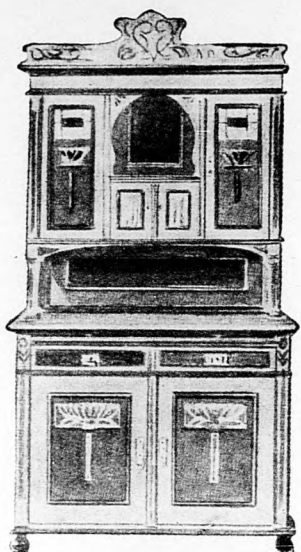
— Mit csináljunk?

A spanyol a vállát vont.

— Talán elmegy. Szeretném, ha simán menne a dolog...

Újra kopogtattak, aztán kivülről ököllel verték az ajtót.

A szobából senki sem válaszolt. Tomnak gyanus volt a dolog. Minden áron meg akart győződni, hogy mi történt? Régi texasi szokás szerint kettőt a zárba lött, aztán nekivette a

Régi bútorok átalakítása

vállat az ajtónak, de a biztonsági zár nem akart engedni.

Érdes, ismeretlen hang csattant fel:

— Várjon, tüstént kinyitom.

Tomot meglepte az idegen hang. Kezében még ott füstölgött a zártörő revolver, a nehéz Colt pisztoly, — a texasi emlék.

De mint jólnevelt komornyik, udvariasan várakozott. Csak hamar hallotta, hogy félrehúzzák a reteszt. Az ajtó egy arasznyira kinyílt. Valaki rendkívül előzékenyen kiszólt:

— Tessék, parancsoljon, kérem...

A nyájas invitálásra Tom zavartan válaszolta:

— Pardon, bocsánatot kérek...

És belépett. De a mondatot tovább nem folytathatta, mert a következő pillanatban lecsapott a homokzsák és Bill Pepper öreg inasa egy kis mukkanás nélkül összeesett.

A bandita felnevetett.

— Milyen udvarias a fickó... De most mit csináljunk vele?

— Kötözzék meg az öreget, aztán vigyék le a szobájába. Adjatok neki egy kis kloroformot is. Gondolom, szereti az öreg illemtanár.

Még mielőtt az emberek kivitték volna a szobából az öreg Tomot, Fuerita újabb utasításokat adott:

— Most magam nézem végig a lakást. Helyezkedjétek el a parkban, de vigyázzatok a jelzésekre. Nem akarok feltűnést. Csendben dolgozzunk, a lakáshoz elég lesznek magam is.

Az emberek elmentek és Fuerita munkához látott. Újra átvizsgálta mindent, de sehol semmit sem talált.

Bill Pepper a legújabb eseményekről mit sem sejtve indult hazafelé. Dühös volt Briggsre. Mindenbe beleüti az orrát, amihez tulajdonképpen semmi köze nincs... És különben is: rosszul érezte magát.

A szerelemről általában azt szokták mondani, hogy olyan, mint a betegség. Csak hogy nem halálos... És csakugyan, a szimptomái közeli hasonlatosságot mutatnak a vesztettséggel. Bill Pepper nagyot sóhajtott:

— Csak veszélyesebb, mert még nem született meg a maga Pasteurje.

A kocsis átgördült a kapun és a kert kavicsozott útján szaladt a garázs felé.

A motor zakatolására Fuerita az ablakhoz lépett. Aztán nyugodtan visszaült az íróasztalhoz. Alig pár perc múlva léptek hallott a szoba felé vezető folyosón. Bill Pepper megállt az ajtó előtt, aztán benyitott. A saját íróasztalára könyökölve spanyol barátja nézett vele farkasszemet. Szemtelen hidegvérrel, gúnyosan mosolyogva. Bill rászólt:

— Azt kell hinnem, hogy összebeszéltek az öreg Briggsel. Már nem léphetek a szobámba anélkül, hogy valaki ne ülne az íróasztalomnál.

A spanyol nem válaszolt és meg sem mozdult.

Bill egy pillanatra azt gondolta, hogy ráveti magát és visszaszerzi tőle a kék gyémántot, ezt a titokzatos követ, ami miatt annyi kellemetlensége van. Az öreg Sam többé nem állna vele szóba, ha tudná, hogy már elvették tőle.

De még mielőtt a spanyol felé léphetett volna, a braziliai éles és recsegő hangja felcsattant:

— Emelje fel a kezét!... Azonnal emelje fel a kezét!...

Bill zsebredugott kézzel rárt egy darabig.

— Mondhatom, nincsenek új ötletei, — szólalt meg — néhányszor már talál-

koztunk az utóbbi időben és önnél a beszélgetés kezdetén mindig ez az elmés felszólítás szerepel.

A spanyol, aki az íróasztalánál ült, kissé magasabbra emelte jobbkezét, amelyből egy pisztoly csöve meredt fenyegetően Bill felé.

— Nem a legmulatságosabb dolog így felemelt kézzel beszélni, — mondta Bill, sőt egy kicsit fásaszó is. Ha svéd lenne,

meg mernék rá esküdni, hogy hazája gimnasztikájának akar propagandát csinálni. De mondja, minek köszönhetem a szerencsét? És... igaz: visszahozta a kék gyémántomat?

A fegyver fényes acélcsőve Bill szeme közé villant. A

Fogai legjobb barátja az

Odol SZÁJVIZ

183 a tökéletesített ODOL jelzése, melynek fertőtlenítő hatását nagy mértékben fokoztuk.

Tudós professzorok

A póruljárt bizonyítás

Egy híres egyetemi tanárról, lelckbúváról és az antialkoholizmus tántoríthatatlan harcosáról szól ez a kis történet. Az egyik előadáson bemutatott egy 50 esztendő alkoholistát, aki valóban kiáltó és visszatartó típusa volt a szenvedélyes alkoholistának, egyidejűleg pedig az abstinencia mintaképet: egy 80 éves anti-alkoholistát, a tulajdon házmesterét.

A kütönően sikerült, nívós előadás végén még egyszer megkérdezte, teljes bizonyítás céljából, hogy tanítványai előtt még jobban demonstrálja tudományos tételének igazságát, hogy ő, életének 80 esztendeje alatt, egyetlen pohár szeszessítalt sem fogyasztott-e? Az aggastyán, mint «bizonyíték», így válaszolt:

— En nem... soha... egyetlen cseppet sem...

De aztán, az öregek bőbeszédűségével és büszke önérettel, hogy ilyen fontos szerepet tölt be, tovább beszélt:

— De tetszik tudni, méltóságos professzor úr, az én fivérem, a Sándor, az a gyalázatos, minden reggel tökrészeg!

— No és hány esztendő a maga fivére? — kérdezte kissé nyugtalanul a professzor.

Az aggastyán büszkén vágta rá:

— Tegnap volt 92 éves!...

★

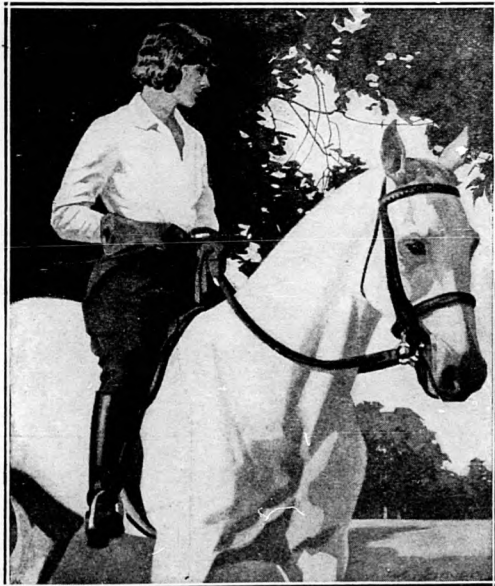
Szigorlaton

Egy híres jogi professzor nem csupán tudása miatt kiváló szaktekintély, hanem félelmetes névre tett szert a vizsgákon való szigorúsága és főként gyilkos gúnnyalódsága miatt, ami az eléje kerülő «áldozatokat» valósággal rettegésbe hozta. Az egyik jelöltnek azt a tételt adta fel, hogy kimerítően definiálja a «betörés» fogalmát. A jelölt, aki a szigorlat eddigi lefolyásából nem sok jót remélt a magyi számára sem, dadogni kezdett ilyenformán:

— A betörés... azaz a betörő... olyan valaki... azaz olyan egyén... aki... aki valamit cselekedett...

— Jelölt úr, — vágott a szavába gúnyosan a professzor, — ha az ön definíciója helyes, megnyugtathatom, hogy ön semmi szín alatt nem érdemli meg a „betörő” nevet!

És már a következő jelöltnek adott fel egy hasonlóan nehéz kérdést.

Elefántcsont

Sokezer estendő óta használják fel az elefántcsontot dísz tárgyak faragására. Már a történelmi idők kezdetén találkozunk ebből készített műalkotásokkal. A mammutok fogait is felhasználják ilyen célokra, amikről az ásatások tanuskoznak. De az őskori ember hamarosan áttért az elefántcsont faragására és pedig olyan viszonylagosan tökéletes művészetet, hogy a mi csodálatunkat is megérdemli.

Az első határozott útvonalakat elefántcsont-út-nak nevezték, amerre az indiai és afrikai elefántcsontokat Európába szállították. A középkorban Marco Polo számol be óriási elefántcsontmennyiségről, amit Zanzibárból hoztak Európába. Az ókorban egyébként az elefántcsont majdnem egyetlen értékű volt az arannyal. A legnagyobb görög szobrász: Phidias nem egy műalkotását faragta elefántcsontból.

A 18. század nyolcvanas éveiben rettenetes módon pusztították az elefántokat. Egyetlen év alatt 65.000 afrikai elefántól tétek meg és ilyen módon körülbelül 850 000 kilogram elefántcsontot nyertek. Nem sokára azonban ráeszméltek, hogy ekkora vandálizmussal kikapustítják ezeket az értékes állatokat és az elefántvadász expedíciókat egyelőre beszüntették. A következő század elején már csak a bennszülött négerék által elejtett elefántok csontjai kerültek az európai piacra. Az afrikai elefántcsont ugyanis sokkal értékesebb, mint az indiai.

Új lendületet adott az elefántcsontvadászatnak a zongoragyártás, amennyiben az úgynevezett fehér billentyűket elefántcsontlapokkal borították és a billiárd golyók faragása. Természetes, hogy a billentyűk borítására csak a hulladékokat használták fel, a többiből pedig pompás iparművészeti alkotások készültek.

Napjaink világherkedelmé újra felhasználja az elefántcsontot, de most már józan okossággal, belátva azt, hogy vandálizmus volna az állatok kipusztítása. Úgy az afrikai, mint az indiai elefántállományt most már az érdekelt államok pontosan nyilvántartják és csak hivatalos engedéllyel szabad meghatározott számú elefántot az elefántcsontkereskedelem céljaira elpusztítani. Természetes, hogy orvadászok Indiában és Afrikában is vannak, akik ellen tehetetlenek a hatóságok és akik horribilis jövedelemre tesznek szert a jóvaltanul elejtett elefántok csontjainak eladásából

Lysiform nélkülözhetetlen. Saját érdekében használja. * Utasítás minden üveg mellett

spanyol már nem mosolygott. Uglálszik, semmi kedve nincs tréfálkozni. Bill magasra emelt kézzel állt a szoba közepén és úgy érezte, hogy karja lassan zsbibadozni kezd a hosszú szünet alatt.

— Nézze, kérem, ez már nemesak farsztó, hanem kómius is, — kezdte újra, — engedelmével, leengedem a kezemet.

A spanyol rekedt hangon szólalt meg:

— Egyszer már becsapott. A kék gyémánt helyett egy aszpirines dobozt adott át. Bill meglepetve kiáltott fel.

— Micsodát?

— Aszpirineket!

Bill egy pillanatra úgy állt, mint Chaplin egy kültelki kis mozi vásznán, abban a pillanatban, amikor fenn a gépházban elszakadt a film. Aztán nevetni kezdett. Könnyek potyogtak a szeméből és hatalmas tenyerével a térdeit csapkodta. A fiatal hölgynek aszpirines skatulyát adott át a kék gyémánt helyett! Végre, amikor szóhoz tudott jutni, nagynehezen nyögte ki:

— De az Istenért, hol van akkor a kő?

— Ne komédiázzon! Nagyon jól tudom, hogy magánál van. Egyszer sikerült becsapnia minket, másodszor már nehezen fog menni.

Billnek nem jött hang a torkára, újra nevetnie kellett. Nagybátyja biztosan hallott az éjszakai kalandjairól és ezért megtréfálta őt az aszpirines skatulyával...

Ő viszont a legjobb szándékkal hajszolta a drágakövet, abban a biztos tudatban, hogy a banditák nyomára vezet. Most megint rajta keresik!

— A gyémánt helyett, — mondta Fuerita — az aszpirines...

— Aszp...

Bill mutogatott valamit a kezével. Fuldokolva mondta, a könnyei között:

— Ne folytassa tovább! Komolyan, nem bírom hallgatni, olyan, mintha csiklandoznának. Remek ez az aszpirines dolog... Képzelem milyen dühösek voltak, ahogy bontogatni kezdik a skatulyát és a gyémánt helyett egymásután szedik ki a porokat... bruhahaha... Igen, én is dühös lettem volna... Na és mit szolt önagsága?

Bill könnyei újra potyogni kezdtek.

— Különben, ne is mondja: el tudom képzelni!

A spanyol göresösen markolta a revolver agyát.

— Harminc másodpercet adok magának, hogy ideadja a követ. Tudom, hogy a nagybátyja átadta önnek. Megnyugtatom, hogy nem viszi magával Honoluluba! Mr. Gracenek tudtommal csinos gyűjteménye van... Egy kavicsal több vagy kevesebb, az már nem számít. Hát gyerünk a gyémánttal, sietek!

Bill a hátsó zsebéhez nyúlt. A spanyol kezében felvillant a revolver esőve.

— Csak a cigarettáért nyulok, a tárcám a hátsó zsebben van. Milyen ideges maga! Mindjárt megjíj...

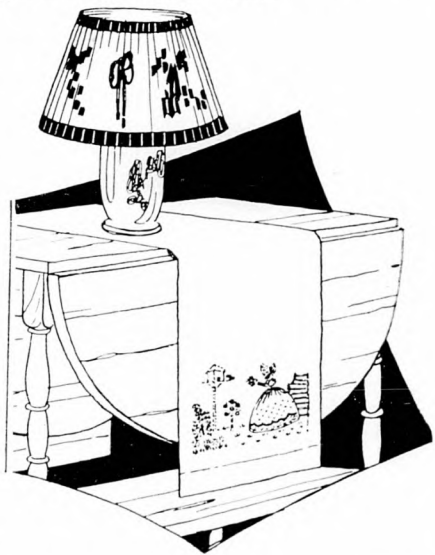
Elővette a tárcáját és kényelmesen rágyújtott. Mélyen a mellére szívta a füstöt. A spanyol ideges lett.

— Hol van a kék gyémánt?

Bill, ahogy látta ezt a toporzékoló türelmetlenséget, furcsa kedvet érzett, hogy komédiázzon a banditával.

— Nézze, én őszinte leszek. Nálam van. Vegye el tőlem.

A spanyolnak eltorzult az arca és bár hazája adta a világnak az etikettet és honfitársai általában igen udvarias emberek, azért könnyen megállapíthatta volna, aki e percben a szavait hallja, hogy akadnak néha kivételek... Bill a spanyolra vethette volna

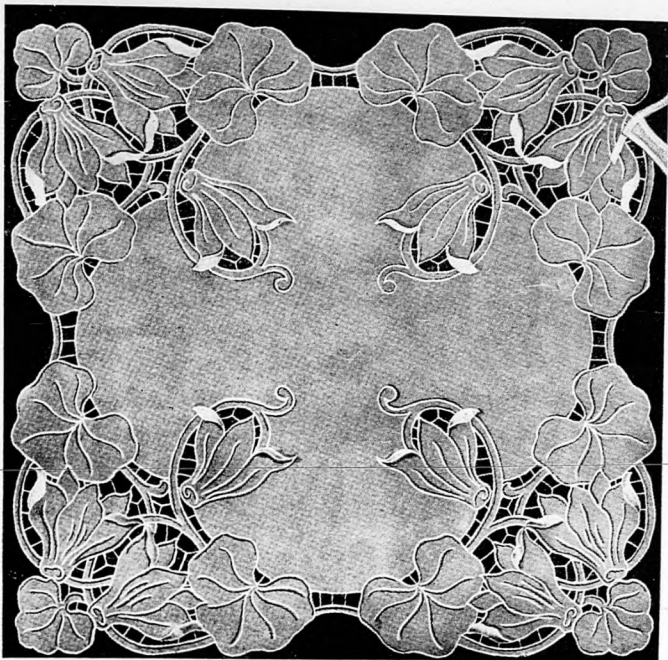

Olasz * francia * angol

BERLITZ

nyelvtanfolyamok és magánórák

IV. ker. Vörösmarty tér 2. 1. emelet

R i s e l i ő m i l i

magát, de olyan biztos volt a fölényében, hogy meg sem moccan. Várta, hogy mi lesz? A spanyol revolverrel a kezében káromkodott. Furcsán és dallamosan mintha énekelt volna. Azután elsápadt és elhallgatott.

— Úgy látom, rosszul van, — érdeklődött Bill tréfás aggodalommal — vegyen b
aszpirint! Tudtommal, hord ilyenmit magánál.

A spanyol a fogai között sziszegte:

— Ezért a játékért még megfizet! Nem várok tovább egy pillanatil sem: ide
kék gyémántot!!

Bill még soha nem nézett ilyen komolyan farkasszemet revolvercsővel. Tudta
hogy ha egy pillanatil is késedelmeskedik, az életével fizethet. De ez a komédi
megérte a dolgot és megpróbálta a lehetetlent. Elkapta a fejét és csakugya
gyorsabb volt, mint a revolver. A lövés eldőrdült, de a hirtelen mozdulat meg
zavarta a spanyolt és a golyó célt tévesztett... Bill került az íróasztal mögé...
A gyors ugrás megváltoztatta a helyzetet... Fuerita háttal az ajtónak állt...
A nagy izgalomban nem is hallották, amint kívülről valaki halkán benyitott.

Tom csodálkozó arccal jelent meg a nyílásban és körülnézett. Egy szempillantá
alatt megértette, hogy mi történt. Nesztelenül lépett be, hátán homokzsákkal.

Pillanatokkal előbb tért magához az inaszobában. Nem tudta, hogy meddig ho
vert eszméletlenül, de az öreg boxoló nem azért vívott sokmenetes kemény es
tákat a „ring“-ben, hogy egy ilyen kis támadás elvegye a kedvét a további har
tól. A homlokán hatalmas dudorodás volt, amelyet a homokzsák dagasztot
Most aztán ő is ezt a fegyvert választotta. Óvatosan közeledett a spanyol fel
aki magából kikelve üvöltötte:

— Ha nem kapom meg a kék gyémántot, az életével fizet!

Tom nem várhatott tovább. Mint „rutinos“ mészáros a taglóval, úgy csapott b
óriás homokzsákjával. A bandita hang nélkül összerogyott.

Bill kibújt az íróasztal-fedezék mögül és Tomhoz lépett.

— Bravó, öreg fiú, ezt kitűnően csináltad.

Tom nem válaszolt, hanem figyelmeztetően emelte fel az ujját. A szomszéd sz
bából mintha valami neszt hallottak volna. Bill fülébe suttgotta:

— Az előbb már találkoztam velük — és a homlokán lévő púpra mutogatott, —
Itt vannak a többiek is.

Óvatosan az ajtóhoz léptek, de hiába figyeltek, nem hallottak semmit. Rövi
várakozás után három gyors és halk
kopogás hangzott a szomszédos szoba
ajtáján. Tom Bill fülébe súgta:

— Ezek biztosan ők...

Bill legyintett.

— Dehogy, harkályok. De azért csak
kopogtass vissza hármat. Majd meg-
látjuk, hogy mi lesz.

Tom a három kopogtatás után óvato-
san visszahúzódott. A homokzsákot

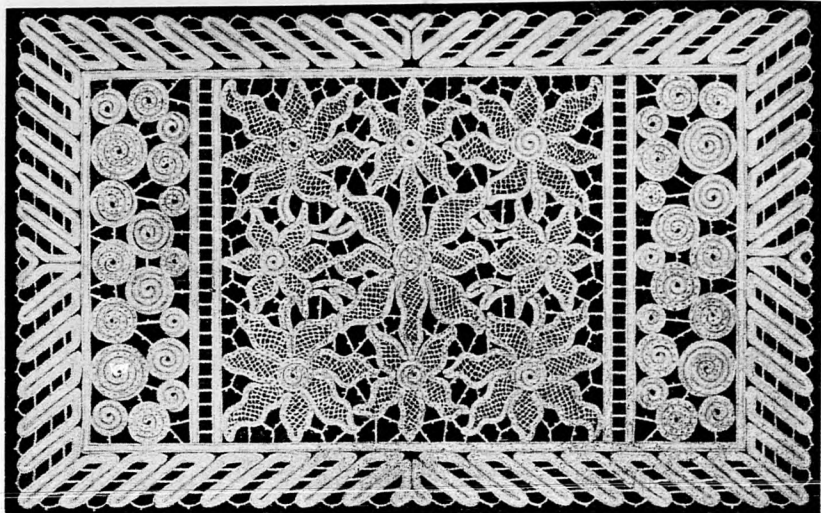

HAG K

koffeinmentes

=mél

K I Ü N I T E R Í T Ó

harcrakészen tartotta és várta, hogy mi fog történni? Bill hatalmas keze ökölbe szorult. Először arra gondolt, hogy értesíteni kellene a rendőrséget, de aztán észébe jutott Briggs és lemondott erről a tervéről. Meglepetést kell szerezni az öreg úrnak... Meg aztán neki magának is van még elszámolnivalója ezekkel... Pillanatokkal később a szomszédos szoba ajtaja halkán kinyílt és a résen olajosbarna arcú bandita lesett be. Suttogva kérdezte:

— Sikerült...?

A válasz a homokzsák tompa zuhanása volt. Tom csapott le olyan keményen, hogy a zsák durva vászna kiszakadt és mint egy homokórából, lassan pergett ki belőle a sárga föld. A bandita eszméletlenül esett össze. Fölemeltek, áthozták Bill szobájába és a gazdája mellé fektették. Tom gyorsan és ügyes kézzel végigmotozta a két embert és elvette tőlük a revolvereket. A spanyol zsebében egy aszpirines dobozon kívül sípot talált, olyant, amilyent a rendőrök szoktak használni. Vidáman mutatta Billnek.

— Ezzel, uram, idecsalogathatnánk a többi madárkát is! Hátha még több harkály van a parkban...

Tom a feje búbján levő hatalmas dudorodást tapogatta és így morgott:

— Még egy kis beszélgetnivalóm is lenne velük... tartozom egynémelyiknek... Meg sem várta Bill beleegyező válaszát, erősen a sípba fúj, amely éles hangon szólalt meg. Gyorsan elhelyezkedtek: Bill az ablaknál. Tom az ajtónál foglalt helyet és nyugodtan várták Fuerita társainak érkezését.

A sípjelzésnek csakugyan megvolt a hatása. Pillanatok múlva egy néger fiú feje jelent meg az ablakban. Még ideje sem volt arra, hogy körülnézzon, Bill elkapta a hóna alatt és beemelte a szobába.

— A régi ismerőseimnek mindig örülök — mondta Bill. — Ha nem esalódom, veled már találkoztam. És azóta, remélem, megtanultál boxolni!

A néger valóban megpróbálkozott azzal, hogy bemutassa Bill oktató előadásának eredményeit, de sikertelenül.

— Tévedtem, — állapította meg szomorúan Bill — tehetségtelen vagy.

Tom megtörölte verejtékező homlokát és meghatottan lépett Bill elé.

— Uram, hm... csak azt akarom mondani, hogy most már nyugodtan mehét Texasba boxolni.

Bill nevetett, aztán a banditákra mutatott:

— Nagyon örülök, hogy tetszett... De most, öregem, jó lesz, ha dunsztkötést raksz a fiúkra, mert úgy látom: megütötték magukat. És a harkályok ravasz madarak, még el találnak röppenni.

Tom a bőrönd-szíjak között válogatott és először a spanyolt csomagolta össze. Majd a néger fiút és a többieket is sorra egymás után. Amikor végzett a munkájával, hirtelen felkiáltott, mint akinek észébe jutott valami.

— El is felejtettem mondani: Briggs felügyelő járt itt korán reggel.

Billnek elborult az arca, ahogy a találkozásukra gondolt és az autóüldözésre. Magában megállapította, hogy Briggs csakugyan kellemetlen ember.

— És mit akar?

Tom komoly arcot vágott.

— Közölni akarta önnel, hogy már nyomon van...

(Folyt. köv.)

(Kronfuszt)

Vegytisztító - kelmefestő

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

A társasághól

KEDVES HOLGYEIM,

egész Pest kacag az ujdonsült kormányfőtanácsos esetén, amely a cselédség indiszkréciójából nyilvánosságra került. A kiváló közgazdasági férfiú nem csupán túlméretezett termeteről közismert, hanem a mulatókban is nagyon népszerű. Csak-hogy nem bírja az italt és az ilyen kiruccanásai rendszerint katasztrófával végződnek.

Most is az történt. A méltóságos úr többet ivott, mint amennyit szabad lett volna és ha nem is volt tökrészeg, de nagyon bizonytalan léptekkel botorkált hazafelé. Egy hordár felismerte, segítségére ment és nagy ügyvel-bajjal hazavezette. A méltóságos asszony megköszönte a hordár szívességét és egy pengő borralvált adott. A hordár az egy pengőt fancsali ábrázattal vágta zsebre és keserűen így szólt:

— A multkor egy sonkát hoztam és két pengőt kaptam. Ma egy egész disznót hoztam haza és csak egy pengőt ad a méltóságos asszony?

A KORMÁNYZÓ ÚR

Öféméltósága dr. Máté-Tóth Jenő kolocsi ügyvédnek a m. kir. kormányfőtanácsosi címet adományozta. — Az Erdélyi Löverseny Egylet a napokban tartotta Szatmáron szokásos versenyt Berenczy-Kováts Miklós elnök és Csengery István egyleti igazgató vezetésével. A verseny után kitűnően sikerült bál volt, amelyen a társadalmi és közéleti előkelőségei vettek részt. — Minden szerdán este, az Astoria-szálló termeiben Galánthay-Glock Tivadar, töbörnek, országyűll. képviselő díszelnöksége alatt őszi táncestélyek lesznek, amelyeken a vezető házikasszonyi tisztet a legelőkelőbb családok leányai vállalták. — Gróf Széchenyi László remetei birtokán most vannak a szarvasvadászatok. — Frigyes főherceg az őszi vadászatra karácsoncai birtokára utazott. — A hangversenyszérium eseménye volt Liszt: Krisztus-oratóriumának előadása, a Hangverseny Zenekar és a Fővárosi Énekkar közreműködésével, Vittorio Gui, a világhírű olasz karmester vezényletében. Az ünnepi hangversenyesnek külön jelentősége, hogy Liszt Ferenc halálának 50. évfordulóján gyönyörködhetünk a halhatatlan mester hatalmas alkotásának éteri szépségeiben. — Kassai Ferencné kedves előfizetőnk gyöngyöshalászi utónyaralásából keresett fel kedves üdvözlőszóival, amit hálással köszönünk és szívből-jövő üdvözléssel viszonzunk.

ISKOLABAN

A polgári iskolában kérdezi a tanár az egyik tanulótól:

— Na, Péter, mondd meg nekem, mikor halt meg Arany János?

MŰVESZI FÉNYKÉPEH MESTERE
KOSSAK u.
KOMÁROMI
HOSSUTH LAJOS U. 12.
TELEFON

NERUDA NÁNDOR

K Ö L N I V Í Z DROGÉRIA

P A R F U M

K O Z M E T I K A

G Y Ó G Y N Ö V É N Y E K

H Á Z T A R T Á S I C I K K E K

KOSSUTH LAJOS UTCA 10

TELEFON: 1-899-85

A kérdezett kis diák nagy zavarban van, de aztán rávágja:

— Nem tudom, tanár úr, mert aznap nem voltam iskolában.

— Úlj le, te tökfikó! — kiált rá mérgezen a tanár és másik diákihoz fordul:

— No, Miska, te talán többet tudsz. Hát mondd meg nekem, mikor halt meg Berzsényi Dániel?

— Mit tetszik mondani, tanár úr? Hát Berzsényi is meghalt? Nem is tudtam, hogy beteg volt, — hangzik a megdöbbenő felelet.

HIMEN-HIREK

Kovács Margit okl. tanítónő, kedves előfizetőnk és Szigetvári Imre okl. gazda Székesfehérvárott, a Jézus-szive templomban örök hűséget esküdött. Násznyogok voltak: Kovács Imre magy. kir. csendőrfőhadnagy és Krisztián Lajos jószágigazgató. — Kancsal Margit rédicsi kedves előfizetőnk eljegyezte Halasi Nagy Pál, Gútorföld. — Kovács Margit óvónő, somogyisli kedves előfizetőnk és Bánfalvy László somogyisli jegyző, Budapesten házasságot kötött. — Szentkirályszabadjai Rosos Helén kedves előfizetőnk, Veszprém város polgármesterének leányát eljegyezte dr. Lakner Géza. — Galgóczy Vilma rk. tanítónő, kedves előfizetőnk és Pál Béla izsáki rk. tanító, a celladömöki kegytemplomban házasságot kötött. — Kerekes Katalin kedves előfizetőnk a kecskeméti református templomban oltárhoz vezette Csikai Kálmán református lelkész. — Striczky Magda kedves előfizetőnk eljegyezte Zsigá József. — Csáthy Imrus budapesti kedves előfizetőnk és Mutz Imre örök hűséget esküdött a Rózsák-terén lévő r. k. plébánia-templomban. — Kizsel Irén okl. tanítónő, budapesti kedves előfizetőnk eljegyezte Kovács Kálmán postaiírszt. — Bruza Baba kedves előfizetőnk és Honti József örök hűséget esküdött Sárkeresztúron. — Dr. Berente István gödöllői községi orvos és neje Kiss Margit, kedves előfizetőnk leányát, Gabriellát eljegyezte Fülessy Jenő ny. m. kir. jószágfőügyelő nevelt és özv. Spolják Emilné fia, Fülessy Emil m. kir. gazdasági gyakornok. — Gőnczy Bertalan és neje, Hetey Mária fia, dr. Gőnczy Miklós békéscsabai ügyvéd és néh. Koczinszky Mihály és neje Kovács L. Terézia lánya: Gabriella, házasságot kötött Fábiansébestyénben. — Csengerujfalusi Osváth Adát eljegyezte dr. Legeyei Magyar Zoltán, debreceni felsőkereskedelmi iskolai tanár. — Szemző

Jusztina és Hajdu Rezső Budapesten házasságot kötött. — A jegyes- és házaspároknak szívből-jövő jókívánságainkat küldjük.

A FIATAL MENYECSEK

Egy tizenhétéves, párhetes asszonyka megígérte férjének, hogy nyulat kap vacsorára. A férj előre örült már a finom nyúlpecsenyének és boldogan sietett haza hivatalából. Meglepődve látja, hogy kis feleségének szemei tele vannak könnyel. Kérdésére, hogy mi történt, a fiatal asszonyka pityeregve panaszolta: — Sok bajom van ezzel a nyúlal. Képzeld, már három órája kopaszodom...

JELENTEM MÉG,

hogy a Könyvbarátok Kis Könyvei-sorozatban most jelent meg Orbán Dezső: Fiumei Kaland című regénye, amely egy diákvakáció bravúrosan megírt története. A könyvet P. Laczkovich Zsófi pompás rajzai illusztrálják. — A Magyar Öltözködési Mozgalom orsz. bizottságának a téli divatra hirdetett ruhapályázatára több mint 1000 pályamunka érkezett be. A bírálóbizottság a díjakat ünnepélyes keretek között osztotta szét a jutalmazottaknak. — Kitűnően rendezett és megtekintésre méltó anyagot gyűjtött össze Nagy Jenő fővárosi tanító, nyári tanulmányútra során a londoni elemi iskolai tanuló munkáiból, amit kiállított és a tanulságos anyagot pedagógusok, szülők ezrei tekintették meg. — Előkelő, műrőt közönség jelenlétében zajlott le a Bach Collegium első estje a Zeneművészeti Főiskolán.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

BALÓ ERZSÉBET

élete virágjában, 24-ik tavaszán, a Mindenható kiferkészetetlen akaratából, a szent kenet szentségével megerősítve, visszaadta tiszta lelkét Teremtőjének.

BASTHY DENES

ny. községi jegyző, 85 esztendő s korában, Békéssámszonban az Úrban csendesen kisznevedett. Őszinte részvétünk hervadhatatlan virágait küldjük a frissen hantolt sírokra.

KERTÉSZ szücs

vállalok kész munkát és alpitást, vidékieknek utányos árban IV. Váci-UTCA 16. II.

Háztartás

Izletes, gyors leves. 2—3 kanál búzadarát, kevés reszelt hagymás zsíron megpirítunk és a már előzőleg feltett burgonya levélvel feleresztjük. Bele lehet tenni 2—3 burgonyát összetörve, amint megfőztük, kis bors és petrezselyem zöldje jön bele. Ki a celler zöldjét szereti, azt is lehet a levesbe tenni és végül kis friss tejfél.

Dr. Kommen Elekné Jó esontleves. Néhány filléért veszünk disznó- és marhasontot, bezöld-ségeljük, úgy, mint a húsleves, fűszerezük és egy marékra való bármilyen gombát főzünk bele. Egy kis baromfi-zsírral pirítunk 1 kocka cukrot, fél fej hagymát és reszelt sárgarépát, a fővő levesbe tesszük, leszűrjük tálalás előtt fél órával és daragaluskát főzünk bele. Apróra vágott snidlinget és petrezselyem zöldjét vágunk a leveses tálba. **Dr. Kommen Elekné Kirántott borjúnnyelv.** (Előétel.) Borjúnnyelvet puhára párolunk, aztán újnyi vastag szeletekre vágjuk, besózzuk, tojásba, zsemlemorzsába mártjuk, forró zsírral kisütjük és melegen tálaljuk. Tartármártást adunk hozzá.

A gáz a jó konyha titka, Mert olcsó, gyors és liszta

Friss uborkamártás. A szükséghez mérten, 5—6 kisebb uborkát veszünk, meghámozzuk, megmossuk és meggyaluljuk, besózzuk, mint a salátához szoktuk. Ezalatt készítenk szép, világos rántást, a kinyomott uborkát beletesszük, hűslelvél feleresztjük, ízlet szerint megsózzuk, tejfőlt teszünk bele és kissé ecettel savanyítjuk és szép síma mártással főzzük. **Finom vagdalt kacsá- vagy libamáj.** A májat jól összevagdaltuk, egy és fél zsemlyét tejben megáztatunk, jól kicsavarjuk, egy tojást, egy késhegnyit borsot, sőt, egy gerezd fokhagymát teszünk bele, apró pogácsákba kiszaggatjuk, lisztbe mártjuk és forró zsírral kisütjük. Feldíszítve, előételnek is kitűnő.

Őszletek. A szeletekbe vágott őzhúst megspékkeljük, lábosba tesszük, adunk alá megfelelő zsírt és annyi meggy vagy ribizlivel, esetleg vörösbort vízzel, hogy a húst ellepje, puhára pároljuk, kissé megpirítjuk és a levélvel együtt tálaljuk. Adhatunk hozzá áfonyát melegen. **Szardellás rostélyos.** Rostélyos húst veszünk, szeletekbe vágjuk, jól kiverjük és

besózzuk. Szardellát szálkától megtisztítunk, áttörjük, vajjal összekeverjük, adunk bele finomra vágott kaprit, vereshagymát, zöldpetrezselymet, gombát és ízlés szerint sót. Jól összekeverjük, a rostélyosokat megtöltjük, felgöngyöltjük, összekötözzük és zsírral fedő alatt puhára pároljuk. Ha kellően megpuhult, vékony szeletekre vágjuk és bőven tejfőltől lével tálaljuk.

Halkocsonya. Másfél liter vizet mélyebb lábosban tüzre teszünk, adunk bele 25 deka hagymát és puhára főzzük. Ezalatt a halat kissé besózzuk és állni hagyjuk. A hagymás levet leszűrjük, teszünk bele egy kávéskanál édes, piros paprikát, a halat beletesszük és lassan főzzük benne. Mikor a hal megfőtt, tálra helyezzük, a levet ráöntjük és hagyjuk megkocsonyásodni.

Kárász sütve. Egy kg. kárászt veszünk, megtisztítjuk, belét kivesszük, mindkét oldalát bevagdossuk, kissé megsózzuk és három óráig állni hagyjuk. Paprikás lisztbe mártjuk és forró zsírral ropogósra megsütjük.

Karfiolos csirke. A karfiolt szétszedjük kis rózsákra és egy feldarabolt csirkével együtt sósvízben puhára főzzük. Készítünk 5 deka vajból, megfelelő mennyiségű lisztből, kevés finomra vágott zöldpetrezselyemmel besámtelt, a csirkehús levéllel feleresztjük s ha a rántás jól felforrított és mártás sűrűségű lett, a karfiolt és csirkét beletesszük, megsózzuk, egy féldeci tejfőlt adunk bele és feladhatjuk.

Borított káposzta. Lábosban egy kanál zsírral pirítunk egy kevés hagymát, teszünk bele egy kilo kinyomkodott savanyúkáposztát és befödve pároljuk, míg megpuhul. Többször meg kell kavarni, nehogy odaégjen. Egy másik edényben szintén párolunk negyed liter rizst. Egy kg disznócombost szeletekre vágunk, kiverjük, besózzuk, forró zsírral megsütjük és aztán felaprítjuk. Egy nagyobb lábost zsírral kikenünk, az aljára teszünk néhány vékony szeletekre vágott füstölt szalonnát és erre a káposzta egyharmadát, tejfőlttel megöntözzük, aztán teszünk egy sor rizst, erre ismét 1—2 kanál tejfőlt, erre a húsnak felét, újból tejfőlt és az előbbi sorrendben felhasználjuk az összes anyagot. Fölül káposztát teszünk, tejfőlttel megöntözzük és sütőbe téve, egy óráig pároljuk. Nagyon jó sonka vagy füstölt hús töltelékkel, vagy füstölt kolbász és nyelvdarabkákat tenni a hús közé.

Velőspástétom. Akár sertés, borjú, vagy marhavelőt veszünk, megbájljuk a hátyjától megtisztítjuk és nagyobb darabokra felvágjuk. Egy kanál zsírt lábosban felolvasztunk, teszünk bele egy fél hagymát reszelve, aztán a velőt adjuk bele és csendesen pároljuk 10—15 percig, aztán szitán áttörjük, megsózzuk, teszünk hozzá két kanál sűrű tejfőlt, egy kililit teje áztatva, két egész tojást, 16 deka apró kockára vágott főtt sonkát, kevés borsot. Egy formát kikenünk, a keveréket beletesszük, két óráig forró vízben pároljuk, akkor hidegre tesszük és használat előtt a formát forró vízbe mártjuk és tálra kiborítjuk, áspikkal bevonjuk és zöld petrezselyem levéllel díszítjük.

Ami a femjelzés az ékszeren, az a

Kutnewsky

név a prémén, mert rá tőron vásári árut nem tartunk, bundáink és egyéb szőrmeirunk a legneemberebb prémőből készülettek. — a leguapbo párizsi szabásuak. Ez a titka annak, hogy a

legolcsóbbak vagyunk

Kutnewsky szücs

György r.-t. áruháza

IV., Kristóf-tér 6.

Tárkonyos majonéz. (Mártás.) Három tojás sárgáját egy késhegnyű sóval, egy kávéskanál porcukorral, lassanként hozzáadva egy deci finom olívaolajat, egy kanál francia mustárral, egy kanál apróra vagdalt tárkonyal és egy deci tejfőllel elkavarunk, citromlével ízlés szerint savanyítjuk és ha szükséges, tejfőllel szaporíthatjuk.

Szardellás kappan. A kappant megtisztítjuk, langyos vízzel megmossuk, belsősztét kivesszük, a bőrt elválasztjuk. Két szardellát szitán áttörünk, egy kávéskanálnyi írósvajjal eldörzsöljük és a kappant a felválasztott bőr alatt jól bekennjük, kívül megsózzuk és két óráig állni hagyjuk, aztán pirosra megsütjük.

TÉSZTARECEPTEK

Mogyorós pité. Negyed kg. lisztet fél kg. vajjal jól eldörzsölünk, aztán 2 tojás sárgájával, 2 evőkanál porcukorral, kevés sóval, egy deci tejfőllel könnyű tészta- nkat dolgozzuk. Két egyenlő lapot nyújtunk belőle, aztán következő töltelékkel töltjük: 7 tojás sárgáját 28 deka porcukorral habosra eldörzsölünk, teszünk bele negyed kg. mogyorót, 5 deka mazsolát, 6 deka reszelt csokoládét, kevés citromlevet és reszelt héját, végül a 7 tojás kemény habját. A második lappal leborítottuk, tojással megkenjük és lassan megsütjük.

Dr. Nagy Gézáné

Almakrém. 12 darab savanykás almát sütőben puhára sütünk, héját le vesszük és szitán áttörjük. Tálba tesszük és 25 deka porcukorral félóráig habosra kavarruk. Hat tojás fehérjéből kemény habot verünk, teszünk bele egy evőkanál rumot és ízlés szerint málnalekvárt. Üvegálban felhasználva jégre tesszük. **Gally Józsefné Anizsruadcskák.** 13 deka lisztet, 13 deka finomra vagdalt mandulát, 13 deka porcukort, 3 tojás sárgáját egy kanál anizslikörrel összegyúrunk és ruda cskákat sodrunk belőle, felvert tojással megkenjük, cukorral és anizsmagjal meghintjük és lassú tűznél világossárgára megsütjük.

Kovács Istvánné

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Fried Rózi fűzőszalon

Erzsébet-körút 30. I. 3. Egészségügyi és kombinált főzőkülönlegességek, mérsékelt árban.

Csokoládétorta. 17 deka vaját habosra keverünk, adunk hozzá 6 tojás sárgáját és keverjük még egy félóráig. Utóljára a 6 tojás kemény habját és 14 deka lisztet adunk hozzá. Tortaformában megsütjük, csokoládémázzal és felvert tejszinhabbal díszítjük. *Lévay Jenőné*

Egyszerű diótorta. 15 deka cukrot 7 tojás sárgájával habosra kavarnak, teszünk hozzá 15 deka finomra tört diót, 2 szelet reszelt csokoládét, kevés vaniliát és a 7 tojás habját. Egy formát vajjal kiké-
nünk, a masszát beletesszük és egy óráig sütjük lassú tűznél. Csokoládémázzal vonjuk be. *Simonyi Miklósné*

Fehér kávéfagylalt. 10 deka finom szemekávé megpörkölünk, azonnal porcelán tálba tesszük és 1 liter forró tejjel leöntjük és befődvé 2 óráig állni hagyjuk. 6 tojás sárgáját, 1 egész tojást, 36 deka cukrot habosra elkeverünk, hozzászűrjük az egy liter tejet és folytonos keverés mellett felforraltjuk. Teljesen lehűtjük és megfagyasztjuk. *Török Károlyné*

Mandulahab torta. 25 dk vajból, 25 dk cukorból, 25 deka lisztből, 25 deka finomra őrlött héjas mandulából, 3 főtt tojás sárgájából téjszít gyúrunk, felújnyí vastagságúra kinyújtjuk, sütőlemezre tesszük, lekvárral bekenjük, azután 6 tojás fehérjével habot verünk, 15 deka hámozott mandulát, 15 deka porcukrot összekeverünk és az egészet egyforma vastagon a tesz-tára kenjük, megsütjük és ha kihült, szeletekre vágjuk. *Török Károlyné*

Krém. Hét deci tejszint egy félrúd vaniliával felforraltuk és félretesszük hűlni. Hús deka cukrot 8 tojás sárgájával félóráig kavarnak, akkor hozzáadjuk a kihült tejsűrűhöz és ismét tűzre tesszük, állandó kavarással mellett lassan főzzük, míg megürsödik. Ekkor le vesszük a tűzről, átöntjük egy másik edénybe, teszünk bele egy deka feloldott zselatint, hideg vízbe állítjuk az edényt és addig kavarnak, míg teljesen kihül. Kavarnak közé 10 deka citrónadót, 10 deka mazsolát és fél liter tejszínből vert kemény habot, formába öntjük és jégre tesszük, hogy megaludjon. Tálalás előtt a formát egy pillanatra forró vízbe mártjuk és a krémet üveglátra kiborítjuk. *Dr. Nagy Gézáné*

Pirítottogyorótorta. Harminc dekaogyorót tepsin sütőben többször megfor-gatva, megpirítjuk, vigyázva, hogy el ne égjen. Ruha között a héját ledörzsöljük és megdaráljuk, 28 deka vaniliás cukor-

ral és 8 tojás kemény habjával elkever-jük és vajjal kikent formában megsütjük. Szitára kiborítjuk és hűlni hagyjuk. Töl-telék: 8 tojás sárgáját 8 evőkanál vaniliás cukorral habbústban megfőzünk, 2 tábla csokoládét kevés tejszín felolvasztunk és a krémhez adjuk. Ha kihült, 12 deka el-dörzsölt vajjal összekeverjük és a ketté-vágott tortalapot ezzel megtöltjük. Tete-jét szintén pirítottogyorószemekkel dí-szíthetjük. *Almássy Albertné*

Dióspite. Huszonkét deka vaját 30 deka liszttel eldörzsölünk, adunk bele egy egész citrom levét és lereszelt héját, egy tojást és könnyű tesztnak összegyúrjuk, két részre osztjuk, vékony lapokat nyúj-tunk ki belőle, az egyiket tepsibe tesszük, ízzel megkenjük és a következő töltelé-
kel megtöltjük: 15 deka cukrot 4 tojás sárgájával habosra keverünk, azután 15 deka darált dióval vagy mandulával és tojás habjával összekeverjük. A teszta másik lapját ráborítjuk és kisütjük. Van-iliás cukorral meghintjük. *Bartha Gézáné*

Ha-torta. Négy tojás sárgáját 12 deka vaniliás porcukorral habosra keverünk, adunk bele 12 deka puhított csokoládét, 2 kávéskanál rumot, egy evőkanál erős feketekávé, 15 deka hámozott, darált mandulát és 4 tojás kemény habját. Ki-
kent és lisztet formában megsütjük, csokoládékrémrel megtöltjük, ugyanez-el bevonjuk és pirított mandulával meg-hintjük. *Molnár Gyuláné*

Fagyasztott kávé. Egy negyedliter fekete-kávé fűrészt szerint jól megcukrozunk, üvegebe öntjük és az üveget jég közé állítjuk, hogy kellő hideg legyen. Megfa-gyasztani azonban nem szabad. Fél liter tejszínből kemény habot verünk és a kávé közé keverjük, poharakba öntjük és tetejére habot tesszünk. *Dr. Nagy Gézáné*

Rumkészítés. Tiszta szeszt használunk hozzá. Egy liter szeszhez szükséges egy liter víz, 2 deka cukorból készített kara-mell, 2 deka mazsola, 2 deka szentjános-kenyér és 40 gram rumesszencia. Mind-ezeket jól összekeverjük, csukható üvege-be öntjük és huszonegy napig állni hagyjuk. Ekkor ruhán át szűrjük egy szintén csuk-ható üvegebe és használhatjuk. *Dr. Nagy Gézáné*

Kávékaramella. ½ kg cukrot barnára pirítunk s ha egészen felolvadt, 10 deka vaját teszünk bele s ha ez elolvadt. 1 és ½ deci erős feketekávé és 1 és ½ deci tej-szint öntünk hozzá s főzzük addig, míg a próbasópp a tányéron megkeményedik. Ekkor a tűzről elvesszük s addig kavar-juk, míg egészen sűrű lett s nem folyik szét a vajjal kikent tortalapon. Félíg ki-hült állapotban kockákra vágjuk s há-rtyapapírba becsomagoljuk. *Biró Jolán*

Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall
Ovenall

A
BAEDER
OVENALL

FOGKRÉM

kellemes ízű, antiszeptikus fogápolószert, mely a fogat fehéríti, a fogkövet oldja és eltávolítja, a szájüreget fertőtleníti és üdén tartja.

TANÁCSOT? KÉRNEK

Kedves olvasómrónom! Kérdezem, ki tudná megadni egy régi jó ismerősünk: Kocsis Zoltánról szül. Reindl Jolán lakás-címét? Szeretnék összeköttetésbe lépni vele. Férje Budapesten postatisztviselő volt, lehet, hogy most már nyugdíjban van. Nagyon hálás volnék, ha valaki tudna felvilágosítást adni. Szíves fárado-zásukat hálásan köszöni Sch. Sándorné. **Ez évben érettségizett** leányomat szeretném Ausztriába háztartási főzőtan-folyamra kiküldeni, hogy ezzel kacsola-tosan a német nyelven is tökéletesít-hesse magát. Nagyon hálás lennék ked-
ves olvasómrónomnak, ha valaki tudna valahol, lehetőleg a magyar határhoz kö-zelő városban a közeljövőben meg-induló főzőtanfolyamról és ezzel kapcsola-tban az ott tartózkodásra internátust ajánlani. Szíves értesítést «Tanácstalan anyá» jellegre kiadóra kérek.

A jelenkor legcélszerűbb butora
az egy kézmozdulattal tetszés szerinti sezlonná, illetve ágygá átalakítható
modern Schöberl fotelágy

Nappal fotel

Éjjeli ágy

Kapható: SCHÖBERL RÓBERT udvari szállítónál, IV., Haris-köz 4

Adáma asszonyi ékségek boltja kalap, fehérnemű készen és mérték után Á-V-K kötelékében. Váci-utca 9. II. 4. (Corso-mozi ház) Telefon: 1-873-84.

BŐSÉGES ÉTLAP

1936 november 1-től november 10-ig

VASÁRNAP 1 Rk. Mindszent Pr. Marianna	EBÉD: szárnyas raguleves, eszárzúpulár francia salátával, dióspité. VACSORA: sertéskecskénya boreccettel, sültgesztenye.
HÉTFŐ 2 Rk. Hal.napja Pr. Achill	EBÉD: húsleves eperlevéltésztaival, velő pirított kenyérral, főtt hús tejfésle tormamártással, burgonyamélté mákkal. VACSORA: sertéskecskénya boreccettel, sültgesztenye.
KEDD 3 Rk. Hubert pk. Pr. Győző	EBÉD: katarábéleves borjúhússal, tejfellel, párolt libaprórlék rizzsel, uborkával, hajtogatott kylli, gyümölcs. VACSORA: kirántott sertéslelt burgonya körítéssel, uborkával, gyümölcs.
SZERDA 4 Rk. B.sz. Kár. Pr. Károly	EBÉD: pirított tarhonyaleves, karfiol vajjal és tejfellel sültve, borsos pezsénye burgonyakörítéssel, uborkával, daruformára, szilva párolva. VACSORA: töltött tojás uborkával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 5 Rk. Imre hg. Pr. Imre	EBÉD: gombaleves apró szemlegombóccal, bürös sertéskaraj pároltkáposztával, lekváros derelye, gyümölcs. VACSORA: rántott palacsinta sonkával, és velővel töltve, gyümölcs.
PÉNTEK 6 Rk. Lénárd hg. Pr. Lénárd	EBÉD: halleves, tükörponty vajba sültve, tejben rizs kísütte csokoládéval, gyümölcs. VACSORA: tea, szardellásvaj, sültburgonya, gyümölcs.
SZOMBAT 7 Rk. Engeln. pk. Pr. Rezső	EBÉD: gulyásleves, túróslépeny, gyümölcs. VACSORA: disznótoros vascora, párolt savanyúkáposztával, tészta, gyümölcs.
VASÁRNAP 8 Rk. Gottfr. pk. Pr. Gottfried	EBÉD: szárnyasaprórlék-leves vajgaluskával, kacsasült karfiollalával, habtölésér, gyümölcs. VACSORA: füstöltkaraj tormával, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 9 Rk. Tivadar Pr. Tivadar	EBÉD: paradicsomleves pirított zsemlyével, lenesefőzék áttörve pirosa sült sertéskarajjal, túrósgombóc, gyümölcs. VACSORA: rakottburgonya uborkával, sajt, alma.
KEDD 10 Rk. A.sz. Andr. Pr. Luther M.	EBÉD: bableves esipetkével, pácolt nyulgerine makarónikörítéssel, diófeljutt, gyümölcs. VACSORA: borjúmáj pirítva uborkával, tojásomlett tizzel, gyümölcs.

Kérem kedves olvasótársnőimet, ki tudná közölni Emőd Tamás „Ó-francia karácsonyi dal” c. balladáját. Az első két sora: «Halljátok, oh kicsik, nagyok, Ti dúsak és szegények». Nagyon kérem.

küldjék meg lapunk útján e szöveget. Előre is köszönöm szíves fáradozástukat. B. Erzsébet.

Társat keresnek bélyegcserére. Érdeklődők S. G. jelégre kiadóba írjanak. Kérem kedves olvasótársnőimet, ki volna szíves megküldeni „Piros pünkösdi napján imádkoztam érted” című dal szövegét? A dal szövegét hálás köszönettel várom.
„K. Irénne”

ÜZENETEK

KEDVES ELŐFIZETŐINK! Azzal a tiszteletteljes kéressel fordulunk kedves előfizetőinkhöz, kegyeskedjenek lapunkat rokonaik, barátai, ismerőseik körében előfizetésre ajánlani. Hálás örömmel tartjuk nyilván, hogy kérésünket mindenkor szívesen támogatják és lapunkhoz való baráti ragaszkodásuknak egy-egy új előfizető szerzésével is kifejezték adnak. A nekünk szerzett örömet a mai naptól kezdődőleg ismét egy újabb ajándékkal kívánjuk megköszönni. Mindazon kedves előfizetőinknek, akik egy fél-, vagy egész éves előfizetést szereznek, s ha az illetők a fél-, vagy egész évi előfizetési díjat kiadóbivatalunknál befizették, kitűnő márkájuknak elismert 100 gramm NERUDA, finom illatú kölnivizet küldünk ajándékkul, izléses ívegben. Ezen igen kellemes illatú NERUDA-kölni a legelőkelőbb tolettasztónak is kedvelt, nélkülözhetetlen díszlepsz. Néhány epepet öntve e kölniből a kézre vagy a ruhára, diszkrét és mégis maradandó illattal hatja át és árasztja el a környezetet.

Nagyon örülnénk, ha kedves előfizetőinknek még a karácsonyi és újévi ünnepek előtt minél több NERUDA-kölnivizet küldhetnénk, mert ezen ajándékunkat családtagjaink, ismerőseik részére meglepetéssül is felhasználhatják. Lapunk szíves ajánlásánál tehát méltóztatnának odahatni, hogy az előfizetési díjat még az ünnepek előtt megkapjuk, hogy a NERUDA-kölnivizet postafordultával megküldhessük.

Tisztelettel
a KIADÓHIVATAL.

BUTORT mindenki
BOG-MIL butorárubában vásárol
VI. Vilmos császár-ut. 43. (Báthory utcaival szemközi). **KOMBINÁLT SZOBÁK, HÁLÓK, EBÉDLŐK és vánsztekban**

„Homo omnium horarum”. Lám, a legokosabb édesanya is megzavarodik, ha leánya sorsa intézése a kezébe van ielvé és nem tud dönteni. Komplikálja a kibontakozást, hogy kisleánya érzése határozatlan a másik felé orientálódik, aki még nem nyilatkozott, habár látogatásaiából nősülessé szándékára következtethetnek. A kérő, a minden tekintetben kifogástalan kérő várja a választ, melyre annál könnyebben válaszolhatnak kitérően, mert kisleánya külföldi tanulmányait végzi és addig, míg nem tér vissza, a válaszadást függőben hagyhatják. Ez alatt az idő alatt Nagyságos Asszony a kisleánya előbbi udvarlójával közölheti, hogy kisleányát X. Y. megkérte. Ha ezen közlés után sem nyilatkozna és bezünetné látogatásait, bizonyos, hogy nem voltak házassulandó szándékai. Ezzel a bejelentéssel azonban Nagyságos Asszony tartozik neki, mivel kisleánya érzéseivel inkább feléje hajlik. Nem tagad-

EGYSZERŰ ÉTLAP

1936 november 1-től november 10-ig

VASÁRNAP 1 Rk. Mindszent Pr. Marianna	EBÉD: paradicsomos csirke aprólekvés rizzsel, rántott csirke rakott burgonyával, piszkakenyér, gyümölcs. VACSORA: hidegsült almakompóttal, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 2 Rk. Hal.napja Pr. Achill	EBÉD: bableves füstölt csülökkel, palacsinta lekvárral, gyümölcs. VACSORA: töpörttyű pirított darával, uborkával, gyümölcs.
KEDD 3 Rk. Hubert pk. Pr. Győző	EBÉD: köménymagleves, vagdalt pezsénye borsófőzékkel gyümölcs. VACSORA: vese-velő párolt burgonyával, uborkával, gyümölcs.
SZERDA 4 Rk. B.sz. Kár. Pr. Károly	EBÉD: reszeltleves, lekváros derelye, gyümölcs. VACSORA: malacpörkölt burgonyával, uborkával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 5 Rk. Imre hg. Pr. Imre	EBÉD: húsleves koktatésztaival, főtt hús rizskörítéssel, kapormártással, gyümölcs. VACSORA: tojásrántotta savanyúpaprikával, gyümölcs.
PÉNTEK 6 Rk. Lénárd hg. Pr. Lénárd	EBÉD: halleves, túrósgombóc, gyümölcs. VACSORA: rakott makaróni túróval, tojással, tejfőlével készítve, tea, gyümölcs.
SZOMBAT 7 Rk. Engeln. pk. Pr. Rezső	EBÉD: karfiolleves, hirtelen-sült felszálelt, kelfözék, gyümölcs. VACSORA: gombásrizs savanyú paprikasalátával, gyümölcs.
VASÁRNAP 8 Rk. Gottfr. pk. Pr. Gottfried	EBÉD: paradicsomleves borjúhússal, töltött borjú burgonyasalátával, kelt tészta mákkal töltve, gyümölcs. VACSORA: déróli sült almakompóttal, tészta, sajt, gyümölcs.
HÉTFŐ 9 Rk. Tivadar Pr. Tivadar	EBÉD: húsleves koktatésztaival, főtt hús hagymamártással, burgonyakörítéssel, gyümölcs. VACSORA: sült burgonya vajjal, hideg felvágott, gyümölcs.
KEDD 10 Rk. A.sz. Andr. Pr. Luther M.	EBÉD: áttört borsóleves, füstölt oldalas párolt káposztával, lekváros derelye, gyümölcs. VACSORA: vese-velő párolt burgonyával, uborkával, gyümölcs.

juk, hogy a döntés valóban az ő kezében van és ha visszavonul, nem lehet semmit sem tenni. Viszont ezt a közlést most már nem lehet elkerülni és nem lehet elkerülni az eddigi csöndes, harmó-

Köpenyek, kosztümök, ruhák és kalapok

legzsebb kivételben, eredeti modellek után. méréskelt áron, BEER ÉS GRÜNBAUM ruhák és kalapszalón. Pétőfi Sándor-ut. 6. I. em. 4.

Szakszerű ANTIK képkeretipar

SCHOLCS JÓZSEF
Alapítva 1898 Budapest, IV., Irányi-utca 12. szám
MÉSTER keretezős polgári áron

Fájóslábrák!

Melegcipők Székelynél,

IV., Muzeum-körút 39. szám

nia megbolygatását sem. A változás mindig zavart, kényelmetlenséget, gondot okoz, amely felkavarja a családi légkört, míg a bizonytalanság feszültségei levezetődnek. Feltéve, hogy kisleánya szimpátiája az illető iránt nem olyan mély és végzetserően komoly, hogy abban az esetben, ha a második kérőt választaná, lelki komplikációkra kellene következtetni, mielőtt külföldről visszatérne, értesíthetné őt Nagyságos Asszony, hogy ne találják teljesen készületlenül a távolléte alatt kifejlődött események. Különböző méltóztassék várni a híradással, míg hazajön. Megjegyzem, hogy teljes mértékben magamévá tettem Nagyságos Asszony aggodalmát és belátom, hogy a rendkívül jó partit, mely mindkét uriember személyében jelentkezett, nem volna egyszerű elszalasztani. Minden édesanya legfőbb vágya, hogy gyermekét boldognak és gondoktól mentesen biztosítottak tudja. Ez nem számítás, ez a féltő, aggodó szeretet parancsa azzal szemben, akit mindenek fölött szeretünk, s akiért saját magunkat is feláldozzunk, ha a körülmények úgy követelnék. Remegő szívvel kísérjük sorsuk felé gyermekeinket és készülünk a nagy napra, melynek bekövetkezése megnyugtatja, lecsendesíti és beteljesíti szülők és gyermekek reményességét. Szív. üdv. Szerk.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6 (sarok). Új bundák - ezüstróák - nerzek - keppék

Odol fogpép biztos sikerrel tisztítja és fényesíti fogait, anélkül, hogy megtámadná a fog zománcát. Az Odol fogpéppel ápolj fogorsó a legszebb ékszer.

Katalin. Az ember lelkének szüksége van a felemelkedésre, a megtisztulásra. A szenvedések éveiben eltévelyedhetett, téves utakon kereshette a boldogságát, de vissza kell térjen önmagához, mert szomjúságát sehol máshol nem csillapíthatja, csak a keresztény ember örök forrásánál: Krisztusnál. A nagy szenvedések, a nagy katasztrófák után jut el az ember legbiz-

HAJFESTÉS!

KOMOL hajfestékekkel festett haj szebb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld.

Vezérképviselet: Teréz-körút 40-42/a

tosabban mindig ehhez az éltető, boldogító forráshoz, amelyben felüldítjük eltikadt testünket, elalélt lelkünket. Itt halljuk meg az élet Titkának beszédét és meaculpázva verjük mellünkelt eltévelyedésünkért. Jézus nyomdokán járni a legnagyobb boldogság. Lehullanak testünkről a földi bilincsek és könnyen utasítjuk el a kísértést magunktól, mert követjük az ember útját kijelölő Mester lépteit. Ne hallgassa meg a lelkünkelt megtagadók, megrendítően tragikus inferioritást ordító, sőtétben tévelygők lármáját. Nem szennyhezeti be magát szennyes beszéddel. Egyszer visszatérnek ők is, mikor a lelkükben felsikolt a megbánás, a szenvedés s akkor megtalálják azt a kezet, melyet ellöttek maguktól. Még forróbb imádsággal álljon rendületlenül helyén.

Szív. üdv. Szerk.

Pótolhatja-e a szájąpolást egy az étkezés után elfogyasztott alma? Téves felfogás az, hogy egy alma vagy körte elfogyasztása feleslegesen tesz mindenféle szájąpolást. Sőt ellenkezőleg, — a gyümölcs sava meglamadja a fogakat, amit bizonyít az az egyszerű tapasztalat, hogy a gyümölcs vágására használt késeket azonnal befutja egy sötét, savas réteg, miáltal azok megrozsdásodnak. A gyümölcssav még a ruhát sem kíméli. Lehetetlen tehát a szájąpolást ennyire leegyszerűsíteni, hiszen a fogakat meg kell szabadítani a lepedékek-től és nem szabad őket kitenni az étel- és gyümölcsmaradékok romboló hatásának. Legjobb erre a célra egy jó fogpépet használni, mint amilyen az *Odol* fogpép. Szájąöltésre legjobb az *Odol* szájąvíz, mert az nemcsak felüldít, hanem élénkíti és erősen baktericid és antiszeptikus és még órák múlva is hat.

Elhanyagolt arcborét tökéletesen rendezbehozza, egészséges arcborét ápolja, szépségét fokozza
KESZEYNE GYÖGYKOZMETIKÁJA
V, Bálvány-u. 2. (Méréskelt árak)

Napsugaras nyár. «Mélyen tisztelt Főszerkesztő úr! Nagyon kérem, hallgassa meg együgyű szavaimmal elmondott történetem és válaszoljon, mit tegyek? Nincs barátom, nincs senkim, akinek őszintén elmondhatnám és tanácsot kérhetnék. Bizalommal fordulok kedves Főszerkesztő úrhoz, ki annyi sok megoldásra váró problémán keresztül megmutatta a helyes utat, talán nekem is segítene. Én bízom Főszerkesztő ur jóindulatában.» Az elrejtett leánylélekről felpattant a zár és panaszra nyílhatótt a szíve, mert oly nehéz társtalannul állani az életben és nem tudni, hogy a szétágazó keresztutaknál merre kell elindulni. «Mikor először láttam őt, valami kellemes érzés járta át a szívemet, valami különöset éreztem, mintha ő volna az, akit a Sors nekem küldött. Meglátni és megszeretni a pillanatok műve volt — a költő gondolata énbennem is életre vált. A szemünk ragyogott a boldogságtól s mindketten éreztük, hogy több volt abban a kézfogásban egyszerű bemutatkozásnál.» A lélek áramlása tülcsep minden versen. Az érzések végtelen szárnyalása örvényében éreztük, hogy nincs szükség a szavakra, amiknek dadogása megszegyenít. Önmagában vívódó kétségei között elzárja a tisztánlátást előle a szerelem lángolása s ebben az emberfeletti sodrásban zúgó lélekkel, félelemmel telve néz a jövő felé s arcán az átvirrasztott éjszaka sápadtsága fehérlik. Szerelem, szerelem, akit börtönödbe zársz, afölött megáll az idő és úgy éreztük, hogy leszakadt ránk a Végtelenség. Ha lezárt ajkunkon kiröppenne a szív

Színessé,
Kedvessé teszi lakását
a
MEZ
fonalból készült
kézimunka!
színtartó, mosható

titkát eláruló szó, ki tudja, jó lesz-e, vagy rossz, ami utána következik. De akiben a félelem vibrál és nem bizonyos a maga érzése felől, annak lelkében ki kell akadjanak a szerelem fénylő csillagai, melyek oly hamar eltűnnek, mint amilyen érthe-

Törvényszerű
Kériszöttes gyapjuszőnyeg legalsóbban NagyKovácsy-nál
IV. PETŐFI SÁNDOR-U. 3.
XI. HORTHY MIKLÓS-U. 39.

IVAROS ZAHAV

tökéletes színek
tökéletes fényhatás
tökéletes tartósság

rivoire

ARC ÉS LAJK-AJAKRUZS
A LEGTÖKÉLETESEBB!

Kapható minden szaküzletben, vagy
DR. HOLCZER illatszertárában VI. TÉRÉZ-KRT. 8.

tellenül megmutatta magát. Egy pillan-
tig tartó fénye nem egy életre szól s
ezért hat úgy, mintha örvény szélén
állana s a félelem, mely idegeit megrázza,
a figyelmeztetés, hogy örvény széléhez
érkezett el. Sokakat elsodor, mert vagy
nem látják a veszélyeket, vagy önző
magabizással veszik fel a küzdelmet a
veszéllyel. Visszafordulni is nehéz, mert
hátha örmötelen órák, örmötelen napok,
örmötelen évek ásitóznak a jövőből.
Milyen jó volna ezekben a bizonytalan-
sággal terhelt napokban, ha valaki kézen-
fogná, akit követhetne behúnyt szemmel,
álmozdó lélekkel. És tudná, hogy bár-
hova viszi, a nyugalomba, boldogságba,
szeretelbe viszi. Álmóságos lélekkel fo-
hászkoznak évek ásitóznak a jövőből.
Mindenhatóhoz, aki egyedül oszlathatja
el nyugtalanságát, félelmét. Ha fiatalasá-
gacára ismeri és vállalja édes gyerme-
keként leendő férje gyermekeit, ha sze-
retni tudja úgy őket, mintha a sajátjai
lennének és le tud mondani arról az
élet leghasadalmasabb emlékei közé tar-
tozó ruhadarabokról, melyet mennyasszonyi
ruhának nevezünk, nincs miért félnie. De

ha nem tud megbirkózni az áldozatoknak
ekkorra súlyával, akkor a szerelem nem
hatotta át a lelkét és bizonyosan fájda-
lom nélkül le is tud mondani róla. Pró-
bálja ki érzését és aszerint határozzon,
ahogyan a tudatalatti érzése vezérli. Az
fogja igazolni helyes lépését, ha elha-
tározása után megnyugszik a lelke és
megszűnik félelme. Aki figyelni a lélek
beszédét, az mindenkor tudja, hogy jól
vagy rosszul cselekedett, mert a lélek
a mi igazságos biránk és nyugtalankodá-
sával figyelmeztet, ha rosszul cselekszünk.
Soha nem lehet boldogtalan az, aki a lé-
lek beszédét követi és elindulhat a nagy
útra, az asszonyok útjára, mert a lélek-
ben a mi jó Atyánk, Istenünk szól hoz-
zánk. Szeretettel köszönti Szerk.

„Öz. K. Béláné.” Nagyságos Asszonyom,
olyan jól esett olvasnunk az Ön tollából
is, hogy „a Magyar Uriasszonyok Lapja
végtelennül kedves, aranyos, drága lap,
amilyen nincs még egy másik és én mind-
dig epedve várom azt a napot, amikor
megjelen, mert az nekem külön ünneppel
jelent. Mindnyájukat szívvel üdvözlöm
érte.” Bocssáson meg, hogy e pár sor ta-
lapunkban megörökítettük, mint tanujelét
annak a szeretetnek és elismerésnek,
mellyel lapunkat Nagyságos Asszonyunk
is minden más lap fölé helyezte. Hálás
szívvel viszonzozzuk elismerését.
Szív. üdv. Szerk.

Amerikai Rendszerű Lábápolási Intézet. Lipót-körút 13, földsz. 4.

MÉLYEN TISZTELT KEDVES ELŐFI-
ZETŐINK, érezzük, hogy kedves kötele-
ségünk meghálálni azt a hűséget, szerete-
tet és biztatást, amellyel a mi kedves elő-
fizetőink állanak mellettünk, amely csil-
logó napsugárként ragyogja be minden-
nap munkánkat. Ezért van az, hogy nem
állhatunk meg és nem állunk meg egy-
helyben, hanem állandóan fejlesztjük és
tökéletesítjük a Magyar Uriasszonyok
Lapját, amely épp úgy a miénk, mint
kedves előfizetőinké. Felhívjuk szíves fig-
yelmüket a december 10-i számunk nagy
kézimunkamellékletére, amelyből meg-
fognak győződni kedves Előfizetőink,
hogy ezen a téren is újabbat és szebbet
akarunk nyújtani. Az egész világ kézi-
munkarajzainak legművészeiből és legtöké-
letesebb alkotásait válogattuk össze, hogy
nagy mellékletünkön átnyújthassuk ked-
ves előfizetőinknek. Külön hangsúlyoz-
zuk, hogy a jövőben a legszebb kézimun-
kamodelleknek a nagyított rajzát is kü-
zömi fogjuk a nagymellékleten, hogy ked-
ves előfizetőink minden költség nélkül
hozzájuthassanak és a saját céljakra elké-
szíthessék. Ugyancsak, a lappal egy-
idejűleg hozzuk a szürtsablónmellékletün-
kön is az előnyomatással elkészítendő
kézimunkarajzokat, melyekről az eredeti-
ben bemutatott kézimunkák előnyomat-
hatók. Szíves tudomásukra hozzuk, hogy
rendelkezésünkre állnak a legművészeiből
és legváltozatosabb monogram rajzok,
melyekből mindenkinek a kívánsága sze-
rint küldhetünk darabonként 20 fillér ér-
tékű postabélyeg beküldése ellenében.
Reméljük, hogy ezzel ismételten teljesít-
hettük kézimunkázni és otthonukat esno-
sítani, szépíteni szerető olvasóink kívá-
nságát és a lapunkból választott egy-egy
szép kézimunka elkészítése után még fo-
kozottabb szeretettel pirtolják lapunkat.
Nagyon hálásak volnánk kedves olva-
sóinknak, ha a december hó 10-i kézi-
munkamellékletünkre szívesek volnának
külön is felhívni ismerőseik figyelmét.

Teljes tisztelettel
a Szerkesztőség és Kiadóhivatal.

DAN TESTVÉREK, Váci-utca 6 (sarok).
Új bundák - ezüsttrójkák - nerzek - keppék

Én vagyok. Nem önkínzásra van zük-
ség, hanem arra, hogy a lelke fel tudjon
emelkedni és megfizetlana minden szen-
vedélytől — önmagára találgon. Nincs
minden elveszve, de elveszve volna min-
denesetre akkor, ha természetének lázón-
ságán nem tudna uralkodni. A csapás
térde kényszerítette, melyből lényének
főrtéke: alázatossága emelheti fel. Ne az
legyen főcélja, hogy a szomorúságot min-
denáron lerázza magáról, mert ha ezt el-
érmé, mindent elvesztené a világon, ami
érték, mert a szomorúságban több érték
van, mint az örömben. Ha kissé nyugod-
tabb lesz, igazat fog nekem adni.

Szív. üdv. Szerk.

Függönyök, Függönykelmék

legelőcsöbben Szekeres, Rákóczi-út 63

Teljesen elkopott, elrongyolódott
perszonyégyét vásdonstni magyarpersza szönyegre
beeserélem. Szönyégjavítónál, Gyulai Pál-utca
12. III. 72.

Egy szomorú asszony. Boldogok vagyunk, hogy barátjának fogadott és leírt panaszával könnyítelt szomorúságban vergődő lelkén. Köszönjük bizalmát, Nagyságos Asszonyunk és higgye el, akkor volna boldogságunk valóban teljes, ha segíteni is tudnánk, de ebben az esetben csak az idő segíthet. Még olyan nagyon fiatal, hogy biztosra vesszük, óhajítása nem marad csak óhajítás. Mindenesetre kérje ki orvos tanácsát. Továbbiakra levélben választ adunk.

Szív. üdv. Szerk.
Dr. D. Elekné. Nagyon sajnáljuk, hogy Nagyságos Asszony kívánságának az idő rövidsége miatt nem áll módunkban eleget tenni. Fényképeket a beküldéstől számított három hónap után közölhetünk csak, mivel állandóan előjegyzéseink vannak és tett ígéretünket nem változtathatjuk meg. Ha Nagyságos Asszony nem ragaszkodik dátumhoz, úgy a legnagyobb örömmel állunk rendelkezésére és a fényképet készséggel hozzuk lapunkban. A fénykép megjelentetéséért díjat nem számítunk, csak a megfelelő nagyságú kisérti kérjük szerkesztőségünkőz eljuttatni.

Szív. üdv. Szerk.
A „Nyomorgó család” részére ruhaneműt küldött Oláh Miklósné, Budapest, M. Zoltánné Szekesfehérvár 1 pengőt, dr. B. Sándorné Kispeszt 1 pengőt, V. E.-né 10 pengőt. Szíves adományaitak hálás köszönettel nyugtázzuk és eljuttattuk rendeltetési helyére.

Szerk.
Tűz-víz. Hogyan is gondolta, Nagyságos Asszonyom, hogy tüzet olajjal lehessen eloltani. Levelemből következtetve, egy igen nyugodt, önmagán uralkodni tudó magasabbrendű ember benyomását keltette bennem. Epp ezért nem értem, hogy férje hirtelen lobbant öntesztete magával ragadja és hasonló önteleltséggel a kigyulladt tüzre miért önt olajat? Nem, Nagyságos Asszonyom, ezzel az ön női szisztémájával nem lehet a békét biztosítani. De ha egy ismételt vihar alkalmával a hallgatást alkalmazná fegyverül, higgye el, a legkitünőbb vívó sem tudná biztosabban parírozni ellenfele támadását. Tápangy hiányában a vihar elesendesül és mind ritkábban ismétlődne meg, míg végül is harmonikus

Az otthon és a nő...

a címe annak a gyönyörű kiállítású beszámolóknak, amelyből ezernyi ideát meríthet lakásának csinosításához. Közel 50 pompás keleti szőnyegmintá, zsúrterítő, függöny, női fehérnemű stb. modell és tájékoztató árak! A lap előfizetőinek 1 pengő helyett

50 fillérért küldjük, mely bélyegben is beküldhető.

ERMA

Budapest, Teréz-körút 4

Csodásan tart a frizura

és bámulják a hajhullámok ragyogó fényét. Ezt eredményezi a lug- és szappanmentes „Neo-Shampoo” állandó használata. „Neo-Shampoo” mosás után haja nem esik össze, hanem megtartja rugalmas feszségét. Mosás közben nem

Mindkét Neo-Shampoo „folgyékony” állapotban is kapható. Kis üveg P. 2.40. P. 0.90, óriás P. 2.40.

képződik mészsappan, a haj természetes fénye tehát gatlás nélkül jut érvényre.

Szökek, kik hajszínüket megtartani, vagy világosítani óhajítják, az ugyancsak lug- és szappanmentes Neo-Shampoo „Szökeknek” jelzésű csomagoltat használják.

Ön valószínűleg egyszer már meg akarta kísérelni!

NEO SHAMPOON

a „fekete fejjel”

Mindenütt kapható! Forgalomba hozza: Mihály Otto gyogyarunagykereskedés, VI., Podmaniczky ucca 45.

megértés jönné létre. Csak az első vihar alkalmával tanúsítson negatív magatartást és hiszem, hogy az óhajított nyugalm csodát állandóságát megtartemtet, ami bizonyára mindkettőjüknök lelki kibővölete és ósztinte óhajítása. Irja meg, Nagyságos Asszonyom, használta-e receptemet?

Üdv. a szerk.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6 (sarok). Újbundák - ezüstrókák - nerzek - kekpek

«Miért fűtsünk kokszsal?» címen kiírt kokszjelmondati-pályázat a kokszfogyasztók legszélesebb rétegeinek érdeklődését keltette fel. A minden várakozást feljelműlő hatalmas tömegben beérkezett pályamunkák feldolgozása hetekig tartó munkát igényel. Beérkezett összesen 7907 pályamű. A bíráló bizottság elnöke: Herczeg Ferenc, tagjai: Karinty Frigyes, Lázár Jenő, Magyar Miklós, dr. Morvay Endre, dr. Nagy László, Papp Jenő, dr. Teichert Gyula, dr. Véssei Ede. A hatalmas anyag elbírálása folyamatban van. A bírálólat eredményét, a nyertes jelmondatok szövegét, jelképét és szerzőinek nevét és címét a lapban fogjuk közölni. A nyertesek posta útján külön értesítést is kapnak.

Rejtvénymegfejtés

Az október hó 1. számban közölt rejtvények helyes megfejtése: „Sok kocka keres egy fejtőt” rejtvény megfejtése: „Szegénység az egyetlen teher, amely annál súlyosabb, minél több kedvesünkkel hordjuk együtt”. „Órásbolthan” című rejtvény megfejtése: 1. Kilenc óra 16 percek a két óramutató úgy osztja két részre a számlapot, hogy mindkét részben egyforma (30) a számok összege. 2. Egyszázötven. 3. Három egyenes vonallal négyrésze elosztott számlapon az egyes részekben a római számok összege 20. A helyesnek megfejtő előfizetőink közül sorsolást útján ajándékokban részesültek:

1. díjat: lapunk egy üveg kölni ajándékát nyerte: Feja Józsefné, Szombathely.

2. és 3-ik díjat: dr. Földesné JÚRO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károly király-út 24.) arckrém-, púder-, szappan ajándékát nyerte: dr. Csima Józsefné, Kaposvár és Somogyi Józsefné, Lónya.

4. és 5. díjat: Korányi gyógyszerár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.) egy-egy Lili krém, púder és szappan ajándékát nyerte: Losonczy Judit, Budapest és Köröndy Pálné, Pestszenterzsebet.

6. díjat: Cadeau Csokoládégyár Rt. (Budapest, VI., Izabella-utca 88.) negyedkilós díszdobozos bonbon ajándékát nyerte: Demeter Júlia, Szeged.

7. díjat: Komáromi fodrászszalon (Budapest, VIII., Népszínház-utca 16.) ajándékát: egy teljes kiszolgálást, hajmosás, víz-, vagy gépdonalozás és manikűr ajándékát nyerte: Fehér Józsefné, Budapest.

8., 9. és 10. díjat: lapunk egy-egy előnyomatolt milió-ajándékát nyerte: Osváth Imréné, Balassagyarmat, Szabó Pálné, Kiskunhalas, Cser Magda, Ungvár.

11., 12. és 13. díjat: lapunk egy-egy seelyere festett kép-ajándékát nyerték: Wegzin Józsefné, Diósgyőr-Vasgyár, Horrompai Jánosné, Békéscsaba, Ruth Lajosné, Esztergom.

14. és 15. díjat: lapunk egy-egy milió ajándékát nyerték: Nemes Jánosné, Patotabozsók, Furman Mária, Tiszafüred.

17., 18., 19. és 20. díjat: lapunk egy-egy előfestett gobelinretikül-ajándékát nyerték: Bálint Ambrusné ref. Jellkés neje, Márianosztra, vítez Fejes Kálmánné, ny. tábornok neje, Miskolc, Trieska Viktorné, Pécel, Király Jenőné, Mezőkövesd, Zsiros Lajosné, ny. áll. vasgyári felülegző neje, Miskolc.

MALEK SZALON

köpeny-, kosztüm-, ruha- és kalapkülönlegességek meztanyos arban. Hozott anyagból fazonmunkát vállal. **Petőfi Sándor-utca 6.** (Belvárosi Színház épületében.)

Kézimunkarajzaink ismertetése

Felkérjük előfizetünk, hogy kézimunkarendésknél, lapunkra való hivalkozással, sziveskedjenek közvetlenül a Wieg Testvérek kézimunkaéghöz fordulni, Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 19. Válaszvárás esetén méltóztatassanak válaszlevegét mellékelni.

OLTÁRTERÍTŐ (4. old.). Fehér batizból risellő és magashímzéssel készítenő 40 cm szélességben. Előrajzolja 40×350 cm méretben 6.50 P. Szürtsablonya 40×100 cm méretben 2 P.

CSIPKEGALLÉR ÉS MANZSETTA (7. old.). Horgolva készítenő 200-as horgolócérnából, sűrű apró pálcikáival. Mintája megrendelhető ára 1.20 P.

KLÓPICSIPKE-MILÍÓ (8. old.). Klópiá párnán készítenő, vékony lenérnából, mely kapható fehér vagy ekrű színben.

USZONNATERÍTŐ (8. old.). Színes lenbatizra, szélét saját anyagból aszartva, a mintája színes műlínával tűhímzéssel készítenő. Kapható előrajzolja színes lenbatizra 120×120 cm méretben 4 szalvétával 15 P. Szürtsablonya 1.60 P. Rendelés esetén a minta színezéséhez utasítást adunk.

TÖLLTERÍTŐK (10. old.). A felső ovális, 60×100 cm méretben, középvastagságú tűlre készítenő. Hímzéséhez 8-as számú gyöngyfonalat használnak ekrű színben, egyes helyeken fehérrel színeve. A minta előrajzolja papírra, hozzávaló hímzőanyaggal együtt 6.50 P. Szürtsablonya 1.20 P. Az alsó kerek terítő 90×90 cm méretben hímzőanyaggal együtt előrajzolja 6.50 P. Minden megrendelésnél a munkát megkezdve szállítjuk. Szürtsablonya 1.20 P.

GYERMEK-KÖTÉNYKE (11. old.). Színes vászonra készítenő, a mintával díszített zsebet külön varrjuk rá. A vászonra penelop kongrét helyezünk, erre rászámoljuk a mintát, azon keresztül készítőléssel kidolgozzuk s ha kész, a penelop anyagot szálanként kihúzzuk, Tetszés szerinti színű műlínával készíthető.

MAGYAROS MINTAJÚ BLÚZ ÉS MELLÉNYKE (12. old.). A mellény finom posztóból, kék, piros vagy zöld színben készíthető. Előrajzolja közép méretben, hozzávaló hímzőanyaggal együtt 11 P. Megrendelhető teljesen készen is. Szürtsablonya 1.20 P. Grenadinból készült hímzett blúz hozzá, kapható teljesen készen, előrajzolja, fehér vagy ekrű színben, hímzőanyaggal együtt 6.50 P. Teljesen készen 9.80 P. Szürtsablonya 80 fillér.

RÁTÉTESMILÍÓ ÉS FUTÓ (12. old. közép.). Krémszínű műlínávaszonnra készítenő piros vagy kék rátéttel. Előrajzolja kapható bármelyik. A milió mérete 75×75 cm. A futó mérete 40×100 cm. Ara darabonként előnyomatva rátétvászonnal együtt 4 P. Teljesen készen darabja 5.50 P. Bármelyik szürtsablonya 1.60 P.

MAGYAROS SZIVALAKÚ PÁRNA (12. old.). Piros vagy rózsaszín posztóra készítenő. Az alakokat és a betűt hímzeve, a virágokat és a leveleket gyapjúfonalból készült horgolással készítjük, mely a posztóra rá lesz applikálva. A párna hátához sima klóttanyag használandó, Előrajzolja kapható hozzávaló hímzőanyaggal, a horgolás el-

készítésével együtt, hátállap 7.50 P. Teljesen készen, kitérve 16— P.

HIMZETT TERÍTŐ (13. old.). Használható varrógépterítőnek, tácauterítőnek, kosztáarónak. Risellő és magashímzéssel hímzendő, a négy sarkába és középebe csipkemotívot alkalmazunk. A szélét befejezést horgoláspékkel tehetünk. Megrendelhető teljesen készen is bármely méretben. A hímzés szürtsablonya 60×100 cm méretben 1.40 P.

ZSEBKENDŐ SZÉLÉRE CSIPKE (14. old.) Batizból készített zsebkendő szélét félcetre visszazásúrozzuk és a leolvasható csipkemintát 200-as horgolócérnából ráhorgoljuk. Egy gombolyag ára 60 fillér.

RECE VAGY HORGOLT FUTÓ (14. old.). Ezen futó nagytölt rajzát egyik közlelbi melékletten hozni fogjuk. Horgolásához 12-es számú gyöngyperletet használunk, a kockákat félcetű nagyságra készítjük. Nagytölt rajza 2 P-ért megrendelhető.

VITRINERITŐCSKEK (16. old.). 200-as csipkehorgolócérnából készítenő, melyből egy gombolyag 60 fillér. Nagytölt horgolási minta rajza darabonként 50 fillér.

DÍSZPÁRNA (21. old.). Egész vékonyszálú tűlből készítenő, a két motív tűllre hímzeve magashímzéssel, a közép motív rece, vagy horgoltéssel. A motív leolvasható mintája 1.50 P. A párna nagytölt rajza papírra előrajzolja, 40×125 cm méretben 2 P. Ezen mintára lesznek ráférve a csipkék, utána a tűll, lesznek dolgozva, a papírról letejtjük és kész a párna. A tűll-lodór 6 cm szélességben, százzszázalékos húzással készítenő. Minden hozzávaló anyag fehér- és ekrűszínekben kapható.

TERÍTŐCSKE (22. old.). Színes selyem, vagy posztóra egyszerű lapos hímzéssel, tetszés szerinti színnel hímzeve készítenő. Szélére «farkastog»-szalagot varrunk. A minta szürtsablonya 30 fillér.

HORGOLT DISZTERÍTŐ (23. old.). 35-ös fehér- vagy ekrű-lencérből horgolandó. Ugy a szalag, mint a virágminta külön horgolandó meg. A terítő mintája papírra előrajzolando és azután elkészített virágok és motívok ráférlelendők és pókszállakkal összehorgolandók. Nagytölt papírintája 80×80 cm méretben 1.80 P. Lencérna motíringja 2.5 deka 1.60 P. A terítő elkezde is megrendelhető. Ugy a virág, mint a szalag kezdési külön munkadíja 3 P.

RISÉLŐMILÍÓ (27. old.). Fehér vastagszálú vászonra risellő és magashímzéssel készítenő, vékonyszálú 12-es gyöngyperlével. Előrajzolja kapható 80×80 cm méretben, hozzávaló gyöngyperlével együtt 7.20 P. Rendelés esetén a munkát megkezdve szállítjuk. Szürtsablonya 2 P.

KLÜNITERITŐ (28. old.). Fehér vagy ekrű klüniszalagból készítenő. Az összeállítás nem klünipikóval, hanem horgolással történik. Mintája előrajzolja vászonra 60×100 cm méretben 2.40 P. Hozzávaló szalag mérete 26 fillér.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 1-395-03.

Szalonszabónagy gyakorlattal ajánlkozik házakhoz 4 pengőért. Gomb-utca 36. 1. 7.

Budapestre érkező úricsaládoknak kellemes otthon nyújtok. Hajdu, Erzsébet-körút 2. Emke-ház. Telefon: 1-329-00.

Szorgalmas, megbízható, becsületés és ügyes mindensáyra volna szükségem, aki a baromfigon-dozáshoz is ért, vagyis a főzés kivételével minden néven nevezendő házimunkát végez. Havonta 18 pengő körül adnék fizetést. Legsívesebben egy árva falusi leányt alkalmaznék. Leveleket „Főgyőző neje” jellegre kiadható kérek.

Zongorák, pianinók előleg nélküli legkisebb részletre. Tisztviselő kedvezmények. Fenyőné zongoraterem, Erzsébet-körút 26.

Házhoz jövő vízkúrát, sportot, gyógymosást és lábápolást végzeni jutányos árért. Balogh Lászlóné, Budapest, Bethlen-utca 3, földszint 7.

Fiatal tanítónő ajánlkozik gyermekek mellé tanítónak. Főz és a főzéshez tartozó teendők pontos eredménnyel végzi s így szívesen segít háztartási teendőkben is, ha a helyzet úgy kívánja. Kívánsága volna, hogy családtagnak tekintés. Leveleket „Szorgalmas” jellegre kiadható kérek.

Anyahelyettesi, hávezetőnői, hasonló bizalmi állást keres sürgősen tisztviselő fiatal özvegy. Leveleket „Megbízható” jellegre kérek.

Szerényifényű, jóesáldból való, jóméglelésű 22 éves leány, aki évek óta trafikban volt alkalmazva, mint kiárusító, hasonló állásban elhelyezkedni szeretne. Leveleket „Reménykedő” jellegre kiadható kérek.

Vidéken nevelkedett, iskolázott, intelligens úri-leány házasszony támaszául gyerekek mellé elmenne csekély díjazásért. Cím: Szőke Ilona, Szeged, Papp Antalné leveleivel.

Állástalan volt gazdatiszt örökös szeretetteljes ellátást biztosítana idősebb egyéneknek, ki őt kis gazdasághoz, bérletre szegiené. «Nős» jellegre kérek szíves értesítést.

Fiatal okleveles tanítónő, aki németül vagy angolul beszél. «Ét kisgyermekem mellé ék lmaznék naponta 10 fillér este 6-ig. G. F.-né. Budapest, Szűret u. 5-7, félelelet 2.

Tisztelettel kérjük:
kegyeskedjék
lapunknak

ÚJ

BARÁTOKAT

szerezni.

Értékes
ajándékkal
viszonzozzuk
fáradozását

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők:

Dr. KERTÉSZ ELEK

tördái BÓJTIE ETELKA, ERDŐDY ELEK

Ügykezelő igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örnünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és leközlése tilos.

A Magyar Urlasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felelős: SCHMIDEK GEZA

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P 50 fillér. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér.

Emőd Tamásné nő ruhaszalonja. Szabás, varrás, tanítás. Tökéletes kiképzés. Budapest, V., Lipótkrt. 13.

Fiatal, okleveles tanítónő házitánítónak ajánlkozik úricsaládhoz, magánúton tanuló gyermekek oktatására. Középkiskolást, gimnazistát is felelősséggel készíti elő. Komoly, modern pedagógus, aki minden tekintetben lelkiismeretes. Leveleket „Házi-tanítónő” jellegre kiadható kérek.

Rövid fekete gyakorló zongora 200, külföldi 400, valódi Bisenidorfer 600 P. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknék előleg nélküli legeskeylebb részletre. Rákóczi-út ötven, zongoraterem. Erzsébet-körút sarok.

Külföldet járt középiskolát végzett intelligens fiatal-ember nevelőnek ajánlkozik: 5-12 éves úrigyermek mellé, teljes ellátás és csekély díjazás ellenében. Leveleket «Gyermekebarát» jellegre Kiskőre, Heves m. kérem.

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapjaszerkesztősége

Halottak napján

Még az ég is könnyezik ma,
A szél szomorúan zokog,
Lábunk alatt halott levél
Fájdalmasan zörög, kopog.
Temetőkert minden hantján
Lobog a kis gyertyák lángja,
Sárga fényt vet minden sírra,
Koszorúra, friss virágra.

Az élők kimennek esőndben
A halottak bús kertjébe,
Szívükben él kedveseik
El nem tűnő szép emléke.
Szívükben él és az ajkuk
Imádságát értük mondja,
S ájtatosan imádkozva
Térdelnek a sírhantokra.

Ez a nap a halottaké,
Minden gyertya értük lángol,
Hantjaikra koszorúkat
Fonjatok a friss virágból.
Mondjatok egy imát értük,
Akik elköltöztek innen,
Hogy lelküknek nyugalmat,
Békét adjon a jó Isten!

A réti hegedüs

Irta: *Bálint Ágnes*, kis munkatársunk

Tücsök Tibi a rét legjobb hegedüse volt. Olyan szép nótákat tudott előcsalogatni a kis hegedű húrjaiból, hogy még a patak gömbölyű kövei is olvadoztak a gyönyörűségtől. Hej, hívták is, jobbra-balra! Dél előtt a Lepke-korzón muzsikált, a zenekarával, délben a Pinty-szállodában, délután a Lépesméz-cukrászdában húzta az andalító tangókat a harmatot szűrösölgető futrinkáknak, innét vonult át a Százszorszép-kávéházba, hogy végül is az erdőszéli Kakukmulatóban muzsikálja végig az éjszakát.

Bizony, csak ritkán jutott arra ideje, hogy elballagjon a tóparti sárga liliumhoz, melynek kelyhében szép választottja: a kecses Libegő lakott. A kis pillangó szerette is a szépnótájú Tücsök Tibit, már régen feleségül ment volna hozzá, ha a zord Lepke-anya, Röpp Rudolf megengette volna!

De hiába adta Tücsök karmester a leggyönyörűbb szerenádokat a sárgalilium sáskiritéses tövében, hiába kérte meg minden vasárnap délben, pitypangcsokorral a kezében a szép lepkelány kezét. Röpp atya hajthatatlan maradt.

— Léhűtőhöz nem adom a lányomat!

S konokul kitartott a terve mellett, hogy leányát Dongó Darázshoz, a gazdag vadmézkereskedőhöz adja.

Ettől kezdve Tücsök Tibi csak szomorú nótákat játszott. De olyan szomorúakat, hogy a nagy búbanattól még a Nap sem tudott hazamenni a szokott időben, pedig a felesége már érte küldte a gyorslábu Esthajnal csillagot.

Ebben az aranybíboros alkonyatban tör-

tént, hogy Libegőt az édesanyja elszalagtotta a Lepke-klubba, hogy az ott tartózkodó apukáját sürgős üzleti ügyben azonnal hazahívja. Már csaknem odaért Libegő a klub terraszára, mikor egy fiú szaladt keresztül a réten. A kezében, — még elmondani is szörnyűség, — felemelt lepkeháló! Most, most sujt le a mitsemsejtő, bársonyosszárnyú Libegőre... De ez a rettenetes pillanat mégsem érkezett el!...

Nem érkezett el, mert Tücsök Tibi, aki látta a Százszorszép-kávéházból a közelgő veszedelmet, rázendített a leggyönyörűbb nótájára. S ahogy a bűbajos tücsökszó megütötte a fiucska fülét, megszire hajította a lepkehálót, s futott, futott a ciripelés irányába, hogy inkább ezt az énekes bogarat fogja el magának.

De más is látta ám Libegő szerencsés megmenekülését! Mégpedig nem kisebb személység, mint a potrohos Röpp-papa. Könnyezve ölelte magához remegő lepkelányát, s azon minutában a Százszorszép-kávéházba vezetete. Ott a fizetőcincérel nyomban maga elé kérette Tücsök Tibit a zenekarával még ma este megjelenjen a sárga liliumban lévő lakásában.

Tücsök Tibi megremegett, mert Darázs mézkereskedő jutott az eszébe. Csak úgy nyögdeselte a kérdést: — Talán kézfogó lesz? ...

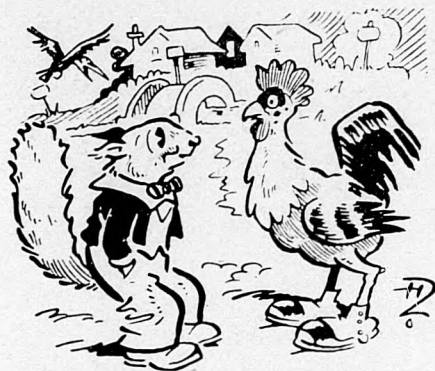
Röpp Rudolf kétfelé törölte csápjait:

— Eltaláltad, öcsém! Most már csak a vőlegényt kell kitalálnod!

Szegény Tücsök Tibi! Talán még ma is azt találgatná, ha a gyönyörű Libegő keblére nem borult volna.

Csaptak is olyan lagzit, három hét mulva, hogy Tücsök úr zenészei még azóta sem hagyták abba a muzsikálást!

HŐSPALI

Irta: Ripper Péter, kis munkatársunk

Pali és Juliska jó tanulók voltak és mivel jó bizonyítványt hoztak haza, elnyerték méltó jutalmukat. Másnap édesanyjuk elővette a nagy bőröndöt és csomagolni kezdett.

A gyerekek minden évben a nagyvakációt a nagymamánál töltötték el. De most édesanyjuk azt mondta, hogy máshová mennek.

— Hová? — kérdezték a gyerekek.

— Nem mondom meg, majd édesapátok este megmondja, ha hazajön.

A gyerekek alig várták az estét. Fúrta az oldalukat a kíváncsiság. Vajjon hová mehetnek?!

Este mikor édesapjuk megérkezett, látták rögtön, hogy minden rendben van, mert az «öreg», ahogy ők mondták, jó kedvű.

— Hova megyünk, apus? — kérdezték.

— Oda, ahol erdők vannak. A Magas-Tát-rába.

Volt nagy öröm. A gyerekek egymás nyakába borultak örömkönn.

Másnap már utaztak is. Palinak különösen tetszett a vidék. Rögtön felfedezte, hogy a lugasokból indián-sátrat lehet csinálni ponyvák segítségével. Nagyon jól érezték magukat a gyerekek, kijártak az erdőbe sétálni.

Volt egy igen hideg strand is, de ezt nem nagyon szerették.

Egy napon, mikor a kis Pali megint kiment egyedül sétálni az erdőbe, kalandban volt része. Mikor éppen a málnát

szedegette, észrevette, hogy az erdő másik részén is mozog valaki, tréfásan megjegyezte:

— Hohó!! Ezt a területet én béreltem ki, menjen máshová málnázni!

Erre egy morgás felelt. A kis Pali nevetett.

— Igen, igen! — ismételte erélyesen.

Erre már ordítás felelt. A kis Pali rájött, hogy baj van, eldobta a málnás kosarat és futásnak eredt. Hazáig meg sem állt.

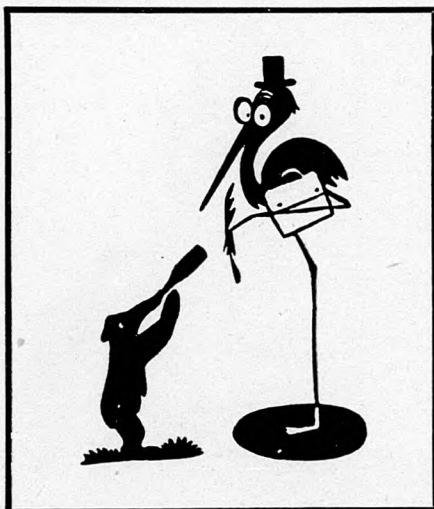
— Mi történt? — kérdezték csodálkozva otthon a szülei.

— Jaj! — mondta libegve — borzasztó, itt a ró-ka!

Erre a családtagok és az ott időző vendégek botokat, késeket, pisztolyokat ragadtak és indultak a róka felkutatására. A rókát messziről meglátták, de mikor az őket meglátta, futásnak eredt, mint előbb Pali barátunk.

Másnap az egész nyaraló a hős Paliról beszélt, ki nem vesztette el fejét, mikor a rókát meglátta, hanem a málnát eldobva, hogy elterelje a figyelmét az állatnak, avval, hogy neki hagyta a málnát, futásnak eredt és hívta a többieket a vad felkutatására.

Egész vakáció alatt Pali volt az ünnepelt, mert mikor valamit csinált, nem dorgálták meg, mert eszükbe jutott a kis csibész hőstette.

EZÜST VITORLÁS

REGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK IRTA: ELEK BA'CSI

30. Izgalmas visszatérés

Hallatlan idegesség vett erőt Montabán grófon és Izabella grófnőn, amikor a motorcsónak egyre közelebb ért az ezüstvitorláshoz.

Olyan komor ábrázattal ültek a csónakban és olyan némaságba süppedtek, mintha temetésre mentek volna. Gáspár igyekezett minél gyorsabban és minél ügyesebben vezetni a csónakot, mert attól félt, hogy a gazdája részéről szidásban részesül. Pedig Montabán gróf éppen azért akarta lehordani, hogy ilyen örült gyorsasággal vezeti a csónakot, pedig éppen azt szerette volna, ha minél később érkezik az ezüstvitorláshoz.

A gróf egyre azon törte a fejét, hogy vajon kik lehetnek az ő váratlan és ismeretlen vendégei. Az első pillanatban, amint a jelentést megkapta, a legrosszabbra gondolt. De aztán éppen a kapott jelentés hatása alatt, kissé megnyugodott. Főként az a körülmény adta vissza nyugalalmát, hogy két nő és egy kis fiú is jött a vitorlásra. Azok a „vendégek“, akikre ő gon-

dolt és akiktől ő félt, nem szoktak nők és kisgyerekek társaságában jelentkezni. — De hát akkor mégis kik lehetnek? — adta fel gondolatban a kérdést önmagának, amire azonban válaszolni nem tudott.

Izabella grófnő, mintha csak kitalálta volna a férje gondolatait, hirtelen megszólalt:

— Azt hiszem, mégis tévedsz, Rudolf...
— Hogy érted ezt? — kapta fel a fejét a férfi.

A grófnő, hogy Gáspár ne értse meg a szavait, ezt a furcsa választ adta:

— Biztosan kíváncsiak, akik az ezüstvitorlás szépségeiben akarnak gyönyörködni...

— De akkor miért mondták, hogy én hívtam meg őket? — vágott vissza a férfi.

— Valamit csak kellett mondaniok, — mosolygott Izabella grófnő, — mert másként Henrik nem engedte volna fel őket a vitorlásra...

— Lehet, hogy igazad van, — mondta hitetlenül a férfi.

— Biztos, hogy így van, — beszélt tovább Izabella grófnő. — Mert másként mi a magyarázata a két nőnek és a kisfiúnak?

Montabán grófnak jól esett ez a vigasztalás, mert hisz ő is éppen ezzel próbálta magát megnyugtadni. De azért halkán mégis ezt felelte:

— Akárhogy is van, nagyon óvatosnak kell lennünk. Remélem, olyan korán érünk a vitorlásra, amikor az én vendégeim még nincsenek ébren. Egyelőre mind a ketten azt mondjuk, hogy gyöngéldünk és egyelőre, végtelen sajnálatunkra, nem fogadhatjuk őket... Érezzék magukat csak jól a vitorláson és amint mi is jobban érezzük magunkat, azonnal a rendelkezésükre állunk... Megértettél, Izabella?

A grófnő csak a fejével bólintott. Montabán gróf nem számított rosszúl. Valóban nagyon kora reggel volt még, amikor az ezüstvitorláshoz értek és a

— Ide figyelj, Gáspár! — mondta a gróf.

vendégek mind aludtak, vagy legalább is a fülkékben tartózkodtak.

Henrik fogadta őket, mély meghajlással.

— Hol vannak! — kérdezte a gróf.

— Valamennyien alszanak még, — felelte a kormányos. — Azaz...

— Beszélj! — kiáltott rá Montabán gróf.

— A vendégek közül az egyik úr és a kisfiú talán egy negyedórával előbb hagyta el a vitorlást, — felelte Henrik.

A gróf elszápadt.

— Elhagyták a vitorlást? — kérdezte halkan.

— Igenis, gróf úr... De az úr megígérte, hogy rövidesen visszajön...

— És a többiek?

— Szívélyesen búcsút vettek tőlük, aztán visszazamtek fülkéikbe! Úgy látszik, ott veréresznek, — jelentette Henrik.

Montabán gróf a feleségének súgta:

— Nem tetszik nekem a dolog! Sehogysem tetszik!

Hangosan pedig így szólt:

— Nem jól érzem magam. Egyelőre visszavonulok a fülkémbé. Ments ki a vendégeim előtt.

Henriket nagyon meglepte ez a kijelentés, de kötelességtudóan felelte:

— Igenis, gróf úr!...

— Gáspár, te gyere velem — mondta még Montabán gróf, amikor Izabella grófnéval együtt lakosztályába indult.

Gáspár volt a gróf legbizalmasabb embere. Talán ő volt az egyetlen alkalmazottja az ezüstvitorlásnak, aki mindent pontosan és a valóságának megfelelően tudott. Ezért a gróf teljes bizalmát élvezte, de ráadásul hatalmas pénzjutalmakban részesült, amik révén valósággal gazdag ember volt, akinek nem is kellett volna folytatnia a szolgálatot. Cserebe ezért olyan hűséggel viseltetett gazdája iránt, hogy a tűzbe ment volna érte. Amint a fülkébe értek, a gróf becsukta az ajtót és így szólt:

— Ide figyelj, Gáspár!

— Tessék rendelkezni velem! — mondta őszintén a másik.

— Azért mondtam, hogy gyöngélkedem, mert addig nem akarok találkozni ezekkel az idegenekkel, amíg pontosan nem tudom, hogy kik ők és mi járatban jöttek a hajóra?

Közelebb lépett hozzá és még komolyabban hozzátette:

— Ezt pedig csak te tudhatod meg!...

Gáspár mindent megértett és már indult is, hogy teljesítse kötelességét.

Elsőnek Henriket vette munkába, de az öreg, jóhiszemű kormányos nem tudott

neki egyebet mondani, mint azt, hogy nagyon kedves, barátságos emberek, csakis azért jöttek, hogy az ezüstvitorlás szépségeiben gyönyörködjenek. Gáspár látta, hogy az öreggel nem boldogul, hát elhatározta, hogy ő maga keres érintkezést a vendégekkel.

Amikor aztán Berde Ákosék újra megjelentek a fedélzeten, meglepődve értesültek Henrik közléséből, hogy Montabán grófék már a vitorlászon vannak. De még váratlanabban érte őket az a közlés, hogy úgy a gróf, mint a grófné gyöngélkednek és ezért egyelőre nem fogadhatják személyesen kedves vendégeiket.

De még kellemetlenebbül érte őket, amikor Gáspár odajött hozzájuk és tiszteletudóan megkérdezte:

— És szabad tudnom, hogy személy szerint kiket jelenthetek Montabán gróf úrnak?

Berde Ákos meghökken, néhány pillanatig gondolkodott, de aztán mégis megtalálta magát:

— Nézze, kedves barátom, ne fozsson meg minket a meglepetés élvezetétől! Olyan régi jó ismerősei vagyunk Montabán gróféknek, hogy ehhez ragaszkodunk. Reméljük, hogy csak múlt természetű a gyöngélkedésük és rövidesen együtt örülhetünk a boldog viszontlátásnak...

— De hát mégis... ha szabadna tudnom uraságtok neveit — próbálkozott Gáspár. Berde Ákos fölkapta a fejét és nagyon villogott a szeme, amikor válaszolta:

— Mondja meg a gróf úrnak, kedves barátom, hogy azok vannak itt, akiknek ő maga küldött levelet... A gróf úr ebből mindent fog tudni!...

Montabán gróf és Izabella grófnő olyan komor volt, mintha temetésre mennének.

Remélem, drága kispajtások, kitaláltatok, hogy Berde Ákos mire célzott ezzel és kijelentése milyen levélre vonatkozott. Emlékezzetek vissza azokra a levelekre, amelyek olyan kétségbeesést és szomorúságot okoztak a Berde-kastélyban.

Az apa a következő pillanatban már megbánta, hogy ennyit mondott, de segíteni már nem lehetett.

— Ezt fogom jelenteni, — hajolt meg Gáspár és eltávozott.

Mégis meggondolta a dolgot és Montabán gróffal csak ennyit közölt:

— Nem akarják megmondani a nevüket!

— De hát miért? — kérdezte a gróf.

— Hogy annál nagyobb legyen a meglepetés!...

Montabán gróf valósággal toporzékolt tehetetlen dühében:

— Nem tetszik nekem a dolog!...

Mondtam, hogy nem tetszik!...

Visszaküldte Gáspárt, hogy legalább a vendégek személyleírását közölje vele. Ez is megtörtént, de ebből sem tudott meg semmit.

— Gyöngélekem és senkit nem fogadok! — jelentette ki újból. — Sem én, sem a grófnő...

— Igenis, gróf úr — hajolt meg Gáspár. — Estig majd kitalálok valamit! Addig senkit nem akarok látni...

Berde Ákosék úgy viselkedtek, mint akiket nagyon kellemetlenül érint Montabán grófék gyöngélkedése. Alapjában véve azonban valamennyien őszintén örültek ennek, sőt magukban azt kívánták, bár csak addig tartana ez a gyöngélkedés, amíg Barabás Péter visszaérkezik az ezüstvitorlásra.

Henrik gondoskodott arról, hogy kellemesen érezzék magukat. Pompás ebédet készítettett és mindenféle szórakoztató dolgot kitalált, hogy a vendégek unalmát elűzze.

Montabán gróf olyan izgatott volt, hogy a feje is megfájdult. Sőt később arra kérte Izabellát, hogy vesse meg az ágyát, mert le akar feküdni.

— Csak nincs komoly bajod, Rudolf? — kérdezte aggódva a grófné.

— Azt hiszem, Izabella, sokkal súlyosabb a baj, mint ahogy képzeljük...

— Elrémtesz, — reszketett a grófné hangja.

— Mindenesetre hagyj pihenni, hogy kitaláljak valami okosat... Mert, ha most nem sikerül valami okosat kitalálnom, akkor mind a ketten elvesztünk...

(Folyt. köv.)

135. Német nyelvlecke

Az országot német nyelven

Pajtás, mondjad *Land*-nak,

A fővárost pedig nevezd

Szépen: *Hauptstadt*-nak.

Ami már nem a főváros,

Szóval: ami vidék,

Azt: *Provinz*-nak mondd németül,

Ám vigyázz kicsikét!

Mert a vidék, ha tájt jelent:

Gegend bizony akkor,

Össze ne zavarad a kettőt,

Mert zavar lesz abból!

1. *das Land* (olvasd: dasz land) az ország.
2. *die Hauptstadt* (olvasd: dí hauptstätt) a főváros.
3. *die Provinz* (olvasd: dí provinc) a vidék.
4. *die Gegend* (olvasd: dí gégend) a vidék, de csak ha tájt jelent.

Méregfog

Írta: Fábíán Tibor, kis munkatársunk

Amint az oroszlánt az állatok királyuknak választották, ez rögtön berendezte udvarát, átadta a kormányzást első miniszterének és elutazott más országokba, tanulmányozni, hogyan igazgatják a királyok népüket, hogy ő is hasonlóan tudjon uralkodni.

Hosszú évek múltán végre hazaérkezett az állatok királya. Mindegyik udvarnoka nagy örömmel fogadta, mert mindnek hozott valamilyen fegyvert ajándékul. A tigris hegyes fogakat, a ló tartós patkókat, a bika erős szarvakat, a rák éles ollókat, az elefánt hatalmas ormányt, a méh fullánkot, a macska hegyes karmokat és végül a róka ravaszágot kapott. Végül így szólt a király:

— Minden fegyvert szétosztottam, csak egy, a legveszedelmesebb maradt még nálam, egy méregfog. Ezt a fegyvert az kapja meg, aki

olyat mutat be, amit senki sem tud. Holnap lesz a próba.

Vége eljött a várva-várt nap, a király elfoglalta helyét a trónuson, körülvéve udvarnogaival.

Először a róka jött.

— Mit tudsz bemutatni? — kérdezte a király.

— El tudom titkolni gondolataimat. Miközben legjobb barátommal játszom, csejt szövék ellene.

— Elmehetsz, — szólt az oroszlán — ez nem nagy dolog, még az emberek is tudják.

Utána a béka ugrált.

— Én az időt tudom jósolni, — mondta.

— Te is elmehetsz, ezt is tudják az emberek.

Most a majom jelentkezett.

— Utánozni tudok akárkit, — szólt.

— Te sem keltesz bennem csodálatot, — válaszolt az

oroszlán, ehhez is értenek az emberek.

Még sokan jelentkeztek, de egyik sem érdekelte a királyt. Legvégül a kígyó jött. — Fenséges uram! — mondta — én olyan valamit csinállok, amit eddig senkitől sem láttál, ki tudok bújni a bőrrömből.

Tudniillik a kígyó éppen a vedlési évszakban volt.

— Mit mondtál? Te ki tudsz bújni a bőrrödből?

ÉS tényleg, a kígyó kicsúszott a bőrröböl.

— Te érdemled meg a méregfogat, — szólt az állatok királya — mert értesz valamihhez, amit emberek nem tudnak utánacsinalni.

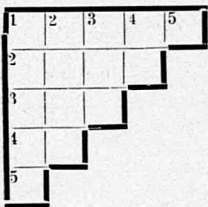
Igy megkapta a kígyó a méregfogat. Az emberek nem tudnak neki megbocsátani, először, mert egy méregfoga van, másodszer, mert olyat tud csinálni, amit ők csak szeretnének: örömmükben a bőrrükből kibújni.

F E J T Ö R Ö

1.

Bűvös sarok.

Beküldte: *Sandrik Misike*, kis munkatársunk (Balatonfüred)

1. tehén neve.
2. több ima.
3. eső után van.
4. kettőzött mássalhangzó.
5. magánhangzó.

2.

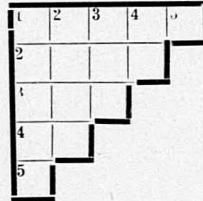
Beküldte: *Sandrik Misike*, kis munkatársunk (Balatonfüred)

M   **ma**

3.

Bűvös sarok.

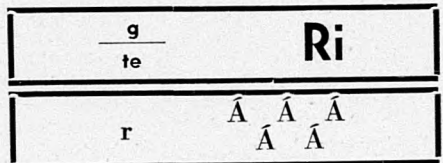
Beküldte: *Fekete László*, kis munkatársunk (Budapest)

1. nép
2. vén.
3. reggel fele.
4. Ö. G.
5. mássalhangzó.

4. és 5.

Beküldte: *Berhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)

Megfejtési határidő: november 20.

A megfejtés eredményeit a december 10.-i számban közöljük.

A helyesen megfejtők között 5 szép jutalmat sorsolunk ki.

Jutalmak:

1. Cadeau Csokoládégyár (VI., Izabella-u. 88) ¼ kg.-os bonbonajándéka

2-10-ig 5-ig: Lapunk kézimunka- vagy képeskönyvajándéka.

G y e r m e k p ó s t a

Hj. Taschner Géza, a KET-jelvényt már elküldöttük címedre. Megérkezett, ugy-e? A tisztajelelles bizonyítványodért megérdemled, Gézukám, hogy a jó gyermekek jelvényét, mint kitüntetést viseld kabátodon. Jó volt falun nyaralni? A nagy paloták nem veszik el a levegőt, az eget és a napfényt az embertől. Csak úgy tágul a tüdő a beleömlő friss levegőtől. A nap szabadon ölelhetett át sugarával, a szem messzítávolba látott, ahol az ég a földdel találkozik. Szaladhattál, nem állta utadat semmi s szabad voltál, akár a madár. Ha kedved tartotta, belekiabálhattál a csöndbe, senki nem szólt rád, hogy miért nem vagy csöndben. Este pedig, amikor a csillagok kigyúltak, elcsendesült ember, állat és többé nem zavart fel álmodból sem az autók túlkönlése, sem a villamosok csengője. Aludhattál, míg a kakasok kukurkolása nem jelentette, hogy újból reggel van, süt a nap, vár a természet, hogy megmutassa magát friss, üde, harmatos szépségében. Nincs ennél szebb, Gézukám, ezért érezted olyan jól magadat nyaralásod alkalmával. Tudom, sokszor fogsz még a nyárra visszagondolni. — **Nyitray Ilonka**, nagyon örültünk, hogy jól töltötte a nyarat és jól kipihenve kezd meg a gimnáziumi életet. Reméljük, hogy a gimnázium első osztályában is első leszel a legjobbak között. Rejtvénymegfejtésedet a sorsolandók közé soroztuk. Köszönjük, hogy megörvendezettél levélkéddel. Mi is szeretettel gondolunk rád, Ilonkám. — **Szjj Magda és Klárka**, kedves levélkétekre csak most válaszolunk, amikor újból bent álltok az iskola padjaiban és szorgalmasan hallgatjátok kedves tanárnőitek előadásait. Készültök ki az életbe és a tudományok fegyverével erősítitek meg magatokat a harcra. A középiskolák után, ha tehetséget érzel magadban a továbbtanuláshoz, szükség lesz a továbbképzésre is, mert a kenyérkeresethez alapos előkészületek kellene, hogy valamilyen állást elfoglalhass. Leveledből úgy vettem ki, hogy erre célzol és erre készülsz. Ebben az évben el kell dönten, hogy milyen pályát választasz, hogy megfelelő időben elője-

gyezethessed magad. Köszönjük, hogy sokszor gondoltok reánk és mi is reméljük, hogy személyesen is fogunk találkozni. — **Blau Lilly**, édes kis szívem, nagy részvételt olvastuk levélkédet, melyben leírtad ragályos betegséggeddel kapcsolatosan otthonodtól távol töltött idő rettelene lassú múlását. Hat hétig feküdtél kórházban, bizony ez nagy megpróbáltatás volt, de nemcsak rád, szívcském, hanem kedves anyuskádra nézve is. Vagy reá még jobban, mert nem lehetett mellett, nem gondozhatolt téged. Aztán nővérkéid betegsége is hozzájárult, hogy megviselje anyai szívét. Hála Istenkének, hogy teljesen felgyógyultatok és a súlyos betegség után semmi maradvány nem maradt vissza. A jó Istenke vigyázott reátok és a doktor bácsik mindent elköverttek, hogy meggyógyuljatok. Hogy sikerült a magánvizsgád? Sajnálatalak, hogy a vakációt tanulással kellett töltened, de fel kellett áldozni, hogy ne veszítsd el egy egész élet. Írj, szívikém, legutóbbi levélkédd óta sok mondanivalód gyűlhetett össze, amiről ugy-e szépen, kedvesen beszámolsz nekünk? — **Fried Márta**, sok-sok köszönettel vettük a gyönyörű Mátra vidékéről küldött képeslapodat. Ugy-e, milyen lélek-bemarkoló a Desseffy-émlék felirata? Emlekezel rá? „Uram, taníts meg szeretni.“ Ez az imádság az, amely minden ember lelkére rá kellene legyen vésvé és ne törülhesse le onnan sem szerencse, sem szerencsétlenség. Égbenyúló fenyők között fehér márványból kifaragott szobor. Kémény, hideg és szívnélküli, mint nagyon sok ember. És mikor elolvastuk a feliratot, amely olyan, mint az imádság, azt hisszük, hogy megelevenedett és élő hangon szól hozzánk, hogy megtanítson szeretni. Ezekkel a gondolatokkal köszöntünk téged is, kicsi Mártikám. — **Kedves kis olvasóink**, szeretettel köszöntünk mindannyiukat és gondolatban elkísérünk az iskola padjaiba, megsímogatjuk arcokat a sorsolandók azoknak, akik hivatva vannak elvezérelni titeket a tudomány díszes csarnokába. Sok csókkal és öleléssel búcsúzik el tőletek **Eta néni és Elek bácsi.**

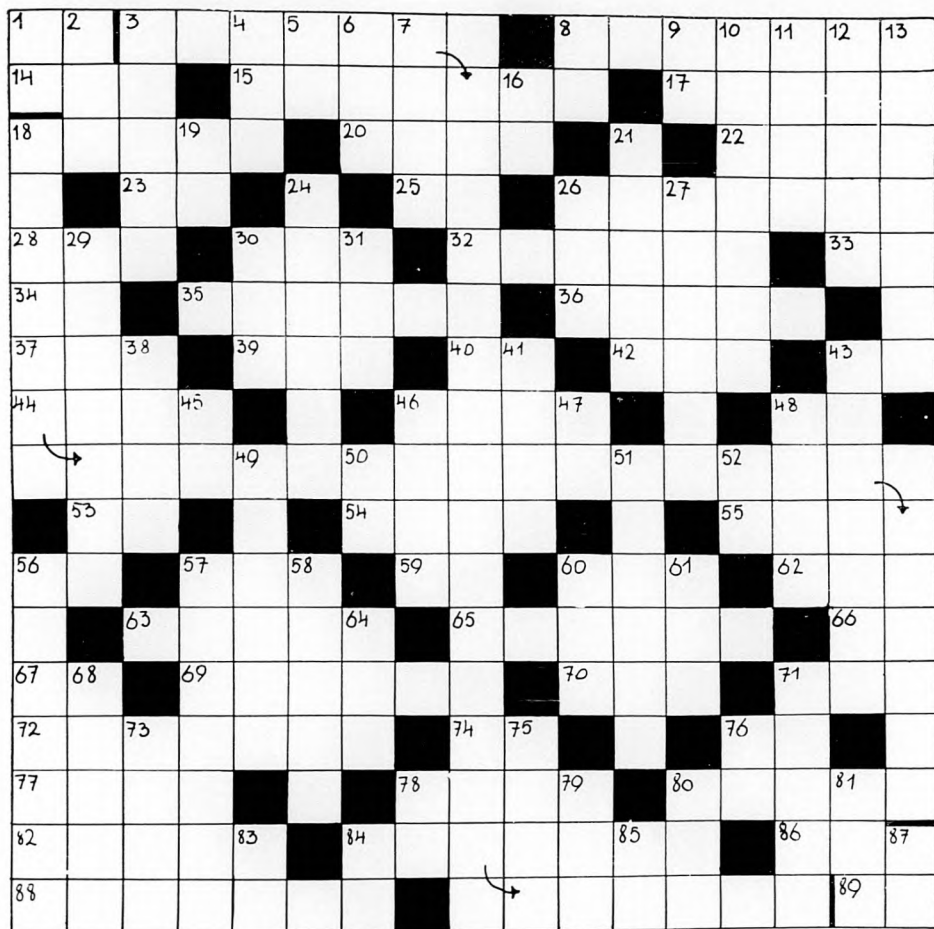
R e j t v é n y m e g f e j t é s

— A szeptember hó 20. számban közölt rejtvények helyes megfejtése: *I. Bűvösszöglet:* 1. Siker. 2. Irén. 3. Kép. 4. En. 5. R. *II. Nagyanyó.* *III. Bűvösszöglet:* 1. Batár. 2. Alap. 3. Tar. 4. Áp. 5. R. IV. és V. Aranyeső. Veka.

A helyesen megfejtő olvasóink közül jutalomban részesültek: 1. Léway Lenkice Budapest. 2. Nyitray Ilona, Mezőtúr. 3. Kovács Pirokska, Eger. 4. Pribilinszky Évike, Kállósömjén. 5. Szirányi Janika, Ózd.

KERESZTREJTVÉNY

Két bölcs mondás

Vízszintes sorok:

1. Melegség. 3. Ritka közmondás. 8. Pestkörnyéki község. 14. Latin prepozíció. 15. Hónap. 17. Ázsiai félsziget. 18. Nobilis — magyarul. 20. Több spártai király neve. 22. Női név. 23. Szúró szerzősám. 25. Régi római váltópénz. 26. Tápláléka. 28. A kígyó igéje. 30. Szent — idegen nyelven. 32. Erkölcs — franciául. 33. Megszólítás. 34. Összevont német prepozíció. 35. Madár. 36. Cselekedet — névelővel. 37. Ilyen szó is van. 39. Méhlikás. 40. Rubidium vegyjele. 42. Vissza: mesterséges nyelv. 43. Váczi Sándor monogramja. 44. Érzékel. 46. Megszűnt napilap neve. 48. Rag. 53.

Tiltó szó. 54. Égési termék.

55. Vívó-kifejezés. 56. Idegen cég rövidítés. 57. Veszprémmegyei község. 59. Személyes névmás. 60. Mázol. 62. Becézett női név. 63. Idegen női név. 65. Nagy magyar költő és kritikus neve. 66. Kötőszó. 67. Igekötvő. 69. Könnyebb gúnyos beszéd. 70. Címzésrövidítés. 71. Ütészeli növény. 72. Az Egyesült Államok egyik állama. 74. Zalai Károly monogramja. 76. Egyiptomi istenség. 77. Szülők egyike becézve. 78. Futball-műszó. 80. Hajlíthatatlan. 82. Helyhatározó. 84. Francia író, 1740—1814. 86. Angol kötőszó. 88. Biztatás — más szóval. 89. A jószívú ember igéje.

Függőleges sorok:

1. A lóerő rövidítése. 2. Svéd aprópénz. 3. Híres fővárosi színművész. 4. Vissza: por + víz. 5. Márkus Péter monogramja. 6. Korszak — fonetikus idegen szóval. 7. Balti kikötőváros. 8. Vissza: másolatokon látható rövidítés. 9. Pénzüntezeti Központ rövidítése. 10. Nem hamis. 11. Tésztaféle. 12. Egyszerű gép. 13. Másodrendű ókori istenség. 16. Kötőszó. 18. Börne, német író mondása. 19. Német személyes névmás. 21. Híres ókori bölcselő. 24. Szelíd madár. 26. Korszak — idegen szóval. 27. Táplálék. 29. Kenyértörmelék — névelővel. 30. Mértani kifejezés. 31. Jugoszláv város. 38. Ló.

41. Híres tatár kán neve. 43. Fűszernövény. 45. Azonos mássalhangzók. 46. Egy egész valaminek részlete. 47. Német aprópénz rövidítése. 48. Olasz fürdőhely. 49. Török főváros. 50. Indulatszó. 51. Magas házak része. 52. Ugyanaz, mint függőleges 1. 56. Bibliai bölcs király. 57. Mesealak. 58. Zamat, íz — más szóval. 60. Falusi «vízvezeték». 61. Résztes határozó. 64. Exkirályné. 68. Meg lehet vásárolni. 71. Testrészt. 73. Ebből lesz a termés — névelővel. 75. Növényi kapaszkodó szerv. 76. Király — olaszul. 78. Görög istenség. 79. Szappan-márka. 80. Vissza: testrészt német neve (éknélkül). 81. Az utolsó spanyol királyné keresztnéve. 83. Klasszikus kötőszó. 84. Ugyanaz, mint vízszintes 43. 85. Igekötvő. 87. Azonos mássalhangzók.

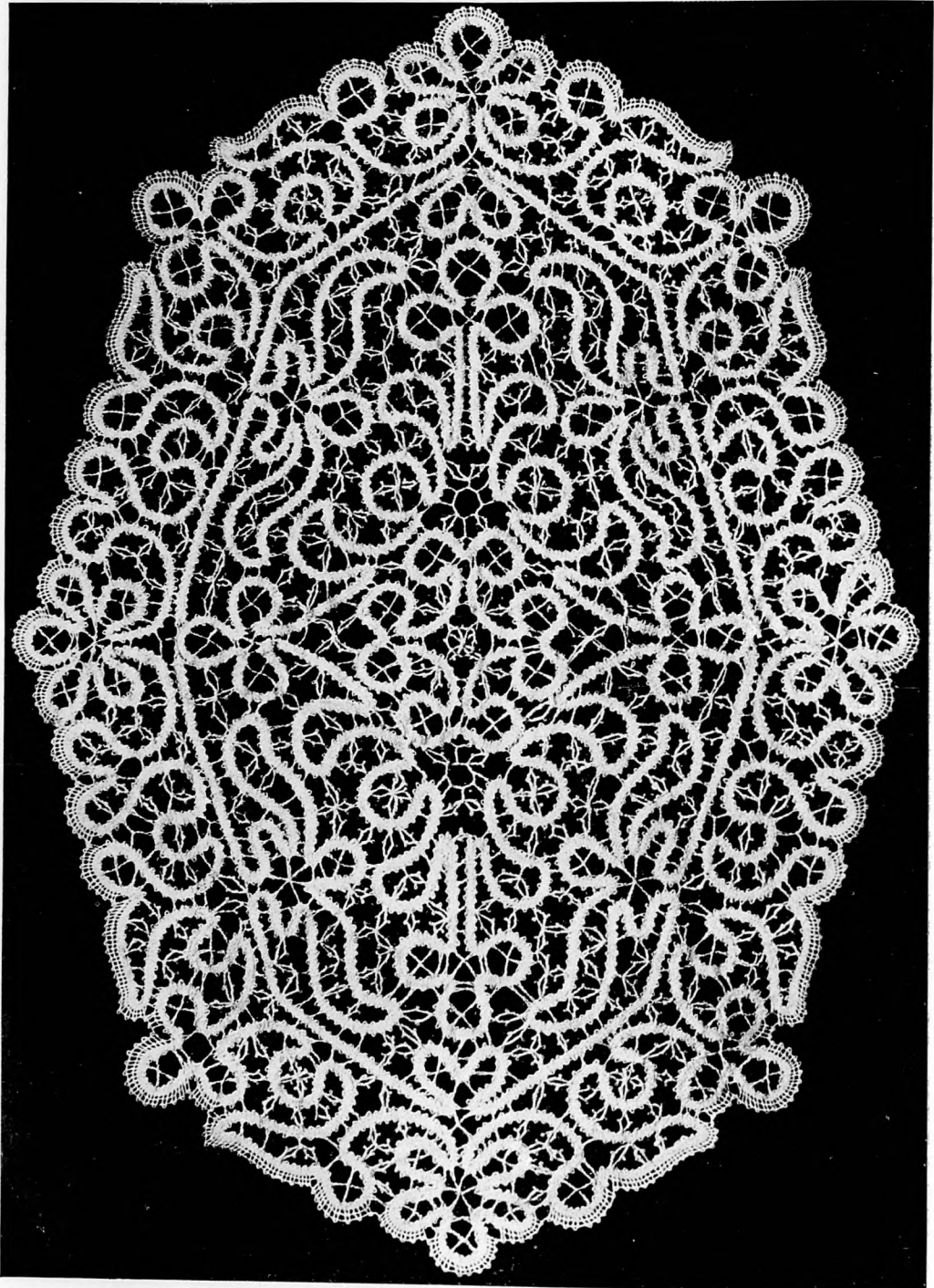
Megfejtési határidő november 10

A jutalomban részesülők névsorát 1936 dec. 1. számunkban közöljük.

Jutalomdíjak:

1—2. díj: dr. Földesné Juno kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.
3—4. díj: Korányi-gyógyszer-tár (Budapest, VII., Népszínház-utca 22) egy-egy Lili-krém-, szappan- és púderajándéka.
5. díj: Cadeau-csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-u. 88) negyediklő díszdobozos bonbonajándéka.
6. díj: Komáromi-fodrászszalon (Budapest, VIII., Népszínház-utca 16) ajándéka: egy teljes kiszolgálás, hajmosás, víz- vagy vasondolás és manikűr.
7—12. díj: lapunk egy-egy előrajzolt milli-ajándéka.
13—20. díj: lapunk egy-egy előfestett gobelin retikülajándéka.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

A SZTALKÖZÉP WIEGTESTVÉREK TERVE